

UNIVERSITA KARLOVA V PRAZE

Fakulta humanitních studií

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

České ženy na Korfu

Vypracovala: Alexandra Soukupová

Vedoucí práce: Věra Sokolová, Ph.D.

září 2007

Prohlašuji, že jsem práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a souhlasím s jejím eventuálním zveřejněním v tištěné nebo elektronické podobě.

V Praze dne 14.9.2007

.....

podpis

Ráda bych poděkovala svým respondentkám za otevřené a upřímné výpovědi, skrze které mi nechaly nahlédnout do svého života a soukromí a umožnily vzniknout této práci. Poděkování patří též mé přítelkyni Lence Jandové za nekonečnou trpělivost a pomoc při psaní této práce.

Obsah:

1. Úvod	4
2. Teoretická část	9
2.1 Ostrov Korfu a jeho specifika.....	9
2.2 Některé momenty historie ostrova, které mohly mít vliv na odlišný vývoj pohlavně-genderového systému korfuské a řecké společnosti.....	10
2.3 Vliv turismu na životní podmínky obyvatel ostrova.....	12
2.4 Vliv turismu na proměnu pohlavně-genderového systému korfuské společnosti.....	13
2.5 Řecko – stát v pohybu.....	16
2.5.1 Ekonomická emigrace z Řecka do vyspělejších zemí	16
2.5.2 Ekonomická migrace z venkova do měst	17
2.5.3 Neformální sektor ekonomiky a jeho vliv na příliv imigrantů	18
2.5.4 Albánští přistěhovalci	18
2.5.5 Přistěhovalci a sezónní pracovníci podle pohlaví	19
2.5.6 Čeští imigranti na ostrově Korfu	20
2.5.7 Imigranti ze států západní Evropy	23
3. Empirická část.....	24
3.1 Výběr metody.....	24
3.2 Okolnosti výzkumu.....	25
3.3 Témata k první řadě rozhovorů.....	26
3.3.1 Extrakty prvních rozhovorů.....	26
3.3.2 Analýza extraktů z prvních rozhovorů.....	36
3.3.3 Závěr.....	42
3.4 Druhá řada výzkumných rozhovorů.....	42
3.4.1 Témata k druhé řadě rozhovorů.....	43
3.4.2 Analýza druhé řady rozhovorů.....	45
3.4.3 Shrnutí analýzy rozhovorů.....	54
4. Závěr.....	56
Použitá literatura.....	58
Příloha č. 1 Přepisy prvních rozhovorů	
Příloha č. 2 Přepisy druhých rozhovorů	

1. ÚVOD

Už to bude brzy 20 let, co obyvatelé a obyvatelky České republiky a ostatních postkomunistických zemí mohou víceméně svobodně cestovat po celém světě. Tuto možnost využívá stále větší počet mužů i žen. Rok od roku se, díky zdokonalující se dopravě, otevírají cestovatelům a cestovatelkám stále nové a stále exotičtější destinace. Destinace, které ještě před několika lety dýchaly vůní exotiky zevšedněly, operační prostor člověka narostl do gigantických rozměrů. Vzdálenost 2000 km, která dělí Českou Republiku a Řecko, se švvrkla na dvě hodiny letu. Telefonní spojení ji překoná v mžiku. Poslední desetiletí jsou také obdobím hlubokých ekonomických a sociálních změn, které umožňují a podporují zvýšený pohyb obyvatelstva po celém světě. Lidé se začali vydávat nejen za poznáním, ale také za vzděláním či za prací.

Takzvaně do světa se dnes z Čech vydávají muži i ženy. Podmínky pro dlouhodobý, zejména pracovní pobyt, jsou však v Řecku výrazně příznivější pro české ženy než pro české muže. Fakt, že v Řecku neustále přibývá česko-řeckých manželství, ale nezpůsobuje pouze zvýšená poptávka po českých ženách na řeckém trhu práce - hlavně v turistickém průmyslu, ale také rozdílné vnímání světa, rozdílné hodnoty a životní priority mužů a žen. Spojením těchto faktorů, jimž je věnována pozornost v následujících kapitolách, vzniká zajímavý nepoměr, kdy absolutní většinu smíšených česko-řeckých párů tvoří česká žena a řecký muž.

Fenomén smíšených manželství jistě není novým tématem. Výzkum prezentovaný v této práci se však zaměřil na české ženy, které se provdaly do Řecka, což je téma, které doposud nebylo zpracováno, neboť k těmto sňatkům dochází teprve posledních deset, maximálně patnáct let. Cílem tohoto výzkumu je pokus o popsání a interpretaci specifické zkušenosti pěti českých žen, které se přivdaly na řecký ostrov Korfu. Zkušenost, která je v centru výzkumného zájmu, je zkušeností reflexe vlastní genderové identity v prostředí nové kultury. Tyto ženy mají možnost originálního a autentického náhledu na sebe sama skrze reflexi

zkušenosti života v jiné kultuře. Reflektováním rozdílů mezi vlastními a okolím očekávanými názory, postoji, zkušenostmi, chováním, jednáním atd. mohou uchopit a vymezit jak aspekty vlastní genderové identity, tak i faktory, které by v případě, že by v této nové kultuře vyrůstaly, měly na formování jejich genderové identity vliv odlišný od vlivu kultury původní. Tato práce je pokusem o uchopení, popis a rozbor těchto rozdílů. Dalším důležitým cílem práce je pokus zjistit, jak tyto ženy na zmíněné odlišnosti reagovaly a reagují, do jaké míry se očekáváním svého okolí přizpůsobily ať už z nutnosti či zcela dobrovolně, vědomě nebo nevědomě a jaký vliv měla zpětně taková přizpůsobování na vnímání jejich vlastní genderové identity.

Řecké prostředí formuje životy těchto žen po všech stránkách, tato práce se proto zabývá také podmínkami, v nichž účastnice výzkumu žijí a pracují, a tím, jak se s těmito podmínkami vyrovnávají.

Výběr tématu

Téma smíšených manželství jsem si pro svou práci zvolila z osobních důvodů. Tak jako všechny mé respondentky, vydala jsem se i já před deseti lety poprvé do Řecka za prací. Zdejší kultura, zvyky, lidé a prostředí mě uhranuly na dlouhá léta, kdy jsem se stále znovu vracela a trávila v Řecku několik měsíců každý rok. Postupně jsem se naučila jazyk a vybudovala si nezávislé a stabilní osobní i pracovní postavení, znalosti a dodržování pravidel chování a jednání v řecké společnosti. Nakonec jsem se do Řecka v roce 2005 natrvalo přestěhovala a rozhodla se zde žít. Během těchto deseti let jsem v podstatě neustále a velice intenzivně vnímala velké rozdíly mezi mně vlastní českou mentalitou a mentalitou řeckou. Od počátku jsem se setkávala s mladými ženami z Čech žijícími dlouhodobě na ostrově Korfu, se kterými jsme trávily hodiny rozebíráním a posuzováním nejrůznějších zvyků, hodnot, či norem vlastních Řekům

a porovnávaly je s těmi nám vlastními. Tyto hovory ve svém důsledku vedly k myšlence napsat tuto práci.

Ačkoliv se mně samotné vedlo v Řecku velmi dobře, byla jsem vůči ostatním Češkám, které se zde usadily natrvalo, vnitřně velice kritická a plná předsudků. Ze znalosti několika otřesných případů psychického týrání české ženy jejím řeckým partnerem jsem soudila, že všechny ženy (kromě mě), které vydrží žít s Řekem v Řecku jsou submisivní, neprůbojně bytosti, setrvávající v takovém vztahu pouze proto, že jim vynahrazuje nějaký nedostatek rodinného či materiálního zázemí a jsou proto ochotny vzdát se sebe sama, podřídit se požadavkům nového kulturního prostředí a rozmělnit svou jedinečnost pod jeho tlakem. Pochybovala jsem i o hloubce partnerských vztahů těchto žen v domnění, že Řekové nejsou sto vnímat ženu jako sobě rovného partnera, ale pouze jako snůšku genderově stereotypních rolí počínaje vzhledem a konče mateřstvím.

Struktura práce

Ostrov Korfu má svá důležitá historická i sociokulturní specifika, která mohla ovlivnit smýšlení a hodnoty vlastní ostrovanům a mít ve svém důsledku vliv na duchovní prostředí a životní podmínky, v nichž dnes žijí účastnice výzkumu. Tomuto historickému a kulturně společenskému vývoji korfuské společnosti je věnována první, teoretická část mé práce. Pozornost se upíná k těm aspektům historického a sociokulturního vývoje, které mohly mít vliv na odlišné formování pohlavně-genderového systému společnosti korfuské a společnosti řecké.

Druhou část práce tvoří samotný výzkum. Do výzkumu bylo zařazeno pět českých žen, které se provdaly na řecký ostrov Korfu a trvale zde žijí. Výzkum byl veden metodou rozhovoru s návodem. Během zimy 2006/2007 byly s každou z pěti žen vedeny dva výzkumné rozhovory. Hlavním cílem prvního rozhovoru bylo navázání vztahu důvěry a uvolnění. Témata probíraná během první řady rozhovorů se týkala každodenního života, záležitostí, které jsou těmto ženám velmi dobře

známé, a účelem těchto rozhovorů bylo přesvědčit respondentky, že ve výzkumu jde o ně samotné a že rozhovor je orientován na ně. Tyto rozhovory trvaly od jedné do jedné a půl hodiny. Množství času stráveného nad jednotlivými tématy byl zcela v kompetenci dotazovaných žen. Cílem druhé řady výzkumných rozhovorů bylo zjistit, jakým způsobem těchto pět žen reflektuje zkušenost provdání se do nové kultury a život v ní.

Zvolená metoda

Použití rozhovoru jako výzkumné metody vychází z feministické tradice. Použití polostrukturovaných rozhovorů se stalo základním prostředkem, kterým se feministky snažily dosáhnout aktivního zapojení svých respondentů či respondentek do tvorby dat o jejich životech (REINHARZ, 1992).

Použité koncepty

Genderová identita: genderová identita je hluboce pocíťované vědomí příslušnosti (zařazení a prožívání sebe sama) k jednomu nebo druhému sociálnímu pohlaví. U většiny lidí se genderová identita shoduje s jejich biologickým pohlavím. Genderová identita je kategorií individuálního charakteru. Zahrnuje jak sociální tak zákonnou (legální) identifikaci. Volba této identity však nezávisí pouze na jedinci samotném, silným faktorem jsou rovněž společenská očekávání a sankce za jejich nedodržení. Genderová identita nepodmiňuje naše genderové chování úplně. Jedinci se mohou v různých situacích chovat podle modelů chování obou genderů. Genderová identita se odvozuje od povahy pohlavně-genderového systému v dané společnosti. Snížením významu, který je ve společnosti i v životě konkrétních jedinců přisuzován genderové příslušnosti, může dojít k rozvoji a posílení takových osobnostních charakteristik jedinců, které nevyplynou z jejich

pohlaví ani s ním nijak nesouvisí. Genderový aspekt identity není ve všech situacích stejně důležitý.

Pohlavně-genderový systém společnosti: Každá společnost svým členům předepisuje určité vlastnosti, způsoby chování a vzorce vzájemné interakce v závislosti na jejich pohlaví. Tyto předpisy jsou zakotveny ve společenských institucích. Institucionalizované vzorce genderové diferenciací jsou souhrnně označovány jako pohlavně-genderový systém společnosti (RENZETI et CURRAN, 2003).

Genderové stereotypy: jsou zjednodušující popisy toho, jak má vypadat „maskulinní muž“ či „femininní žena“ (RENZETI et CURRAN, 2003).

2. TEORETICKÁ ČÁST

Teoretická část této práce je věnována historickému a kulturně společenskému vývoji korfuské společnosti. Ostrov Korfu má svá důležitá historická i sociokulturní specifika, která mohla ovlivnit smýšlení a hodnoty vlastní ostrovanům a mít ve svém důsledku vliv na duchovní prostředí a životní podmínky, v nichž dnes žijí účastnice výzkumu. Pozornost se upíná k těm aspektům historického a sociokulturního vývoje, které mohly mít vliv na odlišné formování pohlavně-genderového systému společnosti korfuské a společnosti řecké.

2.1 Ostrov Korfu a jeho specifika

Řecký ostrov Korfu (řecky Kerkyra) je nejsevernějším řeckým ostrovem v Jónském moři. Leží na západ od Itálie a na východ od Albánie, se kterou ho v nejužším místě dělí pouhé dva kilometry. Ostrov Korfu má rozlohu 592 877 km² a patří mezi největší a také nejobydenější ostrovy Řecka.

Centrem ostrova je „*póli*“, město Kerkyra, které se nachází zhruba uprostřed ostrova, a je proto snadno dostupné obyvatelům ze všech jeho koutů. Je zde soustředěna většina úřadů, zdravotnických zařízení, škol a veškeré administrativy ostrova. Ve městě je mezinárodní přístav a mezinárodní letiště. Od června do konce září lze cestovat letecky bez přestupu do a z České republiky charterovými lety, v zimě udržuje ostrov přímé spojení několikrát denně s Athénami a Soluní a dvakrát za týden s německým Düsseldorfem a s anglickým Manchesterem. Mezinárodní lety z řeckých ostrovů mimo turistickou sezónu jsou velmi ojedinělé, tyto lety zajišťují spojení zejména známým a příslušníkům rodin, jejichž členové žijí dlouhodobě či trvale na ostrově Korfu. Celoročně jsou k dispozici mezinárodní lodní spojení mířící z Řecka přes Korfu do několika italských měst. Žádné další významné centrum ostrov nemá. Ve městě žije polovina z přibližně 110 000 obyvatel ostrova. Nachází se zde Jónská Univerzita.

Většina obyvatel je nějakým způsobem spjata s turistickým průmyslem. Centra turistického ruchu jsou při pobřeží dlouhém 217 km. Vnitrozemí tvoří na severu

rozlehlé, z velké části neobydlené a neobhospodařované pohoří Pantokratoras, v nižších polohách pak olivové háje a vesnice, jejichž obyvatelé pracují většinou v turistickém průmyslu nebo ve státním sektoru služeb, ve stavebnictví nebo v zemědělství (výroba olivového oleje, vína atd.). Většina domácností obdělává menší rodinná hospodářství sestávající z olivových hájů a políček se zeleninou, případně s několika hospodářskými zvířaty. Práce v turistickém ruchu je práci sezónní, osoby které si hradí pojištění (které však v Řecku není povinné), pak mají zhruba od listopadu do dubna nárok na podporu v nezaměstnanosti. V zimě však nastává období sklizně oliv, takže většina místních obyvatel pracuje celoročně, tj. v létě v turistickém průmyslu a v zimě na rodinných hospodářstvích.

Důležitým mezníkem ve vývoji ostrova byl přelom 70. a 80. let, kdy se Korfu začalo pomalu stávat místem vyhledávaným turisty. Z chudého ostrova, žijícího téměř výhradně z produkce oliv a olivového oleje, z ostrova, jehož obyvatelé žili z toho, co urodila jejich často velmi skromná rodinná hospodářství, se během jediného desetiletí stalo centrum turistického ruchu. Tato obrovská a komplikovaná proměna sestávající z mnoha paralelně probíhajících procesů, jimiž se budou zabývat následující kapitoly, s sebou přinesla i zajímavé změny v sebedefinování se obyvatel do té doby periferní a zaostalé oblasti Řecka, odkud mladí lidé velmi často odcházeli za prací do měst na pevnině nebo do zahraničí a kde neustále přibývajícím počtem obyvatel v důchodovém věku a množstvím chátrajících opuštěných venkovských obydlí odrážel zoufalou situaci vyliďňujícího se ostrova.

2.2 Některé momenty historie ostrova, které mohly mít vliv na odlišný vývoj pohlavně-genderového systému korfuské a řecké společnosti

V této kapitole se nechci podrobně zabývat historií ostrova od dávnověku až do současných dnů, ale ráda bych zmínila některé procesy a události, které podle mého názoru mohly mít vliv na rozdílné formování pohlavně-genderového systému společnosti na ostrově Korfu a ve zbylých částech Řecka. Historie ostrova Korfu

byla natolik odlišná od zbytku Řecka, že jakékoliv zobecnění na celé Řecko by bylo zavádějící.

Když se 14. století chýlilo ke svému konci a Byzanc vyčerpaná nekončícími válečnými konflikty už dál neposkytovala důvěryhodnou ochranu obyvatelům ostrova, rozhodli se Korfusané, trpící častými nájezdy nejrůznějších útočníků, dát se pod ochranu Benátek (roku 1386). Benátky si Korfu udržely až do konce 18. století (roku 1797!), tedy do rozpadu Benátské republiky. Díky tomuto mocnému ochránci se Korfu a několik dalších ostrovů v Jónském moři vyhnulo osmanské okupaci. Jak Benátky v jónské oblasti, tak osmanští Turci ve zbytku Řecka měli obrovský vliv na formování mentality domorodého obyvatelstva. Šlo o dvě diametrálně rozdílné kultury, které na svých državách uplatňovaly své tradiční hodnoty. Domnívám se, že tyto rozdílnosti mohly mít vliv na rozdílné formování pohlavně-genderového systému řecké společnosti.

Dalším důležitým mezníkem v historii Korfu byl rok 1814. Toho roku se ostrova zmocnili Angličané. Britové si na Jónských ostrovech počínali po celé následující půlstoletí (až do roku 1863) jako ve vlastní kolonii. Také období pod britským protektorátem mělo zásadní vliv na domorodého obyvatelstvo. V této době se Korfu stalo prosperujícím ostrovem s fungující infrastrukturou, a když bylo spolu s ostatními jónskými ostrovy roku 1864 připojeno k Řecku, byli jeho občané veřejností „starého“ Řecka pokládáni za nositele a zprostředkovatele západního vlivu v řecké společnosti (KOLEKTIV, 1998).

Posledním důležitým mezníkem v historii ostrova, který měl zásadní vliv na formování mentality a identity obyvatel ostrova a který mohl ještě prohloubit odlišnosti mezi ostrovem a zbylým Řeckem, byla 70. až 90. léta 20. století, během nichž došlo na ostrově ke vzniku a rozvoji turismu. Tento proces, který vyvrcholil v 90. letech 20. století, byl možná v celé historii pro formování a revizi pohlavně-genderového systému ostrovanů nejdůležitější. Korfusané se museli během několika let vypořádat s každoroční několikaměsíční přítomností tisíců návštěvníků přicházejících z počátku výhradně ze západní Evropy, vyznávajících velmi rozdílné hodnoty a reprezentujících jinou kulturu. Pro mnoho turistů představovala dovolená hlavně odpočínutí si od svazujících norem vlastní společnosti a kultury. V procesu

vyrovnávání se s tímto kulturním šokem hrál pro Řeky zásadní roli obrovský přísun finančních prostředků plynoucích z turismu, který jaksi otupil negativní pocity domorodců vůči chování mnohých návštěvníků a návštěvnic.

Všechny zmíněné mezníky historického vývoje by, podle mého názoru, byly pro výzkum vývoje pohlavně-genderového systému řecké společnosti velice zajímavé. Zvláště potom posledně zmiňovaná etapa rozvoje masového turismu v 80. a 90. letech 20. století, která byla ze všech vybraných období jedinou, během níž se nové hodnoty dostávaly k domorodému obyvatelstvu nenásilně.

2.3 Vliv turismu na životní podmínky obyvatel ostrova

Se vznikem a rozvojem turistického ruchu se z relativně chudého a zaostalého ostrova, jehož obyvatelé žili většinou z toho, co urodila jejich skromná hospodářství, stalo během několika let prosperující turistické centrum. Tento proces vyprovokoval potřebu změn v infrastruktuře ostrova. Bylo zapotřebí zlepšit úroveň veškerých služeb, zásobování, opravit staré či vybudovat nové dopravní komunikace, zajistit stabilní dodávky energií atd. Všechny tyto změny se, nahlíženo optikou západní společnosti, pozitivně odrazily na kvalitě každodenního života všech obyvatel ostrova. Paralelně, v souvislosti s touto proměnou materiálního charakteru, probíhala i komplikovaná proměna duchovního klimatu. Díky turistickému průmyslu, který postupně nabízel čím dál více možností uplatnění a výdělku, se na ostrov začali vracet lidé, kteří odešli z ekonomických důvodů buď do velkých řeckých měst na pevnině nebo do zahraničí. Domorodci začali skrze turisty vnímat svůj rodný ostrov jako krásné místo, kam se lidé z celého světa jezdí rekreovat a na které mohou být hrdí. Příchod turistů znamenal pro místní obyvatele i jakési obrození a zvýznamění všeho řeckého, hlavně pak řecké kultury. Původně obchodní zájem, snaha zaujmout a uspět na trhu, která vedla k pojmenovávání veškerého zboží a služeb určených turistům přívlastkem „řecké“, případně „korfuské“, se zpětně odrazil v posílené národní a místní identitě obyvatel ostrova.

Pro tento výzkum zaměřený na genderovou problematiku je nejzajímavější právě proměna související s rozvojem turismu na Korfu. Nenásilný a oboustranně akceptovaný střet kultur, který nastal s rozvojem turismu, měl samozřejmě nezanedbatelný vliv na pohlavně-genderový systém korfuské společnosti.

2.4 Vliv turismu na proměnu pohlavně-genderového systému korfuské společnosti

Proměna, o které budu stručně hovořit v této kapitole, je velice komplexní a není v centru výzkumného zájmu, nenárokuji si proto vyčerpání této problematiky. S rozvojem turismu na Korfu bylo, jak již jsem zmiňovala v jiné souvislosti výše, potřeba nových pracovních sil. Během svého mnohaletého pobytu na Korfu jsem se setkala s absolutním minimem firem, které by nebyly rodinného rázu. Tento fakt je, dle mého názoru, dán mimo jiné i hlubokou nedůvěrou Řeků v jiná než rodinná pouta, tedy i nedůvěrou v loajalitu zaměstnance, který by nepatřil do rodiny. Postupně rostoucí firmy zaměstnávaly stále více rodinných příslušníků tedy i žen, které v období předcházejícím turistickému boomu pracovaly většinou v domácnosti a na rodinných hospodářstvích. Došlo tedy k proměně v dělbě práce. Ženy začaly vykonávat zaměstnání, která byla sice většinou obdobou prací domácích jako úklid či vaření, ale nově se odehrávala mimo domov a znamenala přísun finančních prostředků do rodinného rozpočtu, což byla dříve téměř stoprocentně mužská doména.

Pro mužskou část domorodé populace znamenal rozvoj turismu vznik nevyčerpatelného přílivu žen, které přijížděly a dodnes přijíždějí na Korfu za romantickým dobrodružstvím. Navázání vztahu s místní ženou znamená pro Řeka od začátku velký závazek, zatímco navázání krátkodobého vztahu s turistkou je v tomto ohledu (v podstatě) bez rizik. Řecká společnost své muže v tomto směru nijak významně neomezuje, ba naopak. Svobodní muži se předhánějí ve výčtu žen, s nimiž měli poměr. Ženatí muži pak za nevěru bývají kritizováni, ale tato kritika se nikdy neodráží na jejich společenském statutu či respektu k jejich osobě. Žena

nevěrného muže je v politováníhodné situaci, ale její společenský statut zůstává beze změny. Mladé ženy jsou v navazování kontaktů (byť jen slovních) s cizinci velice obezřetné, protože riskují ztrátu dobré pověsti vlastní i ztrátu pověsti rodičů. Nevěra vdaných žen je tabuizována, a pokud dojde k jejímu veřejnému odhalení, má hluboké následky na sociální statut ženy i jejího manžela.

Romantická dobrodružství odehrávající se mezi řeckými muži a cizinkami, obvykle turistkami, ale nezůstávají vždy bez následků; důkazem jsou právě čím dál častější smíšená manželství..

Nejdůležitější změnou z hlediska pohlavně-genderového systému, která s rozvojem turismu nastala, je ovšem, podle mého názoru, průnik korfuských žen do veřejné sféry. Z téměř úplné izolace, kdy byly ženy obvykle v domácnosti, staraly se o hospodářství, dům a děti (hlavním „dopravním prostředkem“ byl hluboko do 20. století osel), začaly ženy zastávat práce mimo domov a mimo rodnou vesnici (turistická střediska jsou na pobřeží, zatímco vesnice ve vnitrozemí) a dostávat se do každodenního kontaktu s velkým množstvím cizích osob, vyznávajících a svým chováním a jednáním demonstrujících existenci odlišných hodnot a norem. Během krátké doby se díky zvyšujícím se příjmům z turismu mnoho malých rodinných firem rozrostlo na větší podniky a bylo třeba stále častěji jezdit do města, které bylo a je i nadále administrativním i obchodním centrem ostrova. Mnoho rodin si pořídilo automobily, které začaly používat i ženy. Cesta do města, která byla ještě donedávna sváteční záležitostí, se stala každodenní rutinou.

Nesmírně zajímavou proměnu související se změnami, které nastartoval vznik a vývoj moderního turismu na Korfu, zaznamenala výchova, a to zejména výchova dívek. Ani v tomto případě si nedělám nárok na vyjmenování jednotlivých příčin této proměny, neboť by si zasloužila samostatný výzkum, ale její důsledky jsou jasně patrné. Dnešní mladé ženy téměř bez výjimky pracují v placených zaměstnáních, ačkoliv jsou mnohé z nich zaměstnány v rodinných podnicích. Díky neschopnosti řeckého státu zajistit mladým matkám spolehlivou a dostatečnou finanční podporu, pracuje vysoké procento čerstvých matek namísto mateřské dovolené i nadále ve svých zaměstnáních. Tento trend umožňuje a umocňuje „institute babiček chův“. Svě děti, často jen několik týdnů staré svěřují ženám svým

matkám, které ještě patří do oné generace žen v domácnosti a mohou se proto o vnoučata postarat. Tímto velice specifickým způsobem dochází k napomáhání emancipaci žen, jako jakémusi vedlejšímu efektu proměny celé řecké společnosti.

Další nanejvýš zajímavý fenomén týkající se mladé generace řeckých žen je jejich důraz na sebe prezentaci. I ten úzce souvisí s výchovou. Mezi matkami a dcerami je všudypřítomné „to co jsem neměla, nemohla či nesměla já, budeš mít, moci a smět ty“. Mladé korfuské ženy mají v naprosté většině jako jeden z hlavních zájmů a cílů péči o svůj zevnějšek a svou prezentaci na veřejnosti. Příčinou by mohla být snaha o to dát najevo, že ač žijí na vesnici, v často starých a nevyhovujících domech svých rodičů, nejsou oněmi „vesničankami“, kterými jsou jejich matky, oblékající celý život pouze pracovní oděv a gumáky a mající věčně rozpraskané ruce a tváře od nekončící manuální práce a pražícího slunce, ale že jsou něčím víc, že se mohou rovnat ženám, které přijíždějí z okolního „velkého světa“.

Domnívám se, že jde o etapu procesu emancipace žen v řecké společnosti. Etapu, která, pokud by měl být emancipační proces úspěšně završen, musí pominout, a uvolnit místo etapě další, hlubší o osvobození se od závislosti vlastní existence na pohledu a názoru druhých. Tuto teorii potvrzuje například obrovský důraz místních žen na módní oblečení a doplňky. Cílem není jedinečné vyjádření se skrze vlastní zevnějšek, nýbrž co možná nejpřesnější kopírování právě probíhajícího trendu. Míra této svazující potřeby splňovat kritéria diktovaná módními trendy je nejlépe patrná zejména na některých módních doplňcích, které jsou minimálně z praktického hlediska zcela absurdní. Podobnými nepsanými pravidly se samozřejmě řídí také mužská část populace; nezaznamenala jsem však na zevnějšku mužů nic, co by se vyznačovalo významnější nepraktičností ve smyslu omezení svobody pohybu.

Dalším relativně novým trendem, který ještě souvisí s výchovou korfuských dívek, je obrovská materiální ale i psychická podpora rodičů, zejména pak matek vůči svým dcerám, ve snaze získat vzdělání a díky tomu i práci, nejlépe v některém větším městě. Synové jsou naopak všemožně podporováni, aby zůstali na ostrově a převzali ať už rodinný majetek nebo rodinný podnik. Tento trend ve svém důsledku

vede k nedostatku mladých korfuských žen na sňatkovém trhu. Je možné, že rovněž tento nedostatek může napomáhat vzniku smíšených manželství.

Uvolnění žen z koloběhu domácích prací, které se odehrálo dá se říci z generace na generaci a vedlo ve svém důsledku ke všem zmiňovaným změnám v pohlavně-genderovém systému korfuské společnosti, přispěl vysokou měrou kromě vzniku a rozvoje turismu na Korfu také fenomén migrace, o němž bude následující kapitola. Přiblížení problematiky pohybu obyvatelstva v Řecku, je důležité i pro pochopení podmínek, v níž žijí účastnice výzkumu.

2.5 Řecko – stát v pohybu

Když se zeptáte kteréhokoliv Řeka či Řekyně, kolik obyvatel má Řecko, dostane se vám s největší pravděpodobností této odpovědi: deset milionů Řeků žije v Řecku a deset milionů Řeků žije v zahraničí. Zda tato čísla přesně odpovídají realitě či nikoliv, není tak důležité jako samotný fakt, že Řecko je bez pochyby státem v pohybu.

Následující informace, týkající se migrace v Řecku a jejích důsledků, jsou nezbytné pro pochopení souvislostí vývoje, který vedl až k dnešnímu stavu řecké společnosti a řecké ekonomiky a který má bezprostřední vliv na životy oslovené skupiny mladých českých žen žijících trvale na ostrově Korfu.

2.5.1 Ekonomická emigrace z Řecka do vyspělejších zemí

V desetiletích následujících po druhé světové válce zažilo Řecko obrovskou vlnu ekonomicky motivovaného vystěhovalectví. Řekové odcházeli do vyspělejších zemí jako například USA, Kanady, Austrálie či do západního Německa. Nejčastější schéma takového odchodu bylo, že nejprve odešel muž a ve chvíli, kdy si zajistil práci a bydlení, přijela za ním jeho žena, případně další členové rodiny. Mnoho mladých svobodných mužů, kteří takto vycestovali, si v zahraničí našlo místní partnerky a natrvalo se usadili mimo Řecko. Tito ekonomičtí emigranti pak

většinou finančně podporovali své příbuzné v Řecku. Žen, které by odešly samy od sebe, bylo zanedbatelné množství. V této době byla většina žen z řeckého venkova ale i měst bez jakéhokoliv vyššího vzdělání, často dokonce negramotných a velká většina z nich nikdy nepracovala mimo rodinná hospodářství nebo domácnost. Tato vlna emigrace vyvrcholila v průběhu 60. let. Pro přesnější představu o tom, jak obrovské množství osob takto vycestovalo, lze dodat, že podíl emigrantů ve struktuře ekonomicky aktivního obyvatelstva činil v letech 1955 až 1971 celkem 13,6 % (KOLEKTIV, 1998).

Také na Korfu žije velké množství osob, které odešly za prací do ciziny, a buď se po nějaké době (většinou po několika letech) vrátily do rodné země nebo natrvalo zůstaly v zahraničí a ostrov navštěvují na několik dnů či týdnů během letní sezóny. Mnoho mužů, kteří odešli sami, si našlo partnerky v zahraničí, a poté se společně přestěhovali na Korfu. Tito emigranti, ať už se na Korfu vrátili natrvalo nebo zde tráví pouze dovolenou, jsou pro místní obyvatelstvo významnými zprostředkovateli informací o životě v jiných částech světa a podněcují je tak svým způsobem k reflexi vlastní kultury a identity. Z důvodu vysokého počtu takových osob není jejich vliv na mentalitu místního obyvatelstva v žádném případě zanedbatelný.

2.5.2 Ekonomická migrace z venkova do měst

Souběžně s vlnou ekonomické emigrace z Řecka do vyspělejších zemí, probíhala v Řecku velmi významná vnitřní migrace obyvatelstva, a to z venkovských oblastí směrem do měst. Populace žijící ve městech se zvýšila z necelých 40 % v roce 1951 na necelých 60 % v roce 1991 (BACAS, 2002). I rozhodnutí opustit venkov a odejít za prací do města bylo víceméně bezvýhradně v kompetenci mužů, jako živitelů rodiny zodpovědných za přísun finančních prostředků do rodinného rozpočtu.

Souběžně s nárůstem počtu obyvatel měst (zejména Athén a Soluně) narůstal ve městech i tzv. neformální sektor ekonomiky. Tato „černá ekonomika“ je dodnes jednou z hlavních součástí řecké ekonomiky jako celku (BACAS, 2002). Jak

v městských tak ve venkovských oblastech Řecka je dodnes poměrně snadné a běžné sehnat neformálně práci od několika hodin až po několik měsíců pouze na bázi ústní domluvy a vzhledem k minimální kontrole pak není těžké pronajmout si bydlení stvrzené opět pouze vzájemnou ústní domluvou. Tyto charakteristiky neformální ekonomiky byly velmi důležité pro integraci přistěhovalců z venkova. Dodnes však hrají obrovskou roli při ekonomické integraci přistěhovalců ze zahraničí (BACAS, 2002).

2.5.3 Neformální sektor ekonomiky a jeho vliv na příliv imigrantů

Existence rozvinutého neformálního sektoru ekonomiky vedla k obrovskému nárůstu přistěhovalectví. Do Řecka postupně začali proudit lidé zejména z východní a jihovýchodní Evropy, ale také Afriky, Asie a jiných částí světa. Tento relativně nový trend je ovšem jen velmi málo zdokumentován a to proto, že velká část těchto osob vstoupila do Řecka ilegálně a dlouho nebo vůbec svůj pobyt nelegalizovala. Další část těchto imigrantů vstoupila sice do Řecka legálně, ale zůstala i po vypršení lhůty, po kterou byl jejich pobyt na území Řecka zákonný. Obecně se předpokládá, že skutečný počet řeckých imigrantů je mnohem vyšší, než udávají oficiální statistiky. Přesná čísla lze zjistit jen ztěží pro vysokou fluktuaci a neoficiální statut populace přistěhovalců (BACAS, 2002).

2.5.4 Albánští přistěhovalci

Nejpočetnější skupinu ekonomických přistěhovalců tvoří Albánci. Tak jako před lety putovali řečtí muži za prací do zahraničí a za nimi pak jejich rodiny, tak přicházejí i albánští pracovníci. Přicházejí muži, a pokud se jim podaří získat nějakou perspektivu dlouhodobějšího výdělku (což je vždy problematické, protože absolutní většina z nich pracuje nelegálně, na bázi ústní dohody), cestují sem za nimi jejich ženy, děti i celé rodiny. Albánští přistěhovalci umožnili členům místních řeckých rodin zejména pak ženám, vymanit se z práce na rodinných hospodářstvích a začít se zabývat drobným podnikáním v turistickém průmyslu

jako například pronajímáním pokojů, provozováním taverny či obchůdku se suvenýry (SCHELL, 2000). Je to možné díky tomu, že většina z nich je ochotna pracovat za nízkou mzdu i na velmi krátkou dobu (od několika hodin po několik dní) pouze na bázi ústní dohody. Soužití albánské menšiny s Řeky je v mnoha aspektech velice problematické. Ti přistěhovalci, kteří si osvojili řecký jazyk a získali pověst kvalitních pracovníků, jsou řeckou společností částečně integrováni. Obecně je však třeba říci, že vztah Řeků k této menšině není přátelský a je podbarven určitou obavou, nedůvěrou a despektem. Řecká a albánská kultura přesto, že spolu sousedí, jsou do té míry odlišné, což předem omezuje možnost hlubší integrace. Další a důkladnější rozbor této problematiky by si žádal samostatnou studii.

Albánci nejsou zdaleka jedinou skupinou ekonomických přistěhovalců do Řecka. Další velkou skupinu tvoří přistěhovalci z okolních zemí hlavně z Makedonie, Bulharska, Rumunska atd.

Ekonomičtí migranti aktivně přispívají ke zvýšenému výkonu řecké ekonomiky. Poskytují levnou pracovní sílu a díky tomu, že za ně zaměstnavatelé neplatí daně a že pracují za nízkou mzdu, mají významný vliv na udržení konkurenceschopnosti malých podniků a firem (SCHELL, 2000).

2.5.5 Přistěhovalci a sezónní pracovníci podle pohlaví

Z genderového hlediska je zajímavé složení skupin přistěhovalců. Z ekonomicky zaostalejších zemí (ve srovnání s Řeckem) jako je Rumunsko, Bulharsko nebo například Polsko přijíždějí za prací do Řecka jak muži, tak ženy, a to i samostatně. Z Albánie, jak už bylo řečeno, přijíždějí nejprve muži a za nimi pak jejich ženy, pokud však vystačí plat muže k pokrytí alespoň základních potřeb rodiny, žena zůstává v domácnosti.

Do Řecka však každoročně přijíždí také významné množství osob nejčastěji z okolních států za sezónní prací. Tyto osoby pak na konci sezóny ostrov opouštějí. Z České republiky přijíždí mnoho žen a téměř žádní muži. Můj přibližný odhad, vycházející ze znalosti přesného počtu českých žen v několika různých turistických

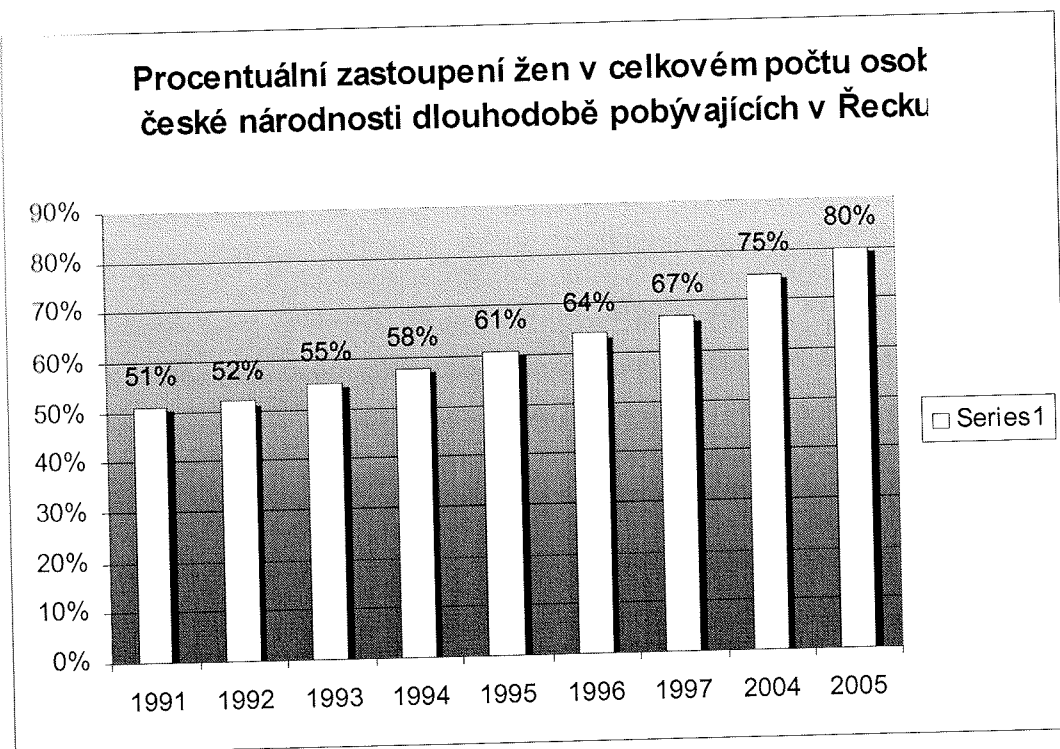
medicích je, že na ostrově Korfu přes léto pracuje zhruba 200 žen a zhruba 30 mužů české národnosti. Tento nepoměr je velmi zajímavý. Zájem o pracovníky z Čech je způsobený poptávkou po česky mluvícím personálu – velké množství turistů z Čech (také Slovenska a Polska) si vyžaduje jazykovou vybavenost. Většina nabízených prací je však míněna ženám, konkrétně mladým a pohledným ženám. K tomu, aby žena sehnala práci jako obsluha v baru, kavárně, taverně, turistickém obchodě apod., jí stačí „dobře vypadat“ a domluvit se alespoň jedním světovým jazykem. Muž z Čech má šance mnohem menší, ženy jsou v těchto zaměstnáních preferovány a většina sezónních prací je tohoto rázu. Na české poměry je práce cizinců v Řecku nízká ohodnocená, navíc je většinou sezónní (3 - 6měsíců), což jsou další důvody, proč není muži z Čech vyhledávaná. Takto o své zkušenosti při první návštěvě ostrova mluví účastnice výzkumu Štěpánka:

„No mně v podstatě dali práci skoro všude jo, on (její tehdejší partner) už to měl horší právě, tak sme nakonec skončili tady na tom severu v tom R., a jemu dali práci, to si pamatuju, v těch watersports na pláži, a on dělal závaží jo, na paragliding, takže on nebyl moc šťastnej, a mně dali práci v N. a tady v R., takže já sem se jenom rohodovala, co vezmu jako, protože já sem mluvila anglicky a německy, a prostě oni potřebujou holky na tu sezónní práci, že jo. Takže já sem si pak našla práci tady v hotelu právě u manžela (budoucího), v lobby baru tam v recepci, a supr práce, taková pohodovka od šesti od večera do půlnoci, a i docela dobrý peníze a všecko.“

2.5.6 Čeští imigranti na ostrově Korfu

Tak jako sezónní pracovníci z Čech jsou minimálně z 80 – 90 % ženy, tak i osoby českého původu, které žijí dlouhodobě či trvale na ostrově Korfu, jsou téměř výhradně ženy. Podle údajů statistiky úřadu *National Statistic Service of Greece* (NSSG) se procentuální poměr českých žen a mužů legálně i nelegálně trvale či dlouhodobě pobývajících v celém Řecku postupně proměnil z 51 % žen a 49 % mužů v roce 1991, na 80 % žen a 20 % mužů v roce 2005 (viz Tab.1).

Tabulka 1

Zdroj: NSSG

Tyto údaje jsou však pouze velice přibližné, neboť mnozí čeští přistěhovalci, zejména pak právě ženy svůj pobyt nikdy jako dlouhodobý či trvalý nelegalizovaly.

Za svůj mnohaletý pobyt na řeckém ostrově Korfu jsem se setkala pouze s jediným mužem českého původu žijícím trvale na tomto ostrově. Ani jedna z respondentek, které se účastnily mého výzkumu žádného dalšího Čecha, který by byl pouze dlouhodobě pobýval na Korfu, neznala. Pro plastičtější představu o komunikaci v rámci ostrova podotýkám, že všechny mé respondentky tohoto jednoho výše zmíněného Čecha znají.

Fakt, že je na celém Korfu jen jeden Čech, by sám o sobě nebyl nijak významný, pokud by ovšem na stejném ostrově, nežilo nebo dlouhodobě nepobývalo zhruba 50 až 100 českých žen (odhad vyplývající z mého zkoumání). Co je příčinou tohoto významného nepoměru? Příčin je několik. Jednou z nich je výše zmiňované rozdílné sexuální chování řeckých mužů a řeckých žen. Zatímco je u mužů střídání sexuálních partnerek považováno za běžné, ba žádoucí chování,

ženy jsou za podobné chování společností ostře odsuzovány a stigmatizovány. Jsou proto ve styku s muži a tedy i cizinci velice zdrženlivé. Muži naopak kontakt s turistkami neustále vyhledávají, a to zcela veřejně. Šance vzájemného zalíbení tak je mnohonásobně vyšší mezi řeckými muži a českými ženami, než mezi českými muži a řeckými ženami.

Další obecnější příčinou je nepoměr vznikající odchodem mladých řeckých dívek do měst a do zahraničí za vzděláním. Mnohé z nich se pak už na ostrov nevrátí a vzniká tak nedostatek místních žen na sňatkovém trhu (viz stat' Vliv turismu na proměnu pohlavně-genderového systému korfuské společnosti). Odtud pak možný zvýšený zájem o ženy cizinky.

Třetí velice důležitou příčinou je otázka priorit a možnosti uplatnění. Zde vycházím z mnohaleté zkušenosti a pozorování, kdy jsem zjistila, že české dívky, které jsem na ostrově poznala a které zde žijí natrvalo, často vykonávají zaměstnání, která nemají vůbec nic společného s oborem, který vystudovaly nebo kterému se věnovaly v Čechách. Setkala jsem se s právníčkou pracující jako servírka v taverně otce svého manžela, s učitelkou zastávající totožnou pozici, s překladatelkou pracující v malé cestovní kanceláři nebo například s angličtíčkou v domácnosti. Také jsem se setkala s několika dívkami, které svá studia pro odchod za přítelem do Řecka ukončily. Tento fenomén je způsoben, dle mého názoru, dvěma věcmi. Jednak je potřeba si uvědomit, že Korfu je ostrov, jehož ekonomika stojí na turistickém ruchu. Absolutní většina zaměstnání přístupných českým ženám je proto spjata s turismem. Druhým přinejmenším stejně důležitým důvodem existence tohoto fenoménu je otázka životních priorit a hodnot. Zaměstnání, která tyto ženy zastávají jsou obvykle velice průměrně finančně ohodnocená a neodpovídají jejich kvalifikaci, navíc jsou pouze sezónní (6 měsíců). Domnívám se proto, že je pro tyto ženy důležitější jejich vztah s řeckým partnerem než pokračování v budování kariéry v oboru, který studovaly nebo vystudovaly. Tyto ženy nejen že se vzdaly ambicím na práci v oboru, ale kromě toho také opustily rodnou zem, svou rodinu a své přátele a to vše pro vztah s mužem, na kterém se díky těmto podmínkám staly závislými. Je více než pravděpodobné, že podobné vyhlídky nejsou pro muže z Čech lákavé. Také, a to mou teorii dále podporuje,

žijící se nesešla s jediným Řekem, který by kvůli své české partnerce opustil svou práci, natož rodné Řecko.

Jeden jediný Čech, který žije trvale na Korfu, byl v Čechách zaměstnán jako profesionální potápěč a toto své povolání provozuje i v Řecku, za velmi výhodných platových podmínek.

2.5.7 Imigranti ze států západní Evropy

Podle mého odhadu žije na Korfu také několik set přistěhovalců ze zemí západní Evropy, zejména Anglie, Holandska a Německa. Většina z nich tu byla několikrát na dovolené a poté se rozhodli zakoupit zde v některé vesnici nemovitost, kterých je z důvodu úbytku obyvatel na venkově k dispozici velké množství. Většinu těchto přistěhovalců tvoří manželské páry v důchodovém věku, popř. rodiny, které obvykle netráví na Korfu celý rok, ale pouze léto. Vztahy mezi těmito přistěhovalci a místními nejsou hierarchické a jsou většinou nekonfliktní. Tito přistěhovalci se stávají součástí místních sociálních skupin a tráví svůj volný čas společně například v místních *kafeniích* (kavárna určená většinou pouze mužům, vstup ženám není zakázán, ale ženy do těchto kaváren nechodí). Z důvodu rozdílného chování, životního stylu a jazyka jsou svým způsobem zpestřením monotónního života vesnice, hlavně v zimě. (SCHELL, 2002).

Mezi imigranty ze západní Evropy však bez pochyby patří i velká skupina žen, které se na ostrov přivdaly. Některé z těchto žen už na ostrově žijí 20 i více let. Zastávají z pohledu mého výzkumu důležitou roli jakýchsi poradkyň pro ženy, které jsou ve stejné situaci, ale teprve krátce.

3. EMPIRICKÁ ČÁST

Cílem tohoto výzkumu je pokus o popsání a interpretaci specifické zkušenosti pěti českých žen, které se přivdaly na řecký ostrov Korfu. Zkušenost, která je v centru výzkumného zájmu, je zkušeností reflexe vlastní genderové identity v prostředí nové kultury. Tyto ženy mají možnost originálního a autentického náhledu na sebe sama skrze reflexi zkušenosti života v jiné kultuře. Reflektováním rozdílů mezi vlastními a okolím očekávanými názory, postoji, zkušenostmi, chováním, jednáním atd. mohou uchopit a vymezit jak aspekty vlastní genderové identity tak i faktory, které by v případě, že by v této nové kultuře vyrůstaly, měly na formování jejich genderové identity vliv odlišný od vlivu kultury původní. Tato práce je pokusem o uchopení, popis a rozbor těchto rozdílů. Dalším důležitým cílem práce je pokus zjistit, jak tyto ženy na zmíněné odlišnosti reagovaly a reagují, do jaké míry se očekáváním svého okolí přizpůsobily ať už z nutnosti či zcela dobrovolně, vědomě nebo nevědomě a jaký vliv měla zpětně taková přizpůsobování na vnímání jejich vlastní genderové identity.

3.1. Výběr metody

S ohledem k cílům výzkumu byla pro sběr dat zvolena technika polostrukturovaného dotazování. Ta je zvláště vhodná pro oblast genderové problematiky, neboť na rozdíl od dotazníkového šetření umožňuje volnou interakci mezi výzkumníkem a dotazovaným a poskytuje příležitosti pro vyjasnění a diskusi (REINHARZ, 1992).

Výběr respondentek byl proveden metodou „sněhové koule“. Volba jednoho nebo několika málo jedinců k interview, kteří následně slouží jako informátoři pro doporučení dalších zajímavých členů populace (HENDL, 2005).

Ze způsobů kvalitativního dotazování byl zvolen rozhovor s návodem. Návod k rozhovoru představuje seznam otázek nebo témat, jež je nutné v rámci rozhovoru probrat. Pomáhá udržet zaměření rozhovoru, ale dovoluje dotazovanému zároveň uplatnit vlastní perspektivy a zkušenosti (HENDL, 2005).

Výzkum byl proveden v souladu se základní koncepcí kvalitativního výzkumu. Proto nebyla analýza založena na testování předem formulované hypotézy, ale hypotéza byla vytvořena až na základě analýzy získaných dat a jejich interpretace (DIRMAN, 2006).

3.2. Okolnosti výzkumu

Všechny rozhovory se uskutečnily v průběhu března 2007. Cílem bylo seznámit se osobně s respondentkami, navázat s nimi bližší kontakt a zjistit, v jakých žijí podmínkách.

Věk respondentek se pohyboval od 27 do 35 let. Nejmladší z nich, Katka, má pouze jedno dítě, Eliška byla během výzkumu ve třetím trimestru druhého těhotenství, ostatní ženy mají každá dvě děti.

Všechny respondentky se o své děti (ve věku od několika měsíců do 7 let) samy starají; často musel být proto rozhovor přerušen a jednou dokonce předčasně ukončen z důvodu neustálého vyrušování dětmi nebo manželem. Nepravidelnosti v rozhovorech však nepředstavovaly problém, neboť jejich účelem nebylo učinit pomocí zobecnění závěry o celé populaci či její části ani vzájemně porovnávat názory respondentek. Cílem průzkumu bylo zachytit paletu možných zkušeností a hodnot, které jsou těmto ženám vlastní, a zaznamenat, jak se jako ženy vypořádávají s realitou života v cizí zemi.

Rozhovory byly vedeny v rozmezí 1,5 až 2 hodiny v místě bydliště každé z žen. Byly zaznamenávány na diktafon a poté doslovně (foneticky) přepsány. Citace z rozhovorů používané v práci nebyly jazykově ani stylisticky upravovány.

Z důvodu obsáhlosti získaného materiálu byl jeho obsah zredukován na minimum za podmínky, aby výsledný extrakt pokryl všechna podstatná probíraná témata.

3.3 Témata k první řadě rozhovorů

Ke každému z 10 připraveným okruhům bylo předem připraveno několik otázek. Respondentky však většinou samy odpovídaly, aniž bych tyto otázky musela pokládat.

- 1) Příběh příchodu do Řecka.
- 2) Příběh vzniku vztahu s nynějším řeckým manželem.
- 3) Co bylo v Čechách před odchodem do Řecka, plány.
- 4) Otázky jazyka a komunikace mezi členy rodiny.
- 5) Práce: co dělá ona, co dělá on, práce v domácnosti.
- 6) Děti: jména, výchova, pomoc.
- 7) Volný čas: čemu se věnovala, věnuje, co manžel, společné aktivity.
- 8) Úřady: svatby, křtiny, občanství, pojištění, doktoři.
- 9) Přátelé: v Čechách, v Řecku, společné s mužem.

3.3.1 Extrakty prvních rozhovorů

První respondentka: Míša

Míša přijela do Řecka v roce 1991 na dovolenou, během pobytu se rozhodla najít si zde brigádu na léto. Bylo jí 19 let. Na konci léta se měla vrátit kvůli zkoušce na vysokou školu do Čech, ale rozhodla se, že zůstane v Řecku – škola ji nebavila, ukončila studium. Kvůli problémům s matkou zůstala v Řecku i přes zimu, v domě svých zaměstnavatelů. Následující léto pracovala jako delegátka cestovní kanceláře své matky ve stejném letovisku. Navázala vážný vztah.

Svůj vztah k Řecku komentuje takto:

„(...) já sem se fakt do toho Řecka zamilovala, mě de o to, že celý roky, já sem se sem vracela kvůli Řecku, ne kvůli chlapum, jo? Vždycky jako to bylo podbarvený

nikým vztahem, ale nikdy to nebylo aha, já bez toho chlapa nemůžu bejt, a jedu za ním. Já milovala Řecko.(...)“

Třetí sezónu získala práci jako delegátka na Korfu. Opět navázala vztah a zůstala se svým přítelem i přes zimu v domě jeho rodičů na vesnici. Byla zděšená z životních podmínek obyvatel a cítila, že jí chybí nějaká činnost. Našla si proto práci v místní kavárně. Do kavárny chodili pouze muži. Navazuje další vztah, který však pro ni končí zklamáním. Chtěla navždy odjet z Řecka, ale na jaře získala nabídku pracovat pro řeckou cestovní kancelář, pro kterou pracuje dodnes.

S nynějším partnerem se seznámila v roce 2001. Než se potkali, žil Míšin partner 10 let v Anglii. V roce 2002 neplánovaně otěhotněla. Řešila, zda si dítě nechat či ne:

„ (...) Nakonec to dopadlo tak, že teda řek, já nechci, aby sis to nechala vzít, ale bylo to takový, že mi řek, že si mě stejně nikdy neveme, že na to není připravenej (...)“

Míša se domnívá, že nechuť jejího partnera ke svatbě je způsobená problematickým rodinným zázemím, které mu podlamuje sebedůvěru. Stěžuje si na vztah s tchánem, který má potřebu svého syna stále kontrolovat a negativně hodnotit. Vztahy k partnerově rodině nejsou blízké, což se Míše zdá pro Řecko netypické.

Plány do budoucna Míša neměla. Stále se vracela do Řecka, až se zde po porodu prvního dítěte natrvalo usadila, a žije se svým partnerem. S partnerem hovoří od začátku řecky, on česky neumí. Otec Míši se s jejím partnerem baví anglicky, matka anglicky nemluví. Na děti se Míša snaží mluvit pouze česky.

Míša pracuje v cestovním ruchu 5 měsíců ročně. Partner pracuje v hotelu rodičů, kde 4 měsíce bydlí, po zbytek roku pak pomáhá s údržbou a dalšími záležitostmi hotelu. S prací v domácnosti a s dětmi pomáhá nárazově.

Míša to komentuje slovy:

„... jako podle mě není rodina, kde jsou děti, že by chlapovi se změnil život, když se změnil ženský, která je kolem dětí, a chlap at' pomáhá nebo nepomáhá, tak si ty koníčky svoje a tu práci svojí jede dál. (...)"

Na letní sezónu si Míša najímá chůvu z Čech. Tchýně ani tchán jí s dětmi nepomáhají. Jméno syna není po tchánovi, jednak kvůli špatným vztahům, ale také proto, že se Míše nelíbilo.

Její zkušenost s úřady je negativní. Od počátku pobytu na Korfu tu pracovala nelegálně a stále nelegálně pracuje, již 17 let. Je pojištěná v Čechách a neměnila by to. Tvrdí, že jí vyhovuje pozice svobodné matky. Když však mluví o svatbě, říká pouze, proč se nechce ženit její partner.

Od té doby, co má děti, se nevěnuje svým koníčkům, protože nemá žádný volný čas. Partner se věnuje paraglidingu, ona jezdila s ním, než měla děti, ale sama nelétala. Domnívá se, že kdyby neměla děti, trávila by s partnerem mnohem více času. Mrzí jí, že partner upřednostňuje své koníčky před rodinou:

„(...) Chlap přemejšlí nad tím, co jeho baví, a né, a je krásně, a využiju toho, a vezmu děti, nebo svojí kočku, a někam je vezmu. (...)"

Měla hodně známých Češek na Korfu, ale podle jejích slov zneužily její náklonnosti. Chybí jí skutečná přítelkyně. Nyní se spíše vídají s přáteli jejího partnera. Řecké přítelkyně nemá. Zná se s mnoha Češkami na Korfu, ale přátelství komentuje takto:

„(...) to je právě ten průser, že sem tady za ty roky, co sem tady, zjistila, jako že občas se stýkáš nebo kamarádíš s lidma, se kterejma by ses normálně nekamarádila, protože je to to prostředí, který ty znáš, jo? Jako když tady poznáš 10 Češek, tak opravdu s těma osmi by ses ani nepozdravila.“

Druhá respondentka: Eliška

Eliška přijela na Korfu v roce 1998 na brigádu do obchodu s oblečením. Byla velice zklamaná z prostředí i životního stylu místního obyvatelstva. Bylo jí 19 let. První léto se zamilovala, ale vztah se nevydařil. Odjížděla frustrovaná a zklamaná. Druhé léto se na Korfu vrátila jako delegátka, práci v obchodě již vykonávat nechtěla. Takto popisuje své důvody k návratu:

„ (...) Já sem potom byla hrozně našťvaná, když sem přijela domu a chtěla sem se vrátit jako hlavně z jednoho důvodu, abych jako jim ukázala, že nejsem taková prostě jakou mě znali ten rok, jako měla sem pocit, že jim musím něco dokazovat těm lidem (...) ukázat jim, že nemám už zapotřebí takovýho vola, a tak(...)“

S nynějším manželem se seznámila druhé léto v práci. Byl kapitán výletní lodi a jeli spolu na výlet s turisty, za které zodpovídala. Nedávala vznikajícimu vztahu šanci, nedůvěřovala kvůli špatné předchozí zkušenosti a také jazykové bariéře – on mluvil špatně anglicky a ona nemluvila vůbec řecky. On však bral vztah s Eliškou velice vážně a do vztahu investoval čas i energii. Postupně začala vznikat vzájemná důvěra. Třetí a čtvrté léto nenašla práci, která by se jí líbila. Přesto zůstala v Řecku a přítelem. Několikrát jí práce byla slíbena, avšak nakonec přijata nebyla. Nakonec získala práci v řecké cestovní kanceláři, kde pracuje dodnes. Aby získala povolení k práci a trvalému pobytu, musela se vdát:

„ (...) pak jsme zjistili, že není možný získat pracovní povolení, aniž bysme se vzali, i když jsme hodně, hodně hodně, se snažili, chodili jsme za právníkama, byli jsme na soudě, byli jsme hrozně všude možně, protože jsme to nechtěli uspěchat, abych nejdřív zjistila aspoň jednu zimu, abych tady byla celou, abych viděla, jak to tady vypadá, vůbec jako žít, ale nešlo to a tak jsme se vzali v lednu 2003(...)“

Před tím, než se odstěhovala do Řecka, pokoušela se najít si v Praze práci a získat hypotéku na byt. Úspěšně dokončila studium na vysoké škole. Studovala angličtinu, ale nevzpomíná si přesně, o jakou práci se zajímala.

Eliška mluví s manželem řecky. Manžel mluví špatně anglicky. Rodiče Elišky mluví pouze česky. S dětmi mluví ona česky a manžel řecky. V přítomnosti manžela mluví Eliška na děti řecky.

Eliška pracuje v cestovním ruchu 6 měsíců ročně. Vybudovala si postupně dobrou pozici, s prací je spokojená. Po prvním porodu pracovala jen na půl úvazku a po druhém porodu zůstala na mateřské. Po mateřské se do práce hodlá vrátit. Manžel má výletní loď, na které je i kapitánem. S prací v domácnosti a s dětmi pomáhá nárazově, stará se navíc o svou starou matku.

Jména dětí jsou po manželově matce a Eliščině otci. Jméno po tchýni se jí nelíbilo, ale chtěla udělat manželovi radost.

Přítečkyně má Eliška v Čechách i v Řecku, ale pouze Češky nebo Slovenky.

Dokud neměla děti, věnovala se volnočasovým aktivitám. Spolu s manželem hráli například v orchestru. Manžel žádné zvláštní koníčky nemá, věnuje většinu času práci.

Třetí respondetka: Petra

Petra přijela na Korfu v roce 1998 jako stálá delegátka české cestovní kanceláře, pro kterou už několik let pracovala. Bylo jí 24 let. Do Řecka nechtěla, ale byla sem vyslána na jednu sezónu. Nesnažila se najít si v Řecku přátele; podle svých slov věděla ze zkušenosti, že až bude odjíždět, přijde o ně. Snažila se proto emocionálně se neangažovat.

S nynějším manželem se seznámila v práci. Byl to lékař, který ošetřoval její klientku. Petra prožívala velké dilema, zda má začít vztah. Věděla, že na zimu pojede pracovat do Dominikánské republiky, a navíc se obávala, že jsou její sympatie k němu ovlivněny prostředím:

„(...) no já měla strach hlavně z toho, že tady sem zamilovaná, protože to je prostě ta atmosféra, moře, palmy, léto, romantika, a potom přijedu do Čech, vezmu ho s sebou a tam všichni mi řeknou, nezbláznila ses a najednou já v tom svým prostředí jako.“

Řecká se rozhodla pro vztah. Svému budoucímu manželovi řekla, že chce
vztah, a čímž on souhlasil. Chtěl, aby již přes zimu zůstala na Korfu, ale
ona se rozhodla odjet, protože nechtěla přijít o práci, a s důvěrou, že vztah vydrží.
On za ní přijel do Dominikánské Republiky a zůstal 3 měsíce. Dohodli se, že se
vzají. Po návratu do Čech se odstěhovala natrvalo na Korfu do domu svého
muže a v létě 1999 se vzali. Rodiče Petry měli zpočátku obavy, neboť muž, kterého
si vybrala, byl Řek a o 21 let starší než ona.

Před tím, než se Petra seznámila se svým mužem, měla takovou představu
o budoucnosti:

*„(...) chtěla bych bejvala cestovat (jako delegátka) do svejch 35 let třeba, a pak
třeba se začít poohlížet po tom, jestli se nemám už usadit, nebo něco, ale najednou
se to seběhlo o deset let dřív, než sem to měla v plánu.“*

Změnu plánů zdůvodňuje takto:

*„(...) možná, že sem měla trošku potřebu jako nějakýho zázemí, protože sem
šla fakt s jedním kufrem, kterej sem stěhovala z jedny země do druhý, což jako je
fakt skvělý, ale pak jako v jednu chvíli začínáš pocítovat, což možná sem začala
pocítovat to léto, když sem ti říkala, že sem se tady s nikym nechtěla seznámit,
protože sem to brala víceméně, že si to tady projedu, uvidim něco a pojedu dál a
sem už stejně nikdy nepřijedu. Tak vlastně najednou to bylo takový jako možná
podvědomý, že sem možná už chtěla někde ten kufr jako vyložit a mít nějaký věci,
který už nemusíš stěhovat.“*

Poté, co se Petra natrvalo usadila v Řecku, začala pracovat pouze během letní
sezóny a v zimě zůstávala na ostrově bez zaměstnání. V roce 2005 během druhého
těhotenství definitivně opustila cestovní kancelář, pro kterou pracovala 9 let. Začala
pracovat pro menší cestovní kancelář, aby práci zvládala i se dvěma dětmi. Už od
porodu prvního dítěte si vždy na léto najímá chůvu z Čech. Chůva vždy bydlí
v jednom domě spolu s rodinou, což není jednoduché, je třeba vzájemné tolerance.

s manželem komunikuje od začátku anglicky. Velká část jeho rodiny žila dlouhodobě v Anglii. To, že nikdy nepřešli na řečtinu vysvětluje takto:

„ (...) změnit jazyk je jako změnit partnera, hodně lidí mi to vyčítá, ale prostě to takí nejde, takže mluvíme spolu anglicky pořád (...)“

s rodiči Petry komunikuje manžel také anglicky, neboť oba hovoří anglicky plynuce. Děti jsou tříjazyčné. S matkou komunikují v češtině, s otcem řecky a bez problému reagují na hovor rodičů v angličtině. Manžel česky nemluví. Manžel je o 31 let starší než Petra, má už jen starou matku a vztahy k mužově rodině nejsou blízké.

Petra pracuje v cestovním ruchu 4 měsíce ročně. Považuje za problém, že na ostrově není jiné uplatnění. Manžel je soukromý lékař. O práci v domácnosti se dělí. On nakupuje a vaří každý den, ona uklízí. Rozdělení rolí komentuje takto:

„Nakupuje a vaří každý den (...) a ví prostě, že on zase nemá moc trpělivosti s těma dětma, takže o ty jako se až tak moc nestará, ale zase tohle to je jakoby jeho“

Jména dětí nejsou po rodinných předcích (manžel nechtěl). Děti jsou křtěné v evangelickém kostele (otec Petry je evangelický farář). Manžel odmítá pravoslavnou církev:

„ (...) pravoslavnou církev vysloveně nesnáší, čím je starší, tím mu to přijde jako větší šaškárna, větší jako továrna na prachy, strašná přetvářka (...)“

Většinu úředních záležitostí vyřizuje manžel. Zkušenost Petry s řeckými úřady je negativní, cítí se frustrovaná a bezmocná. Od počátku pobytu na Korfu měla platné povolení k pobytu i práci. Je pojištěná v Řecku.

Ve volném čase se hlavně věnuje dětem. Společné koníčky s manželem žádné nemají. Jeho velkým koníčkem je vaření.

Přátelé má Petra pouze české či z různých jiných států, ne však z Řecka. Přemýšlí se, že to je dáno odlišnou mentalitou a neschopností vzájemného porozumění. S Čechy na Korfu měla několikrát špatnou zkušenost zneužití přátelství). Manžel nechtěl, aby se Petra stýkala se svými starými přáteli (muži), ale nenechala si to líbit a dnes už si údajně zvykl.

Čtvrtá respondetka: Katka

Katka přijela na Korfu v roce 1998 na brigádu jako servírka do taverny. Bylo jí 18 let. Práce se jí líbila, proto se rozhodla rok na to přijet znovu. Slibovanou práci nedostala, tak si sama našla práci v jiné taverně.

S nynějším manželem se seznámila druhé léto v práci. Byl častým zákazníkem taverny, ve které pracovala. Na konci léta odjela do Čech a nastoupila na vysokou školu. Kdykoliv mohla, jela svého partnera navštívit do Řecka. Rodiče měli obavy, neboť Katka byla jejich jediné dítě a rozhodla se odejít do Řecka velmi mladá. Přijetí byla vynucená okolnostmi. Katka byla uvězněna na letišti, protože přečerpala limit dní strávených mimo Českou republiku.

Před odchodem do Řecka žádné plány do budoucna ještě neměla, pouze chtěla studovat vysokou školu. Školu v Čechách po prvním ročníku opustila, ale studuje univerzitu v Athénách.

Rodiče Katky nemluví anglicky. Manžel nemluví česky. Katka s manželem mluví řecky a s dítětem česky.

Od počátku je finančně víceméně závislá na svém manželovi, ale tuto okolnost nepovažuje za problém. Manžel je profesionální muzikant. Jednou měla nabídku na dobrou práci, ale už měla s manželem naplánované dítě. Nyní je na (neplacené) mateřské dovolené.

„(...)Já sem pracovala, předtím, než sem otěhotněla, tak sem prvně pracovala, ale byly to takový práce, jako víš co, tady v podstatě nemáš ani jako nějakou jinou šanci... pracovala sem tři čtyři roky v klenotnictví, potom se mi naskytla příležitost a dobrá příležitost a neměla sem jí ztratit, jenže jako co s tím můžeš dělat, když máš naplánované dítě, protože Jorgos už taky není nejmladší, mu bylo 40, aby čekal

...stýba 3 let, tak to už by bylo blbý. Ono už teď, vem si, až malýmu bude 20, tak mu bude 60."

Práce v domácnosti zastává Katka. Částečně jí vypomáhá tchýně, která bydlí také v domě. Vztahy s rodinou manžela jsou víceméně bezproblémové.

Ve volném čase se manžel věnuje hudbě, vede k hudbě i dítě. Celá rodina společně chodí každý den na dlouhou procházku.

Zkušenost s úřady je negativní. Je pojištěná v Řecku, ale úroveň služeb považuje za extrémně nízkou. Jméno dítěte je po dědečkovi, ale není křtěné. Oba manželé mají negativní vztah k pravoslaví:

"(...) malýho sme taky nepokřtili a v tom sou jako docela hodně proti (rodiče manžela), tady přece se křtí dětičky a všechny děti narozený tady, a já říkam, no ale tak jako to znamená, že když je narozenej tady, tak to mu musíme dát náplast na čelo 'sem pravoslavnej', jo? No to ještě ne, oni furt čekaj na to, že teda jednoho dne jim řekneme, že ho pokřtíme, ale my sme oba proti. Když bude chtít, až trochu vyroste a bude tomu rozumět, tak ať sám vstoupí do nějaký církve."

Katka nemá skutečné řecké přítelkyně, jen povrchní. Jediné kamarádky jsou Češka a Maďarka. V Čechách už jí mnoho známých nezbylo, díky sporadickému kontaktu. S Češkami na Korfu má špatnou zkušenost:

"(...) No já sem tady znala dvě Češky a mám s nima špatný zkušenosti a od tý doby prostě Češky nevyhledávám, nevím proč, prostě sem se cejtila, že mě akorát využívali a potom, když si vzali to, co chtěli, tak se na mě vyplivly a od tý doby sem řekla konec, už nechci poznat žádnou Češku."

Pátá respondetka: Štěpánka

Štěpánka přijela na Korfu v roce 1996 s přítelem za prací na léto. Bylo jí 19 let. Získala snadno práci v hotelu, kde se později seznámila se svým budoucím manželem. Přítel Štěpánky však nebyl se svou prací ani s penězi spokojený a

rozhodl se odjet, zatímco ona zůstala. Velice záhy navázala vztah se svým nynějším mužem, ale neuvažovala o tom, že by zůstala v Řecku.

„(...) jako to byla taková ta slepá láska, že jako sem neviděla vůbec ty důsledky, jako já sem nechtěla tady zůstat, mě to vůbec ani nenapadlo (...)“

V zimě odjela domů, ale brzy se vrátila do Řecku. Rodiče přítele se vztahem nesouhlasili. Po 5ti letech, během nichž Štěpánka v létě pracovala v hotelu svého přítele a v zimě jezdila čím dál tím méně do Čech, se vzali. Vztah s rodiči, resp. s otcem manžela, se upravil až když porodila druhé dítě (syna).

Před tím, než se Štěpánka seznámila se svým manželem, měla jasnou vizi budoucnosti – chtěla si s pomocí svého otce otevřít v Praze nějaký podnik. Na plánu pracovala spolu s bývalým přítelem.

Rodiče manžela mluví pouze řecky a rodiče Štěpánky pouze česky. Manžel česky nemluví. Štěpánka s dětmi mluví pouze česky, bez ohledu na přítomnost manžela či jiných osob. Ze začátku o svém rozhodnutí pochybovala, ale nyní si je jistá, že je správné, že na děti mluví česky.

Ještě po prvním porodu pracovala Štěpánka občas během sezóny v hotelu. Po druhém už je pouze doma s dětmi. Tuto situaci nese s nelibostí, děti se však bojí někomu svěřit. Jméno syna je po otcí manžela:

„(...) to bylo daný prostě o tom se se mnou vůbec nebavil (manžel) , jo, a to by se se mnou fakt asi jako rozved, jo, i když on je strašně milující a všechno a tak (...) to je důvod jako třeba jó, že prostě, to by prostě nevydejchal. Když to bude kluk, tak to bude prostě Spiros a hotovo (...)“

Veškeré práce v domácnosti má na starosti Štěpánka včetně výchovy a péče o děti. Špatně snáší, že manžel se o děti neumí vůbec postarat. Obává se, že kdyby se jí něco stalo, neměl by se o ně kdo postarat. Ráda by měla ještě další děti, ale nikdo jí nepomáhá, takže víc dětí už by nezvládla. Práce mimo domov jí chybí, už

... děti odrostou. Manžel pracuje ve svém hotelu a v zimě navíc staví rodinný

Volný čas Štěpánka nemá. Ráda cvičí aerobik, ale bez hlídání dětí se mu

V Čechách má již pouze jednu kamarádku, zatímco v Řecku má široký okruh

3.3.2 Analýza extraktů z prvních rozhovorů

Během analýzy rozhovorů byly v rámci procesu kódování kombinovány dvě

a) Příběh příchodu do Řecka

Všechny oslovené respondentky se vydaly do Řecka až po roce 1989. První

b) Navázání vztahu

Dlouhodobý a navíc pracovní pobyt umožnil navázání vážných partnerských

c) Původní plány do budoucna

Postupně všechny dívky přizpůsobily své životy přeshraničnímu vztahu. Upustily své plány a postupně trávily v Řecku stále více času. Dvě z dívek ukončily předčasné studium na vysoké škole, tři (Štěpánka, Petra a Eliška) upustily kvůli partnerským vztahům od svých původních pracovních plánů. Míša jako jediná odlišuje svou lásku k Řecku, distancuje se od modelu následování muže a partnerského vztahu, ale přesto přiznává, že její pobyt byl vždy nějakým vztahem posilován.

Socializace vede dívky, aby samy sebe vnímaly vztahově (tedy ve vztahu k jiným osobám). Aby si udržely vztahy s lidmi, na nichž jim záleží, učí se pasivně a ztrácejí tak sílu a vůli samostatně se prosazovat. Učí se „vytěšňovat samy sebe, aby mohly být s druhými“ (GILLIGAN et al., 1995, CURRAN et RENZETTI, 2003).

d) Otázky jazyka a komunikace

Všechny respondentky se během krátké doby naučily plyně řecky. Jejich partneri však česky nehovoří a ani se o to nesnaží. Osobně se domnívám, že je to způsobeno tím, že všechny páry žijí v Řecku, což nepodněcuje další zájem o kulturu a prostředí, z něhož ženy vyšly. Co je však možným důsledkem je fakt, že ani jeden z mužů oslovených respondentek by nechtěl žít v Čechách. Žít v Čechách by pro muže kromě jiného znamenalo mít možnost pracovního uplatnění, což by však v první řadě vyžadovalo jazykovou kompetenci.

Z výsledků je očividné, že zcela chybí jakákoliv komunikace mezi rodiči ženy a jejím mužem. Otcové dvou respondentek komunikují anglicky. Komunikace mezi rodiči muže a rodiči ženy však nefunguje ani u jednoho ze smíšených párů. Hlavní překážku představuje jazyková bariéra, zejména ve vztahu muž – rodiče ženy (pokud rodiče nehovoří anglicky) – a rovněž kulturní rozdílnost, zejména přijetí ženy mužovými rodiči a s tím související vytvoření jejího vztahu k nim.

Všechny respondentky mluví se svými dětmi česky - častým argumentem ze strany žen bylo, aby děti rozuměly jazyku prarodičů a také obrovská intelektuální zátěž dvojjazyčných osob.

e) Práce mimo domov a práce v domácnosti, péče o děti

Všechny ženy pracují nebo pracovaly v cestovním ruchu. Jednak na ostrově prakticky neexistuje jiné uplatnění a navíc je tato práce sezónní, tedy maximálně na dobu 6 měsíců. Všechny dotazované ženy jsou na svém partnerovi finančně závislé, z toho tři (Štěpánka, Katka a Eliška) jsou na manželovi stoprocentně finančně závislé. Ani jedna z respondentek nepobírá žádné dávky od řeckého státu. Ani jeden z jejich mužů žádným způsobem nepřizpůsobil svou práci nové rodinné situaci. Naopak všech 5 žen postupně muselo své pracovní kariéry a svůj život přizpůsobit dětem. Tři z dívek si stěžují na minimální zájem partnerů o péči o děti. Další dvě péči o děti ze strany partnerů charakterizují jako nárazovou.

Obrovská nevýhoda plynoucí ze specifické situace těchto žen je nepřítomnost vlastních rodičů, kteří by jim pomohli. Kromě Petry, jejíž manžel pravidelně nakupuje a vaří, pečují všechny ostatní dívky samy o domácnost a jedno až dvě malé děti. Tři z nich (Katka, Eliška a Štěpánka) jsou pouze v domácnosti, dvě (Petra a Míša) si na léto najímají chůvy, aby si udržely svou práci. K tomu se přidružuje nulová podpora státu na úrovni institucionální, nebo finanční.

f) Jména dětí

Pojmenovávání dětí je v Řecku veřejným vyjádřením příslušnosti ke skupině a nástrojem tvorby identity (BACAS, 2002). Obvykle dostává syn jméno po svém dědečkovi z otcovi strany a pokud pár nemá syna, dostává jméno dědečka dcera. Většina řeckých jmen má tvary pro mužský i ženský rod. Obecně velká většina jmen je dávana po prarodičích. Kromě samotného jména je v Řecku důležitým vyjádřením sounáležitosti s řeckou komunitou také pokřtění dítěte v pravoslavném kostele. Většina Řeků má jasný koncept toho, co znamená být Řekem, konkrétně (a) mít Řečtinu jako rodný jazyk a (b) být pravoslavným křesťanem (BACAS, 2002).

Vzhledem na výše zmíněné souvislosti je zajímavé spektrum zkušeností respondentek. Manželé dvou z nich mají k pravoslavné církvi silně negativní přístup; dokonce jeden z nich pro svou nechuť k pravoslavným církevním tradicím a hodnotám odmítl i přes odpor svých rodičů nechat svého syna křtít. Děti Petry jsou křtěné v evangelickém kostele, evangelickým farářem – manželem Petry, za plné podpory Petřina manžela. Jména Petřiných dětí nebyla vybrána po rodinných předcích. Na druhé straně spektra stojí Eliška, která dlouho chtěla pojmenovat svou dceru po matce svého manžela, ale nakonec však tlaku svého muže podlehl, a Štěpánka. Nicméně obě ženy si prosadily, aby jméno svého dítěte bylo na jejich volbě.

Jména dětí se vyznačují další společnou charakteristikou. Všechna jsou buď česká nebo mezinárodně známá, ani jedno není typicky české. Ukazuje to na potřebu vyvažovat odlišné požadavky a tradice a na snahu nalézt akceptovatelné řešení v tomto multikulturním prostředí (BACAS, 2002).

g) Volný čas

Všechny dotazované ženy shodně konstatují, že od doby, kdy mají děti, nezbyvá jim na vlastní zájmové aktivity žádný čas. Některé (Míša, Štěpánka a Eliška) se chystají ke svým zájmům vrátit hned jak to bude možné, tj. až děti povyrostou. Petra říká, že ačkoliv je pro ní chuťva najímaná na léto finanční zátěží, odpočine si, i když pracuje, a nemusí se několik hodin denně starat o děti. Potřeby dítěte je nutné plnit okamžitě, neodkladně, během celého dne. Nepřítomnost rodičů, kteří by s péčí pomohli, a minimální zájem ze strany partnerů uvalil na tyto ženy na mnoho let mateřskou vazbu, bez možnosti úniku.

h) Okruh přátel

Dlouhodobý pobyt mimo Českou republiku zapříčinil u dotazovaných žen úbytek přátel a známých v rodné zemi. Všechny se shodují na tom, že z přátel, které měly v Čechách, zbyli jen ti nejlepší. Díky moderním komunikačním technologiím,

... telefonování přes internet mohou být v podstatě zdarma v každodenním kontaktu s rodinou i přáteli v Čechách. Tato možnost je však relativně nová.

V Řecku si za léta svého pobytu našly okruh přátel sestávající téměř výhradně z Čechů. Čtyři z pěti žen zdůrazňují, že skutečné přítelkyně mezi Řekyněmi nejsou. Tyto ženy sdílejí špatnou zkušenost s navazováním nových známostí s Čechkami na Korfu. Několikrát cítily, že jejich přátelství bylo zneužito, a dvě z nich (Míša a Katka) dokonce vyjádřily velice silnou nevoli k navazování jakýchkoliv dalších přátelských vztahů s jinými Čechkami z ostrova. Míša se domnívá, že opakovaná zklamání jsou způsobena tím, že mezi ženami vzniká vztah pouze na základě společné zkušenosti dlouhodobého pobytu v Řecku s řeckým partnerem, což by za jiných okolností k navázání přátelství nestačilo.

Tyto respondentky se zmínily o těžkostech, kterým čelily a čelí při navazování nových a udržování starých přátelství a které jsou způsobovány netolerancí ze strany partnerů, v první řadě vůči přátelům mužského pohlaví. Buď ženy (Eliška a Štěpánka) své chování a jednání přizpůsobily požadavkům svých mužů nebo se s těmito požadavky neztotožnily (Petra – viz následující citace).

Petra:

... „(...) pro něj (pro manžela) to bylo třeba trošičku těžký přijmout fakt, ze začátku, že mám hodně kamarádů chlapů a to jako bylo fakt hodně hodně těžký (...) to sou lidi, který mě sem přijedou navštívit a bydlej vlastně u nás doma, což je domov, kam já sem se přistěhovala, to není vlastně jakoby můj původní domov. Takže tohleto sem si musela jako těžce tuhle pozici vydobýt, to sem si nevydupala ze dne na den, ale postupem času, kdy on taky mě poznal víc, a ví, že to prostě nejsou žádný moji amanti, se kterejma já támdle, když on prostě zmizí na hodinu, puďu prostě, víš co, dělat nějaký nepřístojnosti, ale ví, že to sou fakt už prostě kamarádi a musel, i když prostě tvrdil, že tohle není možný, že to neexistuje, musel přistoupit na to, že to prostě v mým případě existuje a hotovo, protože to by se musel zbláznit, kdyby žárlil, to prostě nejde. Já se nenechám odizolovat od svejch přátel. (...) Někteřý věci sem schopná jako oželet, v některých věcech sem schopná udělat jako kompromis, ale v některých věcech, naprosto nemůžu dělat, já bych si

*...sem kvůli chlapovi ztratila své kamarády? Vždyť já nic
...nedělám, vždyť já bych tím přiznala jakoby, že na tom něco špatného je, a
...mu odřeknu za pravdu, a já mu nedám v tomhle za pravdu, jo, protože na tom nic
...není, prostě protože já mám své kamarády, který se nevykašlou na mě, a
...a tím to prostě končí. A to on jako pochopil, poměrně, no ne poměrně
...ale za nějakých jako pár let našeho soužití, pochopil prostě, že jiná cesta jako
...Prvně taky sem jako uvažovala, nemám ustoupit? V zájmu toho, aby to
...nám nehaprovalo. A pak sem si říkala, ne, já se radši rozvedu, než abych
...vět ustoupila, prostě neustoupim (...)*

i) Úřady, pojištění, povolení k práci a pobytu

Všechny respondentky shodně vypovídají o špatných zkušenostech s úřady. Tyto záležitosti často obstarávají jejich manželé.

Řecko je stát, který velmi silně spoléhá zvláště v sociální oblasti na rodinu a příbuzenské svazky. Řekové mnohem častěji k označení osoby využívají pojmenování vyjadřující v jakém jsou s touto osobou příbuzenském vztahu, než její vlastní jméno. Z mého dlouholetého pozorování řecké společnosti vychází poznatek, že přátelství je v Řecku připisována nepoměrně nižší hodnota než příbuzenství. Tato specifika pomáhají zachytit většinu potřebných osob v sociální síti rodin a nevzniká proto potřeba silného a dobře fungujícího sociálního státu.

Další důležitou charakteristikou Řecka, která způsobuje v konečném výsledku extrémně nespolehlivou a nesystematickou síť státních služeb počínaje zdravotní péčí, přes udělování nejrůznějších povolení až po bankovníctví, je obrovská členitost této země. V Řecku je několik tisíc obydlených ostrovů, z nichž mnohé byly ještě do nedávné doby díky své izolovanosti víceméně samosprávné. Kontrola a synchronizace činností státních institucí je stále nedokonalá.

Příkladem může být Katka, která referuje o své zkušenosti s vyřizováním mateřské dávky:

„(...) Existují sociální dávky, v podstatě mateřská. Ne, ne mateřská, sociální dávky na to, že máš jedno dítě, je 20 papírů a nakonec ti dají 45 euro za rok. A to

...ještě kvůli tomu dělali problémy, protože sem chtěla, aby mi vyplnili tady nějaký ty papíry, ten šek, kterej mi přišel z Česka, protože já mám trvalý bydliště v Čechách, a občanství taky český, a mám nárok na mateřskou z Čech, ale ty, aby mi dali mateřskou, tak mně musí tady řecký úřady dát razítko, že neberu tady žádný dávky. No a když jsme se ptali na to, jak sou tady ty dávky vysoký, tak začla prostě běhat ta paní tam, po kanceláři, že: to mi všechno vyplňte, a přijďte si pro tu dávku. A manžel povídá, protože on už ví, mě by to nenapadlo. A jak je vysoká ta dávka? Teď ona tam začla počítat na tý kalkulačce a říká: 45euro. A já říkam: měsíčně? A ona: za rok. Tak jí ty papíry hodil a povídá, běž si vypít kafe (...)"

3.3.3 Závěr

Původní záměr první řady rozhovorů seznámit se osobně s účastnicemi výzkumu, navázat s nimi vztah vzájemné důvěry a dovědět se co možná nejvíce o jejich každodenním životě a o podmínkách, v nichž žijí, byl splněn. Po prvních rozhovorech byl se všemi pěti ženami udržován kontakt a všechny vyjádřily ochotu ve spolupráci pokračovat. Důležitým cílem první řady rozhovorů byla také snaha zbavit se vlastních omezujících předsudků ohledně schopnosti sebereflexe a ohledně kvality života těchto žen. Zvolená taktika dvoufázového výzkumu metodou rozhovoru pomocí návodu, umožnila velkou míru otevřenosti a nepředpojatosti během druhé řady rozhovorů.

3.4 Druhá řada výzkumných rozhovorů

Druhá řada výzkumných rozhovorů se opět uskutečnila v místech bydliště svých respondentek. Tyto rozhovory byly pořizeny zhruba dva týdny po rozhovorech prvních.

1.1.1 Témata k druhé řadě rozhovorů

otázky byly rozděleny do vyšších okruhů, celků a kritéria pro jejich výběr

byly

- a) zvolená genderová perspektiva
- b) původní výzkumný záměr

V následujících odstavcích jsou shrnuty základní tematické okruhy a dílčí otázky, které byly používány v rozhovorech.

1. okruh: reflexe zkušenosti provdání se do Řecka

- a) Postavení ženy v řecké společnosti

- A) přemýšlela jsi někdy o postavení a roli ženy v řecké společnosti?
- B) zaznamenala jsi nějaký rozdíl mezi českou a řeckou společností z tohoto hlediska?
- C) Kam bys postavila sama sebe?
- D) Myslíš si, že existuje něco jako typická Řekyně?

b) Očekávání

- b) Postavení ženy vůči muži

- A) Co si myslíš, že se v Řecku očekává od ženy ve vztahu k muži?
- B) Co si myslíš, že se očekává od muže ve vztahu k ženě?
- C) Jaká je tvoje partnerská zkušenost?
- D) Odpovídala vaše vzájemná očekávání „přirozenosti“ toho druhého nebo jste se museli v některých věcech přizpůsobovat?

- c) Postavení ženy cizinky

- A) Ty jako cizinka, vnímáš nějaké specifické chování vůči své osobě, protože jsi žena Češka?
- B) pokud ano, pak jak se to vyvíjelo, bylo to někdy jiné, než teď?

- d) Muž - Řek

- A) Myslíš si, že existuje něco jako typický Řek?

6) Co tvůj muž? Je nebo není to typický Řek?

7) Čítala jsi někdy nějaké stereotypní reakce, když jsi řekla, že jsi vdaná za Řeka?

8) ... v České republice

9) ...

2. okruh: rozdíly mezi vlastními a okolím sdílenými potažmo očekávanými názory, postoji, zkušenostmi, chováním a jednáním

a) Očekávané názory

A) které záležitosti či problémy probírá tvůj manžel s tebou, které věci pak nechává vyhradně na tvém rozhodnutí a které s tebou naopak nekonzultuje a řeší je sám?

B) Máš někdy pocit, že jsi z určité sféry vyloučena nebo že jsi naopak vtažena do záležitostí, u kterých bys očekávala, že tvé participace nebude zapotřebí?

C) Vnímáš ve svém okolí nějaké stereotypy ohledně toho, co by žena dělat měla či neměla?

D) Vnímáš ve svém okolí nějaké stereotypy ohledně toho, co by muž dělat měl či naopak neměl?

10) ...

b) Očekávané chování a jednání

A) Máš nějaké záliby, které považuješ za netypické pro řeckou ženu?

B) Bylo tvoje chování jako ženy podrobena ať již otevřené či neverbální kritice ze strany partnera nebo někoho jiného?

C) Cítíš se být vnímaná svým okolím spíše jako konkrétní člověk nebo jsou důležitější společenské role, které zastáváš (manželka, matka apod.)?

D) Vyvíjel se nějak z tvého pohledu vztah různých osob ve tvém okolí k tobě jako k ženě?

3. okruh: reflexe vlastní genderové identity skrze případné rozdíly mezi vlastními a okolím sdílenými potažmo očekávanými názory, postoji, zkušenostmi, chováním a jednáním

A) Za tu dobu, co jsi v Řecku, cítila jsi se někdy jako žena nějak nepatřičně, že vybočuješ z „normálu“?

B) Pokud ano, jak ses s takovou situací vyrovnávala? (měla jsi spíš pocit potřeby se přizpůsobit nebo jsi se naopak cítila dobře takto výjimečná?)

C) A co v Čechách, reflektovala jsi ať už tehdy nebo zpětně, jak jsi se jako žena cítila tam?

D) Reflektuješ nějak role, které zastáváš v rámci rodiny (manželka, matka, snacha), co s sebou přináší?

E) Máš dítě/děti, vnímáš plusy a minusy řecké i české společnosti, uplatňuješ tyto své zkušenosti nějakým způsobem ve výchově? Jak?

3.4.2 Analýza druhé řady rozhovorů

a) Postavení ženy v řecké společnosti

Všechny dotazované ženy zmínily v odpovědi na otázku týkající se postavení ženy v řecké společnosti fakt, že je zde obrovský generační rozdíl. Mladé Řekyně takřka bez výjimky pracují mimo domov, jsou tedy ekonomicky nezávislé. Často jdou velice záhy po porodu do práce a dítě dají do péče svým matkám, které ještě patří do generace žen v domácnosti.

Jejich vlastní osobní zkušenost, a to jak popisují své vlastní postavení ukazuje na snahu být na jedné straně dobrou matkou a pečovatelkou o domácnost a na straně druhé mít zároveň placenou práci mimo domov a nebýt tedy stoprocentně závislá na příjmu partnera. Všechny jsou si vědomé toho, že se od ženy stále očekává, že se bude starat o děti a domácnost a že i když se jejich partner jakkoli angažuje v této soukromé sféře, je to vždy nárazové, nepravidelné a zodpovědnost za fungování a chod domácnosti a za péči o děti zůstává zcela na ženě. Eliška tuto skutečnost popisuje takto:

„Víš co, já z toho, co znám, tak mi připadaj všichni naprosto rovnoprávný akorát že, jakoby rovnoprávný v tom, že můžou diskutovat o budoucnosti rodiny, o tom, co se bude dělat, kam se pojedje, za co se utratěj peníze a tak podobně, ale ta ženská je tady vždycky od toho, aby vařila, aby uklízela, aby opečovávala toho

... a starala se o děti a ten chlap, aby dělal ty venkovní práce, aby se víc staral
... jak funguje barák, aby zařizoval nějaký ty papíry, prostě venkovní práce.“

Zajímavou výjimkou z tohoto pravidla je manžel Petry, který se ujal pravidelného každodenního nakupování a vaření. Pokud se muž angažuje v domácnosti, obvykle tyto své aktivity tají a na veřejnosti o nich nemluví. Když někdy vyjde najevo, že něco takového dělá, získává pověst muže „pod pantoflem“. Eliška mluví o názoru svého manžela na manžela Petry:

...
... „(...) Například má naprosto negativní názor na manžela Petry, protože vaří (smích) strašně mu to přijde, že se zesměšňuje jako chlap, protože to dělá takhle jako pořád, jo. Zatímco Kostas (manžel Elišky), když mu řeknu, budeš mně pomáhat, tak mi řekne jo, ale budu to dělat až mně se bude chtít. Víš jako nechce mít tu zodpovědnost na sebe. Až já budu mít chuť uvařit, tak pudu a uvařím.“

...
Vzhledem k prohlubující se ekonomické krizi, která nutí stále více mladých řeckých žen pracovat na plný úvazek mimo domov, je nadále neudržitelné, aby žena zastávala veškeré domácí práce a ještě se sama starala o děti. Stále více mužů, pokud si rodina nemůže dovolit platit hlídání dětí či úklid, musí chtít nechtě v domácnosti a dětmi ženě pomoci. Tyto činnosti však jsou považovány za ženské (tedy pro muže nevhodné a degradující) a pokud je vykonává muž, stává se terčem výsměchu. Jde podle mého názoru o přechodné období, kdy jsou mladým řeckým rodinám stále ještě k dispozici babičky z generace žen v domácnosti, které jim pomáhají. Během příštích let však bude těchto „babiček chův“ stále ubývat, a muži se s novou situací budou muset vyrovnat. Několikrát jsem od svých respondentek slyšela, že „to není jako u nás v Čechách, kde se chlapi chlubí, že doma vyluxovali“. Negativní konotace spojené pro muže s prací v domácnosti a péčí o děti nejspíše v budoucnu ustoupí a z nouze se stane ctnost. Petra si vysvětluje to, že se její manžel ujal starosti o nakupování a vaření tím, že jednak je vaření jeho velkým koníčkem a jednak vyrostl v rodině, která žila celé generace v Anglii a není tedy „typickým Řekem“.

Tématem, které vyvstalo s otázkou po postavení ženy v řecké společnosti je mateřství. Štěpánka o tom jak se změnila její pozice hovoří takto:

„(...) možná, že to je tady ještě bych řekla lepší, i když se mnou určitě žádná česká ženská, která to nezažila, nebude souhlasit, protože to už mi bylo řečeno, že tady sou ženský rohožky, ale myslím si, že to tady není, že tady je trošku jako matriarchát, jak oni uctívaj hrozně tu matku. To bych řekla, že je velkej rozdíl jako, že u nás to není, že u nás teda buď tu ženskou teda ctěj, nebo nectěj, ale tady jako, i z vlastní zkušenosti bych jako řekla, že se to strašně změnilo, když se ze mě stala ta matka, oni opravdu strašně ctěj tu matku, ani možná né tak jako tu ženu, jako tu matku, jo jako že seš dárkyně toho života a že se staráš o ty děti.“

Tři z žen cítí, že se změnil jejich sociální status, cítí jako matky více respektu z okolí. Mateřství je zkušenost, kterou všechny dotazované ženy hodnotí jako nevýslovné štěstí, ovšem za cenu ztráty osobního života. Tento fakt je ještě umocněn odloučením od vlastní rodiny, hlavně od rodičů, kteří běžně svým dětem s vnoučaty alespoň občas pomohou. Míša říká:

„(...) Je to trošku nevýhoda toho, že jsme takhle daleko my Češky, že ty babičky a ty dědečky prostě máme daleko. Já to vidim na mamce, ta ač jako nikdy nebyla mateřskej typ, tak dycky říká: ‚jéé, vy ste tak daleko, já bych si vás užila‘. A já vim, že co bych za to dala jednou za 14 dní, kdyby třeba si někdo ty děti vzal, třeba na sobotu a na neděli, že budu vědět, že večer mám volnej a pudu do nějakýho kina. (...)“

b) Vzájemná očekávání

Na otázku: Co se v Řecku očekává od ženy a od muže? byla odpověď všech pěti dotázaných žen shodná: žena se má starat o děti, muže a domácnost a muž má uživit rodinu. Míša to vyjádřila takto:

„(...)Řekové si myslím, že základ, z té strany toho chlapa a jeho rodiny vůči tý ženské určitě: děti, postarat se dobře o domácnost, neudělat ostudu, aby se neříkalo: aha, tamhle ta nám tady nasadila parohy a udělala nám ostudu a tak, to jako oni na tohle strašně dbají, a aby se ten chlap měl dobře, aby nebyl zas až tak moc utlačovaný(...)“

Přesto, že jsou si vědomé tradičního smýšlení řecké společnosti, všechny mé respondentky shodně konstatují, že velkým zklamáním v manželství pro ně byla a je nedostatečná nebo žádná účast jejich partnerů na péči o děti a domácnost. Míša se domnívá, že to je obecný rys všech mužů:

„(...) což ale je u každého chlapa, to si myslím, že by mě jako štvalo vždycky, že chlapi jsou sobecký hrozně v tom, že člověk ať má člověk rodinu nebo nemá, tak oni nezmění svůj život nikdy. Oni si jedou prostě dál v tom svým. (...)“

V reakcích na otázku po vzájemných partnerských očekáváních se rozvinulo zajímavé spektrum odpovědí, které však měli společné jmenovatele - respekt a svobodu. Na jednom konci tohoto spektra byla výpověď Štěpánky. S manželem je velmi spokojená, cítí z jeho strany úctu a respekt ke své osobě. Je na ní hodný a dopřává jí absolutní volnost. Může jet kam chce a kdy chce, ale jen za určitými věcmi. Její manžel žárlí, žárlí i na její přátele (muže). Ačkoliv jí to zpočátku šokovalo a není schopná to pochopit, respektuje to:

„(...) To mě neobtěžuje samozřejmě jako, protože to oni to tady takhle mají, prostě, že jako, co má co ženská dělat jako někde asi jako s cizím chlapem (...) já sem tady 11 let. Já si myslím, že to je o hodnotách, že ty děti, že ti to strašně jako změní, pak jsou určitý věci, který jsou tu pro tebe strašně důležitý, a to jsou prostě nějaký věci, co se neměňej, a jsou pro tebe důležitý, a pak jsou nějaký věci, který mě vůbec, jo, je mi to jedno. (...)“

Na opačném konci spektra stojí výpověď Petry. I Petřin manžel zpočátku odmítal přijmout fakt, že má Petra přítele muže. Ona se s tím ovšem nemohla smířit. Říká, že to byl boj, proces, který trval mnoho let. Nemohla ustoupit, protože by její integrita a identita. Říká, že byla připravená se i rozvést. Vztahu nemohla obětovat přátelé a rodinu.

Novým způsobem osvětlující může být příklad Elišky, která říká, že její muž nemá rád její nové známé, například právě Petru, a všemožně se jí snaží odradit od toho, aby se s ní stýkala.

V Řecku ještě nedávno všeobecně platný tradiční model striktního rozdělení sféry na soukromou – ženskou – a veřejnou – mužskou –, může způsobovat zakofeněnou podvědomou obavu muže z vnějšího vlivu, obavu z ohrožení domácího prostředí rušivými vlivy vnějšího světa. Tato obava se může projevovat například žárlivostí nebo zmiňovanou nevolí vůči novým známostem. Ačkoliv tento tradiční model už není nadále udržitelný a jen málokdo si dovolí zpochybňovat nárok žen na přístup do veřejné sféry, ideál rodiny a „tepla domova“ založený právě na tradičním vnímání mužské a ženské role v něm zůstává beze změny.

Miša se domnívá, že Řekové si nedopřávají v partnerském vztahu příliš volnosti, ale že mají na druhou stranu silnější citové vazby v partnerství i rodině:

„(...) u nás v Čechách máme asi svobodu strašně velkou, na druhou stranu si myslím, že oni (Řekové) držejí víc při sobě než my, jako partneři a celkově rodiny (...)“

c) Cizinka

V souvislosti s cizím původem se během rozhovorů otevřela dvě témata. První se týkalo přijetí ze strany rodiny partnera. Dvě z dotazovaných žen čelily v tomto směru neochotě ze strany nejbližší rodiny svého partnera. Štěpánka bojovala s nevolí ze strany rodiny partnera do chvíle, než porodila druhé dítě – vnuka. Na tchána ani tchýni se nezlobí, chápe jejich pohnutky, byly dány obavou, že pokud by jejich syna chtěla opustit a vrátit se do Čech, přišli by pravděpodobně i o vnoučata.

Smíšená manželství nejsou na Korfu novým fenoménem. Ženy ze států západní Evropy (zejména Německo, Velká Británie a Holandsko) se za Řeky vdávají už desítky let. Samozřejmě, že množství takových manželství i vzhledem ke zvýšeným nárokům na oba partnery daným rozdílným původem, nevydrží a rozpadá se. Žena pak většinou odjíždí zpátky do rodné země a své děti si odváží sebou. Odtud pak obavy domorodců z možných následků rozpadu smíšených manželství. Obě dotazované ženy už jsou na ostrově přes deset let, což podobné obavy postupně otupilo.

Druhé téma se týkalo toho, jakým stylem se jednotlivé ženy vyrovnávají s vlastní „jinakostí“, s tím, že jsou cizincem v zemi, v níž žijí. Odpovědi oscilovaly od pocitu takřka absolutní integrace – vědomého přejmutí řecké mentality, podpořeného perfektní znalostí jazyka (Míša, Štěpánka), přes pocit vnitřní nejistoty (Eliška), až po modus vymezování se vůči řecké mentalitě (Petra, Katka). Petra o své osobní zkušenosti mluví takto:

„Jo já se cejtím často jako cizinka, ale vlastně to neřeším, nevadí mi to. Já se vlastně ani jako Řekyně cejtít nechci, popravdě řečeno, já se nechci integrovat sto procentně, já se chci integrovat od určitý míry, a chci si do určitý míry zachovat nějakou svojí identitu, takže mně to nevadí, jako.“

Eliška říká, že ani po letech pobytu v Řecku není vždy schopná odhadnout, co si o ní ostatní lidé myslí. Uvědomila si, že jde o zcela subjektivní pocit, jehož pozitivní nebo naopak negativní náboj nesouvisí s tím, jestli jí okolí objektivně přijímá pozitivně nebo negativně, ale se s tím, jak ona sama pocítuje, že je okolím vnímána. Jsou situace, kdy se tato její vnitřní nejistota stupňuje:

„Strašně obrovskéj pocit nepatřičnosti mám na společenských událostech, jako sou třeba svatby, pohřby (...) Já nevím, co se ode mě očekává, nevím jak se mám chovat, a mám pocit, že se na mě všichni koukaj, protože sem jiná právě. Jakoby, že nejsem ve svém teritoriu.(...)“

Katka podobné pocity nezažívá:

„ (...) Já sem člověk, kterej je prostě v pohodě a je mi úplně jedno, co si lidi o mně myslí, nebo co si o mně povídají, já sem spokojená sama se sebou. Já mam v sobě svůj klid a svojí harmonii a to co dělám, dělám jenom pro sebe, takže mně je úplně jedno jak mě vidí ostatní, jestli vybočuju z normálu a nebo ne. Takže nic takovýho sem asi nepocítila.“

d) Konzultace

Ani jedna z dotazovaných žen se necítí být svým partnerem vyloučena z komunikace a rozhodování o věcech, které považuje za důležité. Pokud už je nějaká záležitost, kterou s nimi partner neřeší, jde o něco čemu nepřikládají velkou důležitost. Tři z žen na druhou stranu říkají, že je ponecháno zcela na jejich rozhodování vše, co se týká dětí. Jejich partneři do záležitostí týkajících se dětí nejenže nezasahují, ale na jejich konzultování a na spolurozhodování o nich nemají zájem.

e) Společenská kontrola

Všechny dotazované ženy se někdy během svého pobytu v Řecku setkaly s negativní reakcí, která se týkala nějakého jejich chování či jednání, které bylo prezentováno jako pro ženu nevhodné. Tři z žen byly opakovaně upozorněny svými partnery nebo svým okolím, že by neměly dávat hlasitě najevo vztek či nelibost, že by neměly křičet. Je nevhodné, aby žena křičela na své dítě nebo je dokonce uhodila na veřejnosti, ale ani v soukromí.

Dvě z dotazovaných žen se zmiňují o alkoholu. Je nevhodné, aby žena nadměrně pila nebo se dokonce opíjela.

Petra si je vědoma, že její chování v mnoha aspektech neodpovídá řecké normě:

„Tak to se mi v podstatě stává, takový ty pohledy, když já tady mam nějaký svoje kamarády ze Švýcarska, který mě sem přijedou na tejdén navštívit, oni mě furt tady viděj, že jo na ulici, s jedním kamarádem támhle sedim v hospodě, a chlastáme ouzo celý odpoledne, pak najednou za čtrnáct dní mě viděj s někym jinym, jo, tak prostě takže jako, to sou určitě věci, který oni by od Řekyně vůbec netolerovali a už by jí hnedka pomluvili, u mě si to prostě nedovolej, protože vidí, že se k nám najednou připojí manžel a tak, takže z toho nemůžou ani vzniknout žádný drby, nebo něco takovýho.“

Jak vztek tak opilost jsou stavy, které souvisejí se ztrátou kontroly nad sebou samým, uvolněním se. Je možné, že právě to je důvod, proč je řecká společnost považuje za nepatřičné pro ženu.

S určitou svázaností, kontrolou a tedy i nesvobodou jistě souvisí i fenomén, o němž se zmínily čtyři dotazované ženy. Jde o obrovský důraz kladený Řekyněmi na péči o vzhled.

f) Netypické aktivity

Pěstování koníčků a věnování se jakékoliv zájmové činnosti je pro dospělou řeckou ženu velmi nezvyklé. Tento názor vyjádřily všechny dotazované ženy. Proto je v podstatě jakákoliv jejich zájmová činnost považována okolím za neobvyklou. Naopak řeční muži věnují obrovské množství času a často i finančních prostředků právě pěstování zájmových činností.

Možným vysvětlením faktu, že Řekyně nepěstují koníčky, je sama povaha zájmové činnosti. Zájmová činnost, činnost vykonávaná z vnitřního popudu k uspokojení vnitřní potřeby, má smysl sama v sobě. Zdá se že vše, čemu se řecká žena věnuje a co dělá, je určeno pro druhé. Ať už je to péče o děti, manžela a domácnost nebo péče o vlastní vzhled, všude se předpokládá existence druhého, bez něhož by tyto činnosti neměly smysl.

g) Proměna po odchodu do Řecka

Čtyři z pěti dotazovaných žen nevnímají zpětně, že by odchod do Řecka znamenal nějaký zásadní zlom v jejich životě. Byla to postupná změna. Petra to popisuje takto:

„(...) že to je prostě akorát přirozenej vývoj, že jako zraješ a stárneš, a tím pádem se samozřejmě cítíš jinak, než se cejtíš ve dvaadvaceti, se cejtíš jinak ve třiatřiceti, jo, trošku. (...)“

Štěpánka říká:

„(...) Ale já si nemyslím, že to je tím Řeckem, já si myslím, že to je tím, že si jako vyžrála, těma dětičkama, tím, že prostě už sem našla takovej ten...von se člověk musí najít, že jo? Jako v životě podle mýho názoru se každěj musí najít. Musíš vědět, co ti dělá dobře, a co ti nedělá, a když ti je osmnáct, devatenáct, tak to tak teprve hledáš, že jo jako. Musíš si takový to svoje, ten vnitřní klid najít, tu rovnováhu (...)“

h) Role, mateřství a výchova

Všechny dotazované ženy považují za nejdůležitější mezník ve svém dosavadním životě moment, kdy se staly matkou. Své děti vychovávají tyto ženy, jak sami říkají „v českém duchu“. Často musí při výchově čelit kritice ze strany partnera či okolí pro přílišnou přísnost. Snaží se své děti vést ke slušnosti, což je aspekt, který v řecké výchově chybí. Řecké matky svým dětem dovolí všechno, je to ale spíše způsobeno nedostatkem zájmu, než preferováním určité výchovné metody.

3.4.3 Shrnutí analýzy rozhovorů

Samotné usazení se v Řecku, nebylo pro dotazované ženy nejdůležitějším životním mezníkem. Všechny jím označují mateřství. Mateřství je zkušenost, kterou všechny dotazované ženy hodnotí jako nevýslovné štěstí, ovšem za cenu ztráty osobního života. Ženy předpokládaly a očekávaly, že tento mezník nenastane pouze v životě jich samých, ale také v životě jejich partnerů. Toto očekávání však zůstalo nenaplněno. Nedostatečná nebo žádná účast jejich partnerů na péči o děti a domácnost je pro všechny respondentky velkým zklamáním.

Osobní zkušenost, a to jak popisují své vlastní postavení ukazuje na snahu být na jedné straně dobrou matkou a pečovatelkou o domácnost, a na straně druhé mít zároveň placenou práci mimo domov a nebýt tedy stoprocentně závislá na příjmu partnera.

Na otázku co se v Řecku očekává od ženy a od muže byla odpověď všech pěti dotázaných žen shodná: žena se má starat o děti, muže a domácnost, a muž má uživit rodinu. Tento model už je ale většinou v praxi nerealizovatelný a ženy musejí z ekonomických důvodů pracovat mimo domov. Stále více mužů, pokud si rodina nemůže dovolit platit hlídání dětí či úklid, musí chtít nechtít s domácností a dětmi ženě pomoci. Negativní konotace spojené pro muže s prací v domácnosti a péčí o děti, které jsou v řecké společnosti přítomné, nejspíše v budoucnu ustoupí, a z nouze se stane ctnost.

V Řecku ještě nedávno všeobecně platný tradiční model striktního rozdělení sfér na soukromou - ženskou a veřejnou - mužskou, může způsobovat zakořeněnou podvědomou obavu muže z vnějšího vlivu, obavu z ohrožení domácího prostředí rušivými vlivy vnějšího světa. Tato obava se může projevat například žárlivostí, nebo zmiňovanou nevolí vůči novým známostem. Ačkoliv tento tradiční model už není nadále udržitelný a jen málokdo si dovolí zpochybňovat nárok žen na přístup do veřejné sféry, ideál rodiny a „tepla domova“ založený právě na tradičním vnímání mužské a ženské role v něm, zůstává beze změny.

Projevy jako je vztek nebo opilost za které byly dotazované ženy v minulosti napomínány jako za pro ženu nevhodné jsou stavy, které souvisejí se ztrátou

kontroly nad sebou samým, uvolněním se. Je možné, že právě to je důvod, proč je řecká společnost považuje za nepatřičné pro ženu.

Zdá se, že vše, čemu se řecká žena věnuje, a co dělá je určeno pro druhé. Ať už je to péče o děti, manžela a domácnost, nebo péče o vlastní vzhled, všude se předpokládá existence druhého, bez něhož by tyto činnosti neměly smysl.

4. ZÁVĚR

Řecká společnost je společností, která do značné míry funguje na základě prvotních příbuzenských vazeb. Společnost tvoří velké rodiny, jejichž členové jsou v intenzivním vzájemném kontaktu a v případě potřeby si navzájem ochotně pomáhají. Tento systém fungování společnosti, který se může zdát na první pohled velice idylický a zároveň praktický, je vykoupěn striktním rozdělením soukromé a veřejné sféry života společnosti, kde soukromá sféra patří ženám a veřejná sféra mužům. Veřejná sféra umožňuje mužům být nezávislí na ostatních osobách, neboť za práci v této sféře získávají finanční odměnu. Naopak sféra soukromá je sférou závislosti na dalších osobách, které do ní vnášejí finanční prostředky a práce v této sféře není hodnocena penězi – směnnou hodnotou, za kterou by se člověk mohl z vazby na ostatních osobách vykoupit. Fungování tohoto systému velkých rodinných sociálních sítí však zdaleka není umožněno pouze přísunem prostředků z veřejné sféry, ale stejnou měrou také udržováním neustálé komunikace mezi jednotlivými příbuznými osobami - články sítě, tedy péčí o vztahy v rámci rodiny, která je zajišťována právě ženami.

Vstupem řeckých žen na trh práce postupně docházelo a nadále dochází k oslabování rodinných sítí, neboť už ženám nezbývá tolik času na péči o komunikaci a rodinné vztahy. Tento trend bude podle mého názoru v budoucnu nadále pokračovat a povede kromě jiného i k rozmachu vztahů přátelství - mezilidských vztahů založených na svobodném rozhodnutí a touze dvou osob k vzájemné komunikaci a kontaktu, a ne založených pouze na příbuzenství, které je daností nikoli volbou.

Ženy sice vstoupily do veřejné sféry, ale stále zastávají všechny funkce ve sféře soukromé, čímž je jejich pozice v konkurenčním prostředí veřejného prostoru neustále oslabována. Toto oslabení je dáno především rodičovskou úlohou matky, která přes všechny pozitivní změny ve smyslu emancipace ženy, zůstává netknuta ve svém tradičním pojetí. Vzhledem k chybějící alternativě se ženy ocitají před dilematem založit rodinu a vzdát se vlastního života, nebo založení rodiny odložit, a

na agresivnímu tlaku společnosti apelujícímu na jejich přirozenou úlohu zachovat
rod.

Skrze rozhovory vedené s pěti českými ženami, které se rozhodly pro život
v Řecku, lze nahlédnout v jaké vývojové fázi se nachází vztahy mezi muži a ženami
v Řecku v porovnání k řecké společnosti. Tyto ženy už v sobě mají zakotven velký
potenciál vnitřní svobody, která je většině řeckým ženám stále nepřístupná. Jsou schopny
se lépe odpoutat od závislosti na tom, co si o nich myslí, a jak je vnímá okolí
a jednat svobodněji.

Dalo by se říci, že jsou velkým přínosem pro řeckou společnost pro hodnoty,
které do ní vnášejí, a které předávají svým dětem, tento jejich přínos je však
vykoupen pocitem vykořenění, neporozumění, samoty a frustrace vznikajícími při
střetu hodnot, které v sobě nesou a chtějí se jimi řídit s hodnotami společnosti, která
je obklopuje a v jejich snažení jim brání. Můj předpoklad, že všechny ženy, které
vydrží žít s Řekem v Řecku jsou submisivní, neprůbojné bytosti, setrvávající
v takovém vztahu pouze proto, že jim vynahrazuje nějaký nedostatek rodinného či
materiálního zázemí a jsou proto ochotny vzdát se sebe sama, podřídit se
požadavkům nového kulturního prostředí a rozmělnit svou jedinečnost pod jeho
tlakem se záhy poté, co jsem se seznámila s účastnicemi výzkumu nenávratně
rozplynul. Pochybovala jsem i o hloubce partnerských vztahů těchto žen
v domněnku, že Řekové nejsou sto vnímat ženu jako sobě rovného partnera, ale
pouze jako snůšku genderově stereotypních rolí počínaje vzhledem a konče
mateřstvím.

Příběhy pěti žen, které se účastnily mého výzkumu mohou napomoci
pochopení relativnosti zakořeněných genderových stereotypů, a tím i jejich
zpochybnění a vyvrácení. Závaznost kulturních a sociálních rozdílů mezi muži
a ženami není přirozeným a neměnným stavem, ale pouze dočasným stupněm
vývoje vztahů mezi muži a ženami (ČERMÁKOVÁ, 2003).

POUŽITÁ LITERATURA

- Bacas, J.L. (2000): Cross-border marriages and the formation of Transnational Families: A case study of Greek-German couples in Athens. WPTC-02-10
- Bacas, J.L. (2002): Greece and its New Immigrants, Features and Consequences of the Recent Immigration to Greece. Athens: Ethnologia Balkanica, vol.6
- Čermáková, M. (2003): Genderové identity – ekonomické a sociální souvislosti. Gender, rovné příležitosti, výzkum 2-3:7-8.
<http://www.socioweb.cz/index.php?disp=temata&shw=227&lst=115>
- Disman, M. (2006): Jak se vyrábí sociologická znalost. Praha: Karolinum
- Dostálová, R., Hradečný, P., Hrochová, V., Vavřínek, V. (2007): Dějiny Řecka. Praha: Lidové Noviny
- Hendl, J. (2005): Kvalitativní výzkum: Základní metody a aplikace. Praha: Portál
- Reinharz, S. (1992): Feminist methods in social research. New York: Oxford University Press
- Renzetti, C.M. et Curran, D.J. (2003): Ženy, muži a společnost. Praha: Karolinum
- Schell, D. (2000): Coping with Foreigners in a Greek Village. Bonn: Ethnologia Balkanica, vol.4

Priloha č. 1

Popisy prvních rozhovorů

Přepis rozhovoru s Eliškou

Vyprávěj mi svůj příběh příchodu na Korfu, jaký byl příběh seznámení s K.?

Tak já sem přijela poprvý, když sem si dělala prázdniny na vysoký škole a přivezla mě kamarádka. Pracovala jsem v obchodě a nejdřív jsem přijela a strašně se mi tady nelíbilo, ale strašně ... sem očekávala něco jinýho, sem očekávala, že to Korfu a ty střediska budou vypadat nějak jako ... sem viděla na fotkách u ségry, co byla ve Španělsku, tak že tam bude nějaký molo, nějaká promenáda, osvětlená u moře a vlastně sem tady našla takový jako bahno (*smích*), pláž, bahno a strašně, úplně, první dny mi lezlo na nervy, že sem se musela přizpůsobovat místním zvykům, protože ani ta moje kamarádka jakoby nechtěla se chovat tak, jak se chovala v Čechách. To jako že já sem chtěla ve tři hodiny odpoledne jít na kafe a ona řekla, že ve tři hodiny nikdo nechodí, takže sem to tady úplně nesnášela.

Siesta ...

Jakože siesta, kafe musí bejt až v šest, ale potom příští rok sem zase neměla co dělat o prázdninách...

A to už se ti tady líbilo nebo ještě ne?

Pak během toho roku sem, já sem jako měla vztah, seznámila sem se s jedním anonymním panem Vangelisem... tak pan Vangelis, s nim sem jako měla vztah a ten mě přivedl na pokraj zkázy, protože vlastně, jako ten vztah byl asi jenom jednostrannej a já sem potom byla hrozně naštvaná a když sem přijela domu a chtěla sem se vrátit jako hlavně z jednoho důvodu, abych jako jim ukázala, že nejsem taková prostě jakou mě znali ten rok, jako měla sem pocit, že jim musím něco dokazovat těm lidem.

Komu?

Třeba tam všem těm známejm, kde sem pracovala třeba tomu okruhu těch přátel, tam bylo prostě pár lidí v S., pár lidí v A.

A ty si byla ten první rok v A., že?

Já sem bydlela v S. a dojížděla sem do A. Takže z toho důvodu sem chtěla přijet a ukázat jim, že nemám už zapotřebí takovýho ..., a tak

A jaký on byl?

On byl totiž, on měl nějaký psychický problém, o kterým mi teda neříkal, pak mi to řekl až příští rok, nějak kvůli kterému musel bejt i v blázinci, nějakou dobu, nějaká psychická nemoc u něho propukla a musel být dlouho na práškách a hrozně utrpělo jeho ego a představa o mužství, a on si vlastně se mnou dokazoval, že už se z toho dostal, že ještě prostě se může milovat, a že to dokáže, a že dokáže uhnat ještě holku nějakou, jako ošálit a tak, bych řekla, kvůli tomu. No a já sem vlastně chtěla, aby se do mě zase zamiloval, a abych já mu dala košem (*smích*) a to se mi podařilo. Sem se vrátila, a říkala sem, já se vrátím, ale jenom když bych mohla dělat nějakou lepší práci, která se týká toho, co dělám, v který bych se mohla něco naučit a nebude to pro mě jenom nějaký vasedávání v obchodě, a pak... to se mi taky podařilo, našla sem práci jako delegátka až v červenci, protože mně o to nešlo, abych sem přijela, ale když už

prostě se to podařilo, tak sem jela s radostí a tak sem přijela, pracovala sem jako delegátka. K. se do mě zamiloval, dala sem mu košem (*smích*) no a pak... právě jak sem se seznámila s K. ... jako delegátka a on mě bral na výlet barbecue. Řídil malou lodičku a my jsme jezdili jednou týdně každé čtvrtky a jezdili jsme s jinou lodí, on měl totiž moc maličkatou a až v srpnu se jednou stalo, že sem nesesbírala dostatečný počet lidí, aby mě poslali velkou lodí a tak prostě objednali tu malou lodičku a tam sem se seznámili.

V srpnu, teda to druhé léto.
Jo, to bylo 5.8. (rok)

Takhle přesně si to pamatuješ?

To ještě pořád slavíme, to je ještě významnější datum, než datum svatby, a kterýkoliv jiný datum a já si pamatuju hlavně, že mě strašně zaujal K., protože z něj čísel optimismus a zdraví a to sou dvě věci, který pořád ještě doteďka na něm obdivuju a který mně dokážou vylepšit den a na tom se vůbec nic nemění. Ještě pořád mam na něm tyhle dvě věci ráda, jako takovou tu vervu, optimismus, ty červený tváře, to zdraví, prostě to bílý bělmo (*smích*) no.

A jak to pokračovalo?

No a pak jsme jeli na tý lodičce teda, tam jsme si povídali no a to je celý, dali jsme si rande, on za mnou potom jezdil z L. až do A. téměř každé den. Třeba přijel a to vlastně pro něj byl obrovské výkon, já to teďka vidim, jak je strašně vyčerpanej z tý práce a kolik kilometrů on musí denně jezdit a jet. On vlastně skončil tu práci ve městě a jel 50 km na jih aby se umyl převlíknul a najed, pak jel 100 km na sever, aby si se mnou dal kafe a 100 km dolů, aby se vyspal, takže on denně ujel třeba 350 km, nepočítaje ještě tu únavu hroznou z tý lodi, vlastně kde pracoval, a to sem si v tý době vůbec neuvědomovala, že to je pro něj daleko a tak sem jakoby tomu nedávala šanci samozřejmě, nějak jako tak sem to ... (*dětský pláč*) ... jako tak víme, jak tady ty chlapy že jo, jak si hledaj ty lásky na léto a některý třeba jenom na jeden týden a pak na to zapomenou a tak sem si jako, sem se měla dobře.

A potom jak se to vyvíjelo až k tomu, kde jste teď?

Pak sem odjela domů a on mi zavolal a volal mi každý den a mluvili jsme spolu třeba půl hodiny a to mě hrozně překvapilo a pak jsme si řekli, že to je strašně drahý a začali jsme si psát dopisy. Přijel za mnou do Čech.

Tu první zimu už?

Hmm, pak jsem mu řekla, že přijedu já a nepřijela jsem (*smích*), protože jsem měla akorát peníze na letenku, nic jinýho sem neměla, tak sem si řekla, že mu to jako, i když sem už do něj byla zamilovaná a všechno, ještě pořád sem si říkala, že mi to nestojí za to, abych jediný svoje peníze utratila za někoho, kdo mě může nechat třeba brzo.

Tak jsi přemýšlela?

Hmm...

Nedověděvala jsi?

Nedověděvala ještě dlouho, ještě aspoň tak víc jak půl roku, tři čtvrtě roku, co jsme spolu chodili, jsem ještě pořád nevěřila, že jako mě má opravdu rád a že mu o něco jde, protože tam byl ten problém, že my jsme si úplně nerozuměli.

Ano.

Chápe, tak bychom si vysvětlili úplně všechno.

Mluvíš o jazykové bariéře?

Jazykově no, a tím, že on je úplně odjinud, tak já sem si ho nedovedla tak nějak zaškatulkovat. Jako v Čechách si umíš, prostě s někým mluvíš a už víš přibližně třeba tenhle ten chlap ten rád vysedává a kecá, nebo tenhle ten chlap ten prostě pracuje a nerad se baví s lidma, nějak si prostě umíš škatulkovat lidi, ale K. jsem si vůbec neuměla zaškatulkovat, protože tady jsou jiný škatulky v Řecku, že jo, a ještě doteďka pořád ještě tady neumím škatulkovat lidi. A myslím si, že jako na jednu stranu to je samozřejmě špatný, protože jsou to předsudky, ale na druhou stranu to pomáhá trochu se orientovat ... Prostě se neorientuju tady v těch lidech. A kvůli tomu sem... nevěřila vlastně sem nebo sem neuměla ještě zjistit, kdo to je.

Měla jsi v té době nějaké předsudky vůči Řecku?

Měla sem předsudky, protože jsem vlastně znala jenom lidi, který měli kontakt s cizincema a spousta takovejch chlapů jsou zkažený, že jo, tak to taky znáš a takový úlisný jsou, víš, jako třeba některý hoteliéři - čekaj před hotelem, strašně se jako usmívaj na ty turisty, je vítaj, ty lidi některý jsou z toho úplně nadšený a vrátěj se třeba potom do Čech a to říkala jedna paní: „ježiš ty Řekové jsou tak strašně hodný(!)“ a vůbec nechápou, že jde jenom o peníze, že ten úsměv je strašně falešnej. Tak takovýhle sem znala jenom a když sem byla s K., tak sem potom poznala okruh úplně jiných lidí, lidí který se třeba turistikou vůbec nezabývaj, učitele tady nějakýho, prostě přátele a tak a jeho rodinu a poznala jsem tu jinou stránku Řecka.

Jak to probíhalo dál?

A pak už prostě tak jako ... čím víc jsme byli spolu, tím víc se prohluboval ten vztah, tím víc důvěry jsme měli jeden v druhýho, tak jak to chodí no.

Jak jste se potom vidali – odstěhovala ses sem rovnou?

Ne, já sem tu první zimu určitě nechtěla tady bydlet a pak jsem přijela na léto, pak K. šel na vojnu.

Pracovala jsi někde?

Ne, to léto sem neměla práci, nenašla jsem práci. Našla jsem si práci zase jako delegátka, ale pak mi vlastně sdělili, že ta delegátka, ta práce, kterou mi dávaj není na celý léto, ale že se tam budu střídat po dvou měsících, takže teďka na začátku dva měsíce jedna z minulýho roku, pak budu já dva měsíce a tak, ale oni mě vlastně jako vyřadili, aniž by mi to dali vědět, protože mě poslali jako technickej doprovod autobusem do Řecka na začátku a říkali jako jed' si tam a obhlídneš si tam to trochu ubytování, naučíš se tu práci a pak jako nastoupíš třeba v tom červenci za tu holku ... Jenomže oni nevěděli, že mám právě toho K. a on to na mě prásknul jeden kluk a oni

mě vyřadili, protože nechtěli někoho, kdo má řeckýho přítele a báli se, že nebude dělat dobře tu práci, že se bude věnovat jiným radovánkám. Tak tak sem o tu práci přišla a pak jsem pracovala jeden měsíc v cestovní kanceláři.

Tady už ...

Nonono (vrátilo se dítě z procházky)

Pak šel K. na vojnu na rok a půl, pak já sem se vrátila do Čech, K. ještě přijel, než šel na vojnu do Čech jednou, v létě sem byla tady sama a K. byl na vojně ...

Teď mluvíš o čtvrtém létě ...

Jedna ... dva ... třetí léto sem neměla práci a čtvrtý léto ... jo to sem zase neměla práci a K. byl na vojně a já sem tady byla sama a jezdil sem za nim trajektem tady do Igu. Většinou každou sobotu i neděli. K. tam měl auto, jezdili jsme na výlety a hrozně sme se měli dobře.

Tady jsi bydlela kde?

Tady, přímo tady v bytě.

Sháněla jsi nějak práci?

Já sem sháněla práci, ale jenom takovou, která by mně vyhovovala, to znamená, že jako delegátka už sem to vzdala, protože sem poznala, že i víc cestovních kanceláří nechce nikoho, kdo má tady přítele, právě z toho důvodu, že maj pocit, že bych si tady užívala třeba, nedávala bych pozor na ty turisty, prostě chtěj někoho volnýho, no a pak zbývají, těch prací tady není moc, že jo, v okolí, že jo, nějaký takový ty cestovní kanceláře ... Nechtěla jsem dělat jako číšnice nebo v baru nebo něco takovýho, ale nehledala jsem to zas tak intenzivně, protože jsem věděla, že když budu pracovat, tak K. neuvidím vůbec, ani o tom víkendů.

(ruší nás malá) ...skončil vojnu ...

No, on skončil vojnu a pak jsem začala pracovat tady v té cestovní kanceláři, kde sem teďka, a tam sem čtyři roky, myslím? 5 let? 4 nebo 5 let, už si ani nepamatuju. No dlouho už tam sem, strašně dlouho. On se vrátil, tady prostě sme byli v létě, K. pracoval, já sem pracovala, pak jsme zjistili, že není možný získat pracovní povolení, aniž bysme se vzali, i když jsme hodně, hodně, hodně, se snažili, chodili jsme za právníkama, byli jsme na soudě, byli jsme hrozně všude možně, protože jsme to nechtěli uspěchat, abych nejdřív zjistila aspoň jednu zimu, abych tady byla celou, abych viděla, jak to tady vypadá, vůbec jako žít, ale nešlo to, a tak jsme se vzali v lednu 2003. A, no, a od té doby tady sem, od toho roku 2002 na jaře, od dubna jsem tady pořád.

Domů tedy jezdíš ...

Jednou za rok.

Jednou za rok?

Jednou na měsíc, ne měsíc a půl.

Jak jsi snášela první zimu v Řecku?

První zimu... jako ten vztah byl velice idylickej a na tom vlastně všechno stálo a všechno ostatní se dalo přežít ... *(ruší nás rodina dítě i manžel)*

Než jsi odjela do Řecka, jaké jsi měla plány, jestli si pamatuješ, co jsi chtěla dělat a jestli jsi někdy tady pocítila, že by mělo být všechno jinak.

Já sem hledala hrozně intenzivně byt v Praze, já sem chtěla jít do Prahy, ne kvůli tomu, že by se mi tam tak strašně líbilo, ale kvůli tomu, že sem měla pocit, že nikde jinde neexistuje dobrá příležitost k práci, tak abych mohla žít a něco mi taky jako z toho platu zbylo, abych něco jakoby získávala, ne abych žila jenom z ruky do huby, a tak sem hledala hrozně intenzivně byt, všechno sem si zjistila, co kde existuje, za kolik peněz.

Studovala jsi v té době vysokou školu?

To byl, no myslím, že to byl ten poslední rok na vejšce no a potom jsem taky zjišťovala, co se týče půjček a tak sem zjistila, že i kdybych měla jako nástupní plat třeba 15 tisíc, což je jako dobrej nástupní plat, a vzala si malou půjčku a koupila si jenom třeba 1+1, v nějakym blbým paneláku, že bych to splácela snad do svejch prostě 55 let. A byla jsem z toho hrozně nešťastná, protože v 55 určitě budu mít děti a 1+1 mi nebude stačit a ještě prostě to nebude splacený, chápeš, jo, že ta budoucnost jako vůbec není růžová, i kdybych se sebevíc snažila.

Přemýšlela jsi někdy nad tím, že kdybys měla přítele, peníze budou dvojnásobné?

No jako jo, ale s tím se nedá počítat, jako nikdo nejde do ničeho s tím, že počítá ještě s jedním člověkem, když neexistuje ten člověk ... já sem chtěla si bejt sama za sebe, a kdyby se mi poštěstilo mít chlapa s dobrou prací nebo s nějakym bydlením, tak to jako, to by bylo jako nad ...

Jakou jsi chtěla práci?

Za práci ... ježiš, já si nevzpomínám *(údiv)*

Asi něco s angličtinou...?

Já sem chtěla s angličtinou ... ne, jo vlastně jo, aha nevím ... já sem jako studovala angličtinu, takže sem mohla třeba překládat, ale ne vyloženě jako překladatelka, to je úplně jiná škola potom, že jo. To je mnohem těžší škola na překladatelku a já sem neměla na to vlastně žádný papíry. Mohla sem dělat průvodkyni, což mně nevyhovovalo, pak v nějaký cestovní kanceláři, což mě taky nějak nelákalo, no pravděpodobně sem počítala s nějakou administrativní prací, nějaká sekretářka, asistentka ... a tam se vydělávaly docela velký peníze v těch velkejch firmách, třeba když si nějaká asistentka ředitele. *(dítě brečí, jde ho uklidnit)*

Chtěla jsi tedy do Prahy?

Ale vůbec jsem z toho nebyla nadšená, jako z nějaký tý asistentky, no já už sem si tu práci vyzkoušela, já už sem pracovala takhle v Eurotelu asi tři měsíce a pak sem byla ještě v Telecomu v Praze 6 měsíců a jako nemůžu říct, že bych tam byla nějak spokojená pracovně.

V Čechách jsi tedy neopouštěla nějaký svůj projekt ...

Ne, já sem ještě nic jako nezačala, já sem byla právě v té fázi, kdy sem končila školu, když sme se seznámili s K., a věděla jsem, že to je na vážno, tak už sem si práci nehledala, protože sem věděla, že to sou poslední rok a půl, co sem v Čechách, a chtěla sem si to užít s rodinou prostě, tak sem si ani nehledala práci a byla sem se ségrou a rodinou.

A nenapadlo vás nikdy, že byste byli v Čechách s K.?

Mně by se to líbilo, ale pro K. to vůbec nepřipadá v úvahu.

Bavili jste se o tom někdy?

Hmm ...

Jemu se tam nelíbí nebo kvůli práci nebo kvůli rodině nebo jaký je hlavní důvod?

No vzhledem k tomu, že on je muž a on prostě musí vydělat ty peníze pro tu ženu, která je doma, tak tady se mu to daří víc, a tam by byl úplně prostě mimo, že jo, jednak nemá absolutně talent na jazyky, ani anglicky se nebyl schopnej naučit dobře, natož aby se naučil česky tak dobře, aby mohl někde pracovat. Jednak práci, kterou miluje, tam dělat nemůže, někde možná na řece jako námořník, což jako taky asi není, těch prací není moc ... no jako pro něj ... jako co by moh dělat? Jako není to takovej typ člověka, jako některý Řekové sou úplně jiný, sou ... Třeba můžou někde pracovat jako číšníci nebo v těch řeckejch restauracích v Praze nebo sou podnikavý, otevřou si obchod, ale to prostě K. nemá.

Jak se změnil jeho život, když jste se dali dohromady?

Tak pro K. to nebyla zas tak velká změna, si myslim já, ale on pořád tvrdí, že jo, a hlavně byl hrozně společenskej dřív a pořád jako každej den někde vysedával s kamarádama a večer na kafe a tak nebo na nějakej drink (*ruší nás K. – říká Elišce o ceně jízdenky*) ... pro K. ... jo, takže přestal chodit ven večer.

Řekl ti někdy, že by mu to vadilo?

Tak samozřejmě, bylo to pro něj omezení, protože já sem ho omezovala, protože já sem nikam nechtěla chodit.

On chtěl, abys s ním chodila?

No on chtěl, abych chodila s ním, ale já sem byla několikrát a cejtla sem se hrozně blbě, když sem ještě neuměla řecky a on se tam bavil s těma kamarádama o těch motorech a motorkách (*smích*) a já sem tam jako seděla a koukala kolem ... Ted' sem neznala vůbec nikoho tam a cítila sem se prostě blbě. (*zase nás ruší rodina*)

A když teď jdete někam ven, tak se už cítíš líp? (ruší nás K. ...)

Jo jo.

A chovají se k tobě všichni jeho kamarádi podle tvých představ?

Naprosto s respektem a někteří dokonce s láskou, čemuž sem se nejdřív strašně divila, protože sem jim musela připadat, jako úplnej vůl, ty první dva roky. Nejenže, když sem s nima někam šla, tak sem takhle seděla a zařazaně mlčela (*smích*), ale taky

vlastně určitě jim dávno došlo, že když K. chodil dřív každý den ven a najednou nechodí ani jeden den, a když mu pořád telefonují a říkají čekáme tě tady, čekáme tě tady, a on řekl hm, víš co, mně se nechce, že asi to nebude tím, že se mu nechce (smích), ale že mu to manželka zakazuje (smích).

Takže v tomhle si myslíš, že se jeho život změnil...

Tohle mi říká, když se ho zeptám, co se změnilo, tak tohle mi třeba jako konkrétního vzlycky říká, že to je strašně moc věcí, a konkrétně dokáže popsat jenom tudyto. A taky vlastně to, že když byl volnější, tak jako každý svobodnej člověk, myslel víc na sebe a měl jiný plány, zatímco teďka se dostal do stresu, že musí zaopatřit rodinu, a ještě než jsme měli děti, vlastně začal pracovat i v zimě a šetřit peníze, abychom měli ... (?)...a tak.

Jak vypadá tvůj všední den?

Můj všední den (ruší nás K.) strašně se to liší podle ročního období ... tak teďka v zimě – vstanu, uděláme si snídani, posnídáme všichni dohromady s malou a s K., pak K. odejde pracovat, my zatím tady poklidíme, pak jdeme třeba nakupovat ...

A on pracuje spíš doma?

Letos sbírá olivy, kácí a skládá dříví a jezdí potom na loď, kterou mají v suchym doku, a připravuje jí na zimu a různě ho uklízí, meje a tak, pak pojedeme na měsíc do Čech a v zimě ...

Tam odpočíváte?

V Čechách odpočíváme, tam neděláme vůbec nic a od poloviny ledna, až se vrátíme, tak začne jezdit na loď, a bude jí různě brousit, natírat a tak a jiný roky, když mu ještě zbyl čas a když dodělal tu svojí loď, tak potom šel ještě pracovat za vejdělek, na jiný loď.

Ty děláš co, všechno se točí kolem...

Všechno se točí kolem malý, její program prostě, musím bejt doma, když se jí chce spát, prostě připravovat jí pětkrát denně jídlo, trošku se snažit uklidit, když ona spí, protože jindy to nejde a jinak prostě jezdím na návštěvu ke kamarádkám.

Kamarádky máš i Řekyně nebo jenom Češky?

Takový ty dobrý kamarádky, se kterejma si popovídám úplně o všem, jsou Češky, ale kamarádím se i s Řekyněma, takhle jako na kafčo, na nějakej pokec, někde na ulici zastavit se jako, zasmát se spolu, to jo ... a hodně dobrý kamarádky jenom Češky, takový ty prostě, kterym můžeš kdykoliv zavolat a říct jim, co ...

Jsou tady vdané?

Tady vdaný.

A jak komunikuješ s lidmi v Čechách, s kým jsi zůstala v kontaktu?

Tak se všema dobrejma kamarádkama jsem v kontaktu přes telefon nebo přes počítač, přes sluchátka, přes e-mail, posílám fotky, povídáme si, dopisy klasický ...

Nemáš někdy pocit, že ti to trochu utíká, že se vzdalujete?

(přemýšlí) Všechny dobrý kamarádky, který mám, se vyznačují tím, že *(K. ruší)* něco že pořád stejně, že i kdybych si s nima nenapsala vůbec žádný mail půl roku a kdybych třeba pak přijela do Čech a viděla se s nima, tak by to prostě bylo to stejné. Ale nejsou všechny vlastně takový, jako protože oni taky procházej nějakým vývojem, kterej je úplně jinej, než kterým procházím já, taky mají třeba partnery, každé partner toho člověka nějakým způsobem změní.

Některá z tvých kamarádek má cizince?

Jedna má a žijou v Čechách. Má Angličana.

Jak je to u vás v rodině s domluvou (jazyková bariéra)?

Tak K. s mejma rodičema nemluví *(smích)*. Moje maminka ... já překládám, vždycky když sme spolu, tak mě hrozně bolejí panty *(brečí dítě)*, protože neustále jenom napřed mluvím a potom to překládám ... oboustranně si myslím ... nebo vlastně ne oboustranně; K. někdy tvrdí, že je lepší nerozumět, že nedochází ke konfliktům. Moje maminka si stěžuje, že by ráda K. lépe poznala a nemůže, tak jí taky říkám, že je lepší někdy nerozumět *(smích)*, a moje maminka je taková hrozně jako vztahovačná, takže někdy když třeba sem přijedou a K. nemá dobrou náladu a něco říká a maminka mu nerozumí, co říká, tak má neustále pocit, že říká něco ošklivého o nich, že třeba je tady nechce, že mu třeba lezou na nervy a tak, takže ... já musím vysvětlovat pořád, že to tak není, že prostě on taky někdy je unavený a taky někdy má blbou náladu a někdy ta blbá nálada trvá měsíc. *(smích)*

Opravdu?

No tak jako, zvlášť když se narodila malá, to byla krize hrozná.

Povídej...

K. měl krizi zodpovědnosti za rodinu a všechno to na něj jako padalo, jako co teďka budeme dělat, jak se mění náš život, tak samozřejmě on má hlavně starost o peníze, i když si myslím, že nemusíme mít zas až takovou prostě starost, že hladový nikdy nebudeme.

A je to založené na nějaké reálné vizi?

Ne, ne, ne, on hlavně nemá nikde žádnou pomoc, protože tatínka nemá, nemá jakoby žádnou zálohu, on musí bejt pořád sám za sebe. Jeho maminka nepomůže, ta je spíš taková, že potřebuje pomoc, a já to úplně chápu, protože já mám pořád za zády rodiče, který kdykoliv budu cokoli potřebovat, sou u mě. Ale on nemá prostě vůbec nikoho, ani žádný jiný příbuzný, nikoho, chápeš to. Takže to na něj tak trochu padlo ...

Řešili jste to nějak nebo ty jsi to cítila?

No tak jako ... já sem neměla na to absolutně jako náladu ani energii to nějak řešit, já sem měla svejch problémů jinejch dost. Prostě zahojit se, dát se do pořádku, celkově po porodu a tak ňák sem to s ním nijak ... nepomáhala sem mu. Ne, vůbec sem mu nepomáhala, teď si vzpomínám. Naopak sem mu říkala, ty si hroznej a teď potřebuju pomoc a ty seš taky prostě úplně v krizi, takže tak nějak ...

Jak se jeho krize projevovala?

Nebyl tak pozornější ke mně, takovej milej, on je jinak pořád „miluju tě“ pořád, prostě pořád, hrozně tisíckrát denně mi říká, jak mě má rád, jaká sem skvělá, tak mi to prostě neříkal tak často, když sem to zrovna jako chtěla slyšet. *(smích)*

Měl někdy K. tendence naučit se česky?

To on vždycky si na to vzpomene, když jsme v Čechách a to mu strašně vadí, jak jako nikomu nerozumí ... a rozumí už strašně moc slov, ale jako nedává to najevo, protože asi se stydí a má to skrytý, ale pak najednou nás třeba překvapí, že nám řekne, že nám úplně rozuměl, co sme říkali a tak.

(ruší nás malá)

Přemýšlela jsi někdy, jak to bude s malou a její jazykovou výbavou?

(K. nás ruší)

Tak Bětuška se naučí česky, chtěla bych, aby měla dveře otevřený všude, je úplně jistý, že Bětuška se bude vždycky cítit víc jako Řekyně a ne jako Češka, ale chtěla bych, aby prostě měla na výběr, aby uměla česky, aby si mohla povídat s prarodičema, aby mohla případně studovat v Čechách, kdyby chtěla, takže tak.

Takže ses rozhodla, že s ní budeš mluvit česky i před ostatními.

Před ostatníma ... to ne že bych se rozhodla, to spíš jako nějak vyplývá z té situace, samozřejmě, protože když chci, abychom fungovali jako rodina, aby rozuměli tomu, co říkám já.

Jistě.

Abý mohli na to reagovat a ... *(malá obtěžuje)*

Myslíš, že se K. někdy naučí česky?

Ne. Jako nikdy ne plynule, abychom se mohli bavit jako česky, ale každej rok když tam budeme jezdit, tak bude umět víc a víc slov a bude víc rozumět.

Ty vykáš své tchýni?

Já vykám.

A neřekla ti někdy, abys jí tykala?

Ne, neřekla a já ani nechci, mě to tak připadá správný, proč bych měla tykat nějakýmu ... *(není rozumět, dítě brečí)*

Je to tady jiné. Já sem pochopila, že tady se vyká opravdu málokdy.

Tady je tykání jako výraz přátelskosti a vykání někdy jakoby ukážeš, že chceš mít odstup, což je jako špatně, ale já chci vykat ...

(rozhovor byl neudržitelný, malá rušila, manžel rovněž)

O možnostech práce na Korfu, na to sem se tě částečně ptala, možná jestli mi k tomu ještě něco chceš říci? Jsi spokojená?
Nejsem.

... a se svou prací?

Se svojí prací jsem moc spokojená.

Vztahy v práci jsou v pořádku? Mělo to nějaký vývoj?

To jo, to bylo hrozný ze začátku, vlastně já sem byla strašně zklamaná z toho, že tady nemůžu normálně pracovat, že sou to děsný mafiáni. Já sem měla asi dvakrát domluvenou práci v kanceláři nebo ne jenom v kanceláři, jednou to bylo jako delegátka a jednou v kanceláři, a vždycky mě nějak jako vyšachovali. Ne třikrát! To bylo dvakrát na černo a jednou ne, protože jednou to bylo pro Čechy a pro jednu cestovní kancelář, která vlastně mi slíbila práci jako delegátka, ale ne na celou sezónu, ale na část, a když se už blížil ten červenec, kdy sem měla nastoupit, tak sem se tam šla zeptat a oni najednou o mně jakoby vůbec nevěděli: „Jako jo? Tobě sme to slíbili? No ne?“ A takže to byla jedna práce a pak to bylo dvakrát pro cestovní kancelář, že oni si vždycky nasmlouvali víc lidí než potřebujou, aby měli jako někoho v záloze, a potom tak nějak mě najednou nepotřebovali, vzali si třeba radši, já nevím, Řekyně nebo holky, který měli i minulý roky, tak tak. Až tahleta práce, to sme, a to bylo docela vtipný, protože to sme jednou jeli s K. do K. a šli sme tam na kafe do cukrárny, ta byla vedle jedný docela velký cestovní kanceláře a před ní stála jedna hrozně pěkná upravená slečna v kostýmku, měla stejnokroj, takovou tmavě modrou sukni a sako a prostě nějak je košili bílou a ještě kravatu a mně to přišlo hrozně profesionální. Já sem říkala, jo, tady chci pracovat. Tak K. šel, zeptal se a domluvil mi práci a od té doby tam pracuju.

A tam se ti ze začátku pracovalo jak?

To byla první práce, kterou jsem měla tady, že sem byla překvapená z toho, že toho šéfa zajímá to, aby ta kancelář fungovala správně, a byl mnohem profesionálnější, než ostatní. Všichni ostatní byli jako hlavně peníze a nic je nezajímalo, nechtěli investovat do ničeho vlastně, jenom jako shrabovat peníze a v podstatě je vůbec nezajímalo nějaký chod nebo něco, prostě, aby to správně fungovalo a tendleten zase byl extrémní opak, hroznej maniak a strašně podnikavej člověk.

Myslíš, že je to zde výjimečné?

Ne...nevím, asi neznám tolik lidí, abych to mohla nějak porovnat, ale zase na druhou stranu jako strašně cholerickej člověk, strašně cholerickej (!) to sem v životě neviděla a hrozně nás tam prudil, v kanceláři, mě vlastně neměl vůbec za nic, mě měl úplně jako za ..., protože mu trvá dlouho, než jakoby toho člověka pozná, a začne mu nějak důvěřovat a navíc tím, jak on je nervózní, tak strašně mě znervózňoval, takže sem potom byla hrozný pako. Třeba mi řek: „rychle teďka pošli tenhle fax (!)“ a teď já sem tam najednou přišla k tomu faxu a jak mě znervózňel, tak sem ani nevěděla, co mam nejdřív zmáčknout, trvalo mně třeba minutu, než sem se zorientovala a vytočila číslo a minuta je pro něho hrozně dlouhá doba ... a ten stres v tý kanceláři a to nasazení je veliký a mně se tam strašně líbilo, že to není taková kancelář, kde deš

a čekáš, až někdo přijde si vyměnit peníze nebo si něco koupit, ale je to o něčem jiným, a tak sem byla hrozně trpělivá a přežila sem první 2 roky naprosto ... jako zhubla sem úplně na svoje životní minimum, vypadala jsem jako kost a kůže, ze stresu. Každý den sem jela do práce se staženým žaludkem, bylo to hrozný, prostě, až nakonec sem si vybuodovala jakoby důvěru a najednou sem úplně jako nejlepší člověk v tý kanceláři, můj šéf mě strašně zbožňuje, mám ho úplně omotanýho kolem prstu a dělá úplně všechno, co chci, prostě, cokoli řeknu, tak jako cokoli, co chce Eliška, jako jasně.

A potom s dětmi?

No tím pádem, že vlastně se mi to takhle podařilo, že sem si získala jeho důvěru a podporu a všechno a najednou to byla strašná pohoda, tak když sem otěhotněla, tak to bylo úplně těsně před sezónou, takže on chudák vlastně ani neměl čas najít někoho náhradního. A protože sem měla nějaký problémy a nebylo jistý jestli budu vůbec moct těhotná pracovat, protože sem musela ležet několik týdnů, tak to bylo takový, že si teda hledal někoho jinýho, ale řek mně, že kdykoliv prostě budu chtít, tak můžu, na kolik hodin chci, na jak chci, prostě kdykoliv, chodit do práce a nakonec to bylo dobrý, tak sem chodila na 6 hodin, když sem byla těhotná, a na dopolední, takže to bylo pro mě jednodušší. A ten další rok, když se narodila Bětuška, tak sme se dohodli, že budu chodit jenom na 3 hodiny 5 x týdně, abych měla ještě volno, abych to zvládala, no a letos to nepude vůbec, ale s tím teda, že se můžu vrátit, samozřejmě, kdykoliv chci. A hlavně to bylo hrozně dobrej tah ještě chci říct, ode mě jako, že sem byla strašně trpělivá a že sem to přežila všechno, protože nakonec to dopadlo tak, že tadyten K. a vůbec celá jakoby tadyta část ostrova, úplně prostě zumírá, nejezděj tady lidi, kanceláře, který měly zaměstnance jenom na to, aby tam seděli a prodávali lístky, vlastně už jim tu práci nemůžou dávat, zatímco my jsme jakoby centrum pro celej ostrov, takže ta práce tam vždycky bude, nějaká, prostě nějaký účetnictví, nějaký organizování výletů pro všechny lidi, jako z celýho ostrova, takže jakoby nezávisíme na tom co nám přijde z ulice. Tak to je super.

A jak se s K. dělíte o práce v domácnosti?

Doma... tak když pracuje víc hodin v létě, nedělá doma vůbec nic, protože pracuje, zatímco třeba já pracuju těch svejch 8 hodin denně, tak on pracuje třeba 15 denně. Takže přijde domů, nají se, lehne si a pak vlastně ještě máme na starosti K.ovu maminku, takže jí jakoby vozí sem a tam, ona na něj čeká už, on prostě přijde unavenej z práce a ona mu říká odvez mě, prosim tě tam, odvez mě tam, odvez mě tam, přines mně tohleto, vyměň mně támdle ke sporáku tohleto. Takže já po něm už nic nemůžu chtít, takže v létě nic a teďka v zimě, jak to de, zase to vychází tak, že on pracuje víc než já, protože on jezdí pracovat na svojí loď nebo já nevím, zase dělaj ty olivy s maminkou, nebo něco tady vyrábí teďka na zahradě, dělá cestičky a tak, takže na mě toho zbývá víc, ale teďka se snaží, protože, že jo, tak už nemůžu, a sem řekla, už fakt nemůžu, protože sem ve třetím trimestru, a tak má Bětušku na noc, já spim v jiný místnosti, abych neměla ten stres, jako že mě může každou chvíli někdo probudit a krmí jí mlíkem ráno a večer, uspává jí, pomáhá při koupání, jednou za čas něco uvaří, pak se s tím strašně dlouho jako vytahuje. (smích)

Pomáhá tedy nárazově?

Jako takovým chlapeckým způsobem, takový jak že toho nádobí za den je strašně moc špinavýho a než jsme měli myčku, tak on třeba jednou za 5 dní, jednou (!) umyl nádobí a pak se s tím strašně dlouho vyťahoval, a když jsem mu třeba řekla, já ty mně nepomáháš, tak mi řek, dyť sem umyl nádobí (!) *(smích)* především, jednou ... ale vlastně nakupuje, pořád nakupuje, on dělá takový ty venkovní práce, to znamená kdykoliv si řeknu, já došlo mlíko pro malou, tak on běží a koupí. Dělán mu seznamy prací, co je doma, tak dělá pravidelně hlavně to nakupování, ostatní práce mu vždycky jako připomenu, jako řeknu, já prosím tě, moh bys tady to a on de a udělá to. Né jako že by si vzal na svoje bedra - já budu vždycky jenom luxovat, ty nebudeš nikdy luxovat.

Vaříš většinou ty a občas on?

Vaříme půl na půl s K. maminkou. Teďka. Dřív sme vařily taky tak ňák jako půl na půl, protože ona dělá jídla, který já neumím a který nám moc chutnají a který ani nejsem ochotná se učit, jako třeba grilování na žhavelích uhlíkách, to prostě jako pro mě není, někde rozžhavorovat oheň a tohleto ... no a nebo prostě takový ty super vesnický jídla, třeba ty chorta, ne, tak ... kdykoliv na to máme chuť, tak jí řekneme a ona nám uvaří. Bydlí tady asi 10 minut pěšky odtud. Takže dřív jsme vařily taky tak ňák jakoby půl na půl, jak sme se domluvily, když sem otěhotněla, tak vařila jenom ona a když se Bětuška narodila, tak ještě vařila třeba 3 měsíce ona a pak se mi zastesklo po mých jídlech, vlastně i Bětušce chci vařit ňáký jiný jídla, než třeba umí jenom ona, protože K.ova maminka do všeho samozřejmě dává spoustu pepře, a když jí řeknu, ať nedává pepř, protože to bude jíst malá, tak tam dá aspoň trošku *(smích)*. Tady na vesnici se hodně koření. Hodně oleje a hodně pepře. A K. je strašně vybíravěj, úplně extrémně vybíravěj, ten jen tak něco nesní, ale na druhou stranu mě jako neprudí, neříká mi a já nemám co jíst, přišel sem z práce a mám hlad, ale de třeba a udělá si omeletu vaječnou, nebo mu stačí chleba se sejrem a salát třeba nějakej, takže tak.

Jméno (Alžběta) jste dali ...

To jsme dali po K.ově mamince, protože ... a mně se to jméno strašně nelíbí, z jednoho důvodu, protože mám tetu Alžbětu, která je strašná ... *(smích)*, strašná, zlá jako ženská a vždycky mi to jí mi to hodně připomínalo a tak ňák sem nechápala, proč bych měla dát po mojí tchýni, když prostě to není vůbec důležitěj člověk v mém životě.

K. na tom trval?

No netrval, ale když se potom Bětuška narodila, jo vlastně my sme se domluvili na Georgii, což byla vlastně taky jeho ... jeho výběr, protože to bylo jakoby po tatínkovi, kterej byl Giorgos a už nežije, a proto jakoby sme chtěli dát tohle jméno, a mně se to taky líbí. Joana je hezký jméno.

Tak bude teď' Giorgia?

Nebude, teďka bude po mém tatínkovi Joana. No, jenomže potom, když se narodila, tak K. byl smutnej a mně ho bylo jako hrozně líto a on říkal, já bych jako opravdu chtěl a najednou mi to přišlo, jakoby že bych mu strašně chtěla udělat radost a jako

zatím mě to nepřešlo, to je pravda (*smích*), to by bylo blbý, kdyby mě to přešlo. A tak jsme dali tu Alžbětu a já sem si mezitím na to zvykla a už se mi to líbí.

Výchova je spíše na tobě nebo se nějak dělíte?
Dělíme.

Byla bys schopná popsat nějaké rozdíly v rámci české a řecké rodiny? Jak třeba fungují vztahy v rámci české a jak v rámci řecké rodiny?
Jako mezi sebou, jak se k sobě chovají? Jsou mnohem otevřenější k sobě a že mnohem víc si dělají navzájem radost.

Mluvíš teď o své rodině...

Teďka řecká tady rodina, zkušenost tady z té rodiny, já vlastně jinou nemám, takže to nemůžu ... Tak samozřejmě, i my tady máme takový hrozný vztahy mezi širší rodinou, mezi strejdama a tetama, nějaký soudy, nějaký hrozný vztahy, že už se ani nezdravěj prostě, nezdravíme je, ani oni nás nezdraví a to samý máme vlastně i v Čechách, se strejdama s tetama, taky byly soudy, už je nezdravíme (*smích*), takže to bych řekla, že je tak asi na stejno, vždycky tam je nějaká závist někde ... no ale jinak ale sou, jinak jakoby, víc si dělají radost navzájem. Já nevím ... třeba já sem řekla mamce, mami, prosím tě kup mi nějaký časopisy a pošli mi je poštou a ona mi řekla, je to strašně drahý poštovný. Tady prostě to by se nikdy nestalo, protože jakoby, co nějaký peníze prostě, když můžu udělat radost svému příbuznému nebo svý sestře třeba nebo dceři radost. Jo. To klidně bych dala všechno, abych jako neměla co jíst abych udělala někomu radost.

A co si myslíš o vztahu rodičů k dětem?

(*smích*) Strašně ho rozmazluje (*matka K.*), jak kdyby byl ještě dítě, protože mu říká, ty můj ptáčkůůů (*smích*). Ty rodiče se tady víc obětují pro ty děti, dají jim všechno, co mají, sami žijou skromně. To sem nemohla třeba vůbec pochopit, jak to může třeba K.ova sestra přijmout, ty dary finanční od maminky, když teďka sme jí to tam přestavěli, teďka to tam má docela hezký, kde bydlí, ale jak žila předtím, to bylo hrozný a dávala peníze svojí dceři, která potom šla a koupila si sluneční brýle Dolce-Gabana a já vůbec prostě nechápu, jak vůbec to může přenést přes srdce, že já nosím tyhle brýle a pak přijedu k mamince na návštěvu a vidím, jaký to tam má hrozný. Ale ona to bere tak jako, no dyť ta maminka prostě nic nepotřebuje, ona jako ani po tom netouží. Ta má větší radost, když dává.

... No, ale já tady neznám žádný jiný Řekyně, a to nemluvíme teďka o starších maminkách, ani mladý, já neznám žádný mladý, který by měly nějaký koníčky zajímavý.

Čemu se věnuješ ve volném čase?

No tak teďka nemám volný čas, ale než se narodily děti, tak protože vlastně v létě tady není žádný volný čas a v zimě je ho příliš, tak sem si – byla sem tady 3 zimy, tak sem si vždycky jakoby našla nějakou něco, čemu sem se věnovala, jakoby intenzivně každou zimu něčemu jinému. První zimu sem učila angličtinu soukromně a docházela ke mně žákyně, ale každý den asi na 3 hodiny, takže to bylo a ještě pak vlastně přípravy, takže mi to jakoby zabralo většinu dne a mě za to platila a bylo to

hrozně frustrující, protože se nic nenaučila (*smích*). No prostě úplně na hlavu holka. Tak neměla na to buňky. Druhou zimu sem začala hrát v orchestru a to mě strašně, strašně, strašně bavilo, protože ...

Na saxofon?

Ne, nejdřív sem hrála na příčnou flétnu, ne vlastně né, tu druhou zimu, já sem už tu první zimu začala hrát na příčnou flétnu v orchestru a byla sem hrozně vděčná za to, že já samouk, která sem se prostě nějak jako bez techniky naučila na flétnu, sem dostala šanci hrát s někým, a tak sem hrála v takovém tom chodícím orchestru ... a tu druhou zimu sem chodila do hudební školy tady, učila sem se na pučený saxofon a nehrála sem na flétnu, sem hrála v chodícím na saxofon, sem hrála v takovém jako malém seskupení, který hrálo jako doprovod k nějakým písním, ne panigiria, ale koncerty vysloveně se dělaly, jako že lidi jako seděli a poslouchali, ale bohužel sem nevystoupila nikde, protože to první vystoupení se mělo konat na začátku léta a já už jsem byla těhotná a začala sem chodit do práce už potom, ale hrozně mě bavily ty zkoušky. Bylo to pro mě těžký, protože tam všichni hráli perfektně na ty nástroje, já sem tam jako, obzvláště jedna písnička ta mě odradila.

Jaká?

Vždycky začali hrát a oni „Eliška hraje hrozně pomalu“, říkam já „to rychlejc fakt neumím“ (*smích*), tak to byla jedna písnička. No, tak byli tam samí chlapi skoro. Jedna holka v tomhle malém orchestru, jo byly to 2 holky, na příčnou flétnu, což je jako učitelka vyloženě, a ta hraje nádherně, co vyloudí z té flétny, to úplně jako by hrála na jiný nástroj, než když hraju já. No, a pak tam byla ještě taková holčina asi 15ti letá a jinak jako tam sou samý kluci, protože ...

Kolik kluků?

10 chlapů asi a tři holky, no, to byla druhá zima a třetí zimu sem zase já chtěla zapracovat na Řečtině a nejdřív sem přemýšlela, že budu dojíždět do města s P., ale potom se mi jako nechtělo, protože jsem ještě neřídila, a jezdila bych autobusem, dvě hodiny tam a dvě hodiny nazpátek, kvůli jedné hodině, a pan učitel docházel sem, kamarád K.ův a dával mi hodiny a tak sem se tomu prostě intenzivně věnovala té gramatice. A jinak z koníčků jezdím na kole, tady s jednou slovenskou kamarádkou spolu, tady po horách prostě sem a tam, teď už ne (*smích*) na kole, hrála sem trošku na klavír, no, ale tak teďka zase jako není čas s Bětuškou, když začnu hrát, tak přijde Bětuška mi pomáhat samozřejmě, a je po hraní. Ráda čtu, knížky si ale buďto musím vozit nebo pučovat takhle po kamarádkách. Ráda vařím a pečú a víc ještě pečeni.

A K.?

K. jako koničky, já nevím. On je takovej jako pracovní, on pořád pracuje.

Lod' je tedy jeho koníček?

Určitě, jeho práce je jeho koníček. Když třeba jedeme do Čech, tak ukrutně jako se tam cítí k ničemu, protože jako nemá do čeho píchnout a našťestí se nám letos ucpal odpad, a K. (*smích*) okamžitě jako navlíknul starý oblečení a šel krumpáčem kopat díru a měl z toho strašně dobrý pocit. Jinak má strašně rád auta a motorčky a on by strašně chtěl motorčku silnou, měl už jednu v životě, ale potom onemocněl docela

Přepis rozhovoru s Katkou

První otázka - jak se to všechno seběhlo, že jsi dnes tady, jak jste se seznámili, jak ses dostala do Řecka?

Já v podstatě, když sem byla v Čechách, sem měla jeden vztah s chlapcem, kterej měl sestru, která pracovala pro ... cestovku.

Řekni to řecky, když nebudeš vědět.

A nebylo by lepší, abychom to říkaly v řečtině? *(smích)* A ta mně řekla, že v B. shání jednu holčičku, která by šla dělat aspoň na dva měsíce do taverny, tak sem říkala, jo bezva, plánovali jsme to s bejvalym přítelem, že pojedeme spolu, že on si taky najde práci, a nakonec sem jela sama. No, a líbilo se mně tady a chtěla sem další rok znovu přijet, znovu do té samy taverny. Volala sem dvakrát třikrát tomu majiteli, jestli teda to platí, jestli mám přijet, jestli mi zaplatí letenku. Jo, jo, jo, všechno platí, když sem přijela se dvěma obrovskějma kuframa, tak mně řek, že mě teda nevezme.

A rok předtím jsi tu byla se svým přítelem?

Ne, sama.

Sama jsi nakonec jela.

Hm.

A mělo to nějaký vliv na váš vztah?

Ne, ne, ten další rok, co sem přijela znova, tak mně teda ten bejvalej majitel řek', že mě teda nevezme, tak sem si začala hledat práci nebo zkoušela sem obíhat tady všechny taverny, bary, co existujou, B., I., co prostě bylo možný nejbliž. No, nic sem nenašla, tak sem říkala, no, tak tady zůstanu tejdén, aspoň se opálím a pojedu zpátky domu.

Tak sis našla nějaké ubytování?

Ne, bydlela sem u toho bejvalýho majitele, protože sem říkala, hele, tys mi řek, abych sem přijela a nakonec mě s dvěma kuframa posíláš ten samej den zpátky? Tos mně nemoh říct jako po tom telefonu, když sem ti volala před tejdnem?

To už si mluvila řecky?

Ne, ne.

Anglicky jste se bavili?

Jo, no a protože sem tady znala spoustu lidí právě z minulýho roku, tak hned vedle v B., co je jedna taverna, tak mě řekli jestli tam teda nechci dělat. Tam byly asi tři stolečky, takže to bylo takový spíš, takový rodinný a ne že by sem dělala, spíš sem si povídala s těma klientama a jeden z těch, co tam chodili často, tak byl muj manžel, tak sme se seznámili. Povídali jsme si o hudbě, protože je muzikant, já sem taky dělala spoustu, asi 15 let sem dělala klavír, zpěv a tak, takže to nás v podstatě dalo dohromady. On je ze S., ale on odtud v 16ti odešel a šel studovat do Athén na střední školu, a tam pokračoval, dodělal tu kytaru a jezdil sem v podstatě na prázdniny, každý dva měsíce v létě sem jezdil na prázdniny za rodičem.

Takže ty si s ním potom jela do Athén nebo ne?

Ne, ne, ne, nejela sem nikam, seznámili sme se, no, my sme se v podstatě znali z toho minulého roku, ale ten druhý rok, co sem přijela, tak jsme se nějak dali jako dohromady. On měl sice vztah 13 let s jednou Athéňankou, ale ...

A je mezi vámi nějaký věkový rozdíl tedy?

Máme 13 let.

A v době, kdy jste se seznámili, on už ten vztah neměl nebo ano?

Hm ... byl v podstatě na rozpadnutí, možná sem tomu pomohla. No, takže takhle sme se seznámili, jo jeli sme, protože já sem tady dělala každý den a neměla sem ani jeden den volna, ani by mi nedali den volna, tak jako, přijela sem na dva měsíce a ještě si z toho budu brát nějaký dny volna. No, a když sem skončila někdy v tom srpnu, tak jsme odjeli myslim na 4 nebo na 5 dní na vedlejší tady ostrůvek, jakoby na rozlučku, protože sem potom odjížděla a sem nastupovala na vysokou školu. Nastoupila sem na vysokou školu, znova sem odjela, teď už do Athén, protože sem říkala, že jo, žil 20 let v Athénách, než sme se sem nastěhovali. Přijela sem do Athén a zůstala sem až, myslim, no, skoro na měsíc a půl sem přijela za ním do Athén.

Učila ses, předpokládám na zkoušky.

Učila sem se na zkoušky, ale nejlepší bylo, že sem se učila i na biologii nějaký, no prostě všechny názvy kostí, svalů a orgánů v latině a v řečtině, no udělala sem je všechny, ale bylo to už takový, že sem, když sem odjela, tak sem věděla, že se musím znovu vrátit. Maminka sice mně neustále říkala, když nedoděláš prvák, nikam nejedeš, no, ale já už prostě v dubnu, sem říkala jako mu, no, to nemá jako cenu, kromě toho jako kolik sme platili za telefon, jak já tak on sem říkala, jako je lepší zaplatit si letenku a fakt jako tam za ním odject. No tak sem to říkala mamince, že teda si aspoň seženu všechny ty zápočty, a že když budu mít všechny zápočty, tak odjedu, tak sem odjela, myslim, někdy začátkem května, no, a už to začalo prostě kolo – tři měsíce tady, pak 14 dní v Čechách, pak 3 měsíce tady ...

Takže ses rozhodla už v prvním ročníku ... a co na to vaši?

No, tak mamka věděla o všem, mamka nikdy mně nic jako nezakazovala, vždycky byla na můj straně, spíš taťka, protože ten o tom nic moc nevěděl, tomu sem prostě ukázala fotku a říkala sem, tadydlec toho chlapa prostě miluju a chci za ním ject. *(smích)*

A jak reagovali na to, že je Řek?

No tenkrát vim, že se naši kvůli tomu strašně pohádali, protože já sem taky jedináček, že jo, já sem sama a oni se pohádali a říkal jí: to ty jí ve všem podporuješ, ty jí nic nezakazuješ a máš to, teďkons odjede do Řecka, ani vnučatum nebudeš rozumět, prostě strašná, byla to krize prostě taková rodinná. Já sem čekala na tu konečnou jako odpověď jestli teda jó, můžu jet nebo né.

A kdyby řekli že ne?

Tak bych stejně jela. Jako on mně neřek, že můžu jet, on mně neřek ani jó ani né, ale prostě tohleco všechno, co sem poslouchala, tak jako bylo mi to líto, protože taťka, i když to sice neukazuje tak mě strašně má rád, a myslím, že se ho to dotklo víc než mamky, možná proto byla taková bugyna prostě doma.

A to ti bylo kolik?

No, 18.

Aha ...

Prvně sem jela a byla sem ještě ve čtvrtáku, sem jela na dva měsíce, jo víš proč taky mě pustili tenkrát? Já sem říkala, že si tady budu trénovat angličtinu a vim, že sme měli zaplacenou dovolenou právě do B. na Korfu s rodičema a já sem říkala, hele, já tam pojedu dva měsíce všechno to tam prostě skouknu, jaký to tam je, a potom se vrátím a přijedeme všichni společně. Nakonec, víš co se stalo? Cestovní kancelář zkrachovala a nikam sme nejeli, no dobrý ...

Když už jsme u těch rodičů, jak se jejich přístup vyvíjel?

No, vono víš co, oni mě znají. Když sem se rozhodla, tak prostě nic mě nezastavilo, já sem byla od malička na všech pionýrských táborech, na všech, co si prostě co kdo může představit, tak já sem jela, já sem nikdy nebyla závislá ani na nikom, prostě mně to bylo úplně jedno, já sem, já nevím prostě. Si říkam mně je nejlíp, když sem bez nich. *(smích)*

Takže tě asi nijak významně neomezovali, jestli to dobře chápu?

Ne, ne.

A teď už je to... jezdí za tebou?

No, oni byli za mnou, i když byla takováhle hádka, tak sme si telefonovali dvakrát třikrát za tejdén.

A takhle je to teď stále stejně?

Jo, jo.

Jste hodně v kontaktu?

Jo, jo, jo, máme se moc rádi.

Jak často za tebou jezdí?

Většinou jezděj jenom v létě a přijíždí tak na ten měsíc, měsíc a půl.

Zůstávají u vás doma?

Hm, všichni tady společně bydlíme, protože v zimě, tak ono taky není, víš co, v Čechách jednoduchý, protože oni sou taky mladý ještě, jo. Vem si, že mamka mě měla v 19ti, takže jí je teďkon, mamka taky prvního chlapa, kterýho našla, tak hned otěhotněla, a to byl muj tatínek. *(smích)* No, mamce je teďkon 46, no, a taťka je o dva roky starší, no. Taťkovi je 48, no.

A když sem jedou, tak spolu?

Jo.

Takže ti v létě pomůžou s malým?

No, tak jako v podstatě teď první léto, co mně pomáhali, jinak sme byli sami a nejenom rodiče sem jezdí, i babičky, dědové, strejdové, tety, kamarádi. My sme tady celý léto jako takovej menší hotýlek. Je to strašně unavující, ale na druhou stranu strašně příjemný, protože je mám ráda a sme docela velká rodina a mam je všechny ráda a chci, abychom byli pořád spolu. No, a v Čechách je dovolená jenom 4 tejdny nebo 5 tejdnů, takže ani nemůžou přijet častěj, tak jako v zimě, co by tady dělali jenom kvůli nám, ale zase v zimě jezdíme my. My jezdíme na Vánoce, každý Vánoce sme tam 3 tejdny, přes tři tejdny skoro měsíc a teďka od té doby, co sem byla těhotná, tak jezdíme i na Velikonoce a jezdím i sama v létě, takže loni a předloni sme se viděli čtyřikrát za rok.

Ty jsi potom odjela. A jak se to vyvíjelo dál?

No, dívej se, my sme se vzali v podstatě kvůli tomu, no, my sme se vzali i kvůli tomu, že sme se milovali, ale vzali sme se i kvůli tomu, že mě zachytili na letišti a řekli mně, že prvním letadlem se vracím zpátky, jinak du na černej list a nebudu moct smět do žádný evropský země 9 let, protože sem překročila nějakou hranici, protože ten týden nebo těch 14 dnů, co sem byla v Čechách, tak se změnilo nějaký právo a vyšla jakási, já nevím jak se tomu říká, že když si 6 měsíců, když si byla, teď už ne, 6 měsíců pryč z Český republiky, tak si pak musela bejt dalších 6 měsíců v Čechách, no, a já sem měla překročeno nějakých asi 60 dní už, protože sem po třech měsících ojížděla, protože turistický vízum bylo jenom tři měsíce, takže sem odjela na tejdny, na 14 dní domu a pak sem se zase sama vrátila. No, a ten den, co mě zadrželi, tu noc, protože sem přiletěla někdy v jednu, takže J. tam ani za mnou už nepřijel, protože sem věděla, že si vezmu taxíka a pojedu domu, takže nikdo tam ani se mnou nebyl a oni „máte tady překročený limit, tak si počkejte na první letadlo“. Já říkam: „Já na žádný letadlo nechci čekat, já prostě chci jet, já tady mam snoubence,“ já sem jim říkala. Dali mě na letištní vězení, byla sem ve vězení s černočama, děvkama a já nevím s čím všim, asi si mysleli, že sem taky děvka, protože po mně chtěli: „Jak dlouho tady budeš(!)“, já jim říkam: „No, tři měsíce“. „Kolik máš s sebou peněz?“ Já říkam: „No, já nevím“ – nic sem s sebou neměla, rozumíš, jenom na taxík, jako vždycky. Jsem říkala: „Totle je pro mě rutina, přijedu přece si nebudu brát peníze s sebou.“ „Nemáš peníze?“ A já už sem tak jako pomalu začala mluvit řecky, že sem se s nima dorozumívala napůl řecky napůl anglicky. „Jakto, že mluvíš řecky, pro koho pracuješ?“ Já říkam: „Pro nikoho.“ Mysleli si asi nejspíš, že sem děvka. Říkam: „Chci si zavolat. Mám prostě nárok (smích) na telefon.“

Nechali tě.

No, nemohla sem najít kartu, protože tam byly telefony na kartu, no, já prostě nevím, prohledávala sem prostě tašku, naštěstí sem našla kartu a volam J. Teďkon, já brečela sem, protože to byl strašnej šok pro mě, ty železný posteje tam prostě ... tak sem volala přijed' rychle sem, protože sem ve vězení a chtěj mě poslat zpátky domů. Jako on si myslel, že si dělám srandu a pak říká: „No fakt kolik je hodin, vždyť užs měla bejt

zpátky.“ Říkám: „No sem ve vězení, přijed' rychle sem nebo už mě nikdy neuvidíš.“ No tak on, jako jemu to zase, musím říct strašně dobře zapaluje, a když fakt něco se děje tak, já nevím, kde to našel, ale já sem byla v té zóně, kde ani nemůžeš jít ven, ani nikdo nemůže přijít za tebou, jo. Ted'kon já nevím co jim tam namluvil, ale dostal se tam za mnou, na tu prostě tam, kde sem byla, a říkal těm policajtům, že je, ted' já nevím jestli znáš řecký novináře, že je z týmu Triandafilopulu a jestli mě okamžitě nenechají jít, tak je tady za chvíli i s kamerama, a že to natáčí živě do vysílání, já nevím, kde tenkrát dělal v jaký televizi.

A on tam opravdu dělal?

Vymyslel si to (*smích*), ale jako úplně vážně, jako, rozumíš, a ted'kon si viděla, protože tam jako nevíš, jestli ten člověk mluví pravdu nebo ne, tak oni ty policajti ňák zvažněli a řekli mu, že sem tam, že mě ale musí poslat zpátky, protože sem překročila, já nevím kolik dní, že se na mě má jít podívat a že ranním letadlem se vracím. No, tak tam šel za mnou, povídá mi všechno v pohodě, počkej, já je tam přemluvím. Tak znova a znova a znova a hele tohle bylo až do 5ti nebo do 6ti hodin do rána. Nakonec, já nevím prostě, je přesvědčil a řekli mu, že mam tejden na to, abysem si vyřídila papíry a jinak, že jako budu mít problém, ne jenom v Řecku, ale v celý EU. No takže já sem, no a nejenom já, ale ani J. nevyspalí, že jo, hned ráno sme šli na turistickou policii, a ptali sme se, co a jak můžeme dělat, abych tady mohla zůstat, no, a ty mně řekli, že jediná možnost je. Prej jak ste spolu dlouho, no dva roky, no, tak si jí vem. No, takže sme se vzali. No, takže já hned ráno, do půl osmý sem čekala, abych naše nevzbudila, volam mamce a povídám jí: „Mami, prosim tě, pošli mi rodnej list.“ „A na co to potřebuješ? Něco do školy?“ Protože já sem jí řekla, že se přihlásím tady na řeckou univerzitu, že chci studovat, když sem se rozhodla, že tady budu, tak aby ... „Ne, mami, já se budu vdávat“ ... a ted' asi půl hodinový ticho, a já: „mami seš tam ...“ „Jo...“ „Tak proč nemluvíš?“ „Jak budu se vdávat?“ „No, víš co, já sem byla celou noc tady na letištním vězení a tak mě zadrželi a nechtěli mě pustit do Řecka na druhou stranu, když se vrátím zpátky, tak už nebudu moct přijet, tak sme se rozhodli, že se vezmeme.“ Za 5 minut volá taťka: „Co to má znamenat, ty si se asi zbláznila, ty si tady byla 14 dní, to si nám nemohla nic říct?“ Říkám: „Tati, já sem to nevěděla.“ Oni prostě nevěřili, že se to stalo takle. Tak mně poslala rodnej list, volala mně každou hodinu, brečela.

A brali jste se v Athénách?

Brali sme se v Athénách, ano, bez prostě ňákýho bílýho, víš co, jak to všichni máme v hlavě, holky teda, jestli chlapi to maj v hlavě to asi těžko, ale jak o tom sníme od malička, no, tak přesně naopak. Prostě v džínách a v tričku a ty rodiče tam nebyli, ani moje ani J., akorát dva svědci. To byla naše svatba, za dvě minuty to měl odříkaný, ten pan starosta a pak sme se podepsali a šli sme na kafe. (*smích*)

Nepřemýšleli jste někdy o svatbě v kostele?

No, tak rodiče jo, ale J. ne. Já ze začátku, né, že bych chtěla vstoupit do tý jejich církve, mně to nic neříká, já tomu nevěřím, já ani katolička nejsem, ani nic, našťestí J. teda taky ne, on je proti, jsou mu nesympatický tady ty blbý knězové, prostě nesouhlasí s tím, že to je ...

A v Boha věří?

V Boha věří ... hm ... tak každé věříme v něco, já nevím, jestli tomu říká Bůh. Tak to je jasný, že nepudem a nezabijem tady někoho nebo neokradem, jak je to tady v tom desateru, a že učíme toho malýho taky, aby nebouchal zvířátka a aby měl všechny rád, rozumíš, ale tak jako to neznamená, že věřím v Boha.

Jen se ptám, jestli jste se o tom někdy bavili.

Jo, jo, jo, hodněkrát, je proti, nesnáší je, říká, že sou všichni oblečený ve zlatě od shora dolů, že sou přepřácaný kostely a že prostě berou prachy od lidí, aniž by někomu něco dávali.

A rodiče?

No, tak rodiče, tak víš co, to sou starý lidi. 65 mamince, skoro 70 tatínkovi, tak jako těm tu hlavu nák jako nepředěláš. Né, že by byli nějaký pobožný a chodili do kostela každé den, jednou na Vánoce a jednou na Velikonoce, ale jako spíš je mrzí to, že se nedožili toho ...

Velké řecké svatby.

No, přesně, a malýho sme taky nepokřtili a v tom sou jako docela hodně proti, tady přece se křtí dětičky a všechny děti narozený tady, a já říkam, no, ale tak jako to znamená, že když je narozenej tady, tak to mu musíme dát náplast na čelo sem pravoslavnej, jo? No, to ještě ne, oni furt čekaj na to, že teda jednoho dne jim řekneme, že ho pokřtíme, ale my sme oba proti. Když bude chtít, až trochu vyroste a bude tomu rozumět, tak ať sám vstoupí do nějaký církve.

J. říkal, že na tom netrvá?

Ne, naopak je proti.

Takže ses vdala a zůstala v Athénách? Slyšela jsem, že když tady chceš vycestovat s dítětem, musí ti manžel podepsat povolení, zažila jsi něco takového?

Já sem byla dvakrát s ním sama v Čechách a prvně teda musel jít J. se mnou, protože sem musela nechat udělat papír. Tak to musel jít se mnou a oba jsme teda podepsali před, já nevím pře kým, před nákou komisí, jako že souhlasíme s tím, aby ten malej měl řeckej pas. Tak jako když už má malej svůj pas, tak je jasný, že ...

Takže tohle si nezažila?

Ne.

A co bylo dál?

No, tenkrát víš co, když sme se vzali, na tý radnici, tak já furt sem do něho ryla a říkam hele, někdy se vemem fakt jako hezky, znova.

Chybělo ti to?

Chybělo mi to. Tak říkal jako že jó, ale že nechce žádnou extra velkou svatbu. V nějakým malým kostelíčku někde na nějaký tady hoře, vesničce, že bysme byli sami

a tak, jako s tím souhlasí, když jako jó to budu moc chtít, tak jo, ale víš co, po tolika letech se mi do toho už vůbec nechce.

(Jde dát malému jídlo, mluví na něj česky on odpovídá řecky) Takhle komunikujete běžně?

No, hele, má teda zafixovaný český slovíčka, třeba kytí, kytička, pálí, když něco ho pálí, nebo fuj a nebo takový, prostě to ... já nevím čím to je.

Možná, že česky na něj mluvíš jenom ty, kdežto řecky hodně lidí.

To je pravda, a každý den slyší řečtinu, ale co je zajímavý je, že některý slovíčka prostě ty český a říká je jenom v češtině a říká je i tátovi i babičce a všem a nevím, proč třeba mně rozumí a slyší to slovíčko pak zase, proč to neřekne v češtině, ale tak oni říkají, že pak kolem toho čtvrtýho roku, až to dítě začíná chápat, že mluví v podstatě dvěma jazykama, tak potom je prej někdy teprv začne rozlišovat, že s maminkou bude mluvit takhle a s tatínkem takhle.

Co bylo po svatbě?

No, potom, my jsme se brali v květnu a to zase bylo babička: „Ježišmarja v květnu, v květnu se nikdo nevdává!“ Ještě byl rok 2000, to je taky strašně špatně, babička je strašně pověřivá. Lidí se neberou, když rok končí nějakým sudým číslem nebo co. Říkám: „Hele, babi, v květnu a sudej rok, to máš jako dva zápory a teda jedno plus.“ No, a ten rok, co sme se brali, tak byly řecký Velikonoce taky nějak v květnu, byly straně pozdě a tak si pamatuju, že prvně se rozhodl tatínek přijet a zkontrolovat ženicha.

On ho neznal?

On ho vůbec neznal a ani ho nikdy neviděl. Mamka tady totiž za mnou to léto byla nakonec, tenkrát, víš, vybuchla ta cestovka, tak se rozhodla, že přijede sama za mnou a že bude bydlet se mnou, tam, kde já sem bydlela. No, takže ta ho znala, ta ho viděla ... anglicky teda neuměla, takže teda vůbec nevěděla ... no, ale skousla ho. Tatínek ho viděl na fotce jednou, když sem mu ho ukázala ... jo, jo. No, tak přijeli právě na ty řecký Velikonoce za náma do Athén, no, a to bylo v podstatě to první seznámení ...

Tvého tatínka a muže.

No, no, no.

A tvůj manžel se živí hudbou?

Jo, jo.

A jaká byla reakce tatínkova?

No, tatínek, on už v podstatě nemohl nic dělat, vid', no, ale tak jako aspoň, no, dobrý jako ... On ho má rád, on není proti, spíš prostě ho štve to, že si s ním taky nemůže popovídat.

Taky nemluví anglicky?

Taky nemluví anglicky. Takže všechno jde přese mě. Já strašně se unavuju, když vždycky sme v Čechách nebo oni přijedou sem, hrozně ...

A nesnaží se vaši se naučit anglicky nebo J. česky?

Hm, J. se snaží naučit česky vždycky tak dva tři dny předtím, než jedeme do Čech, ale on říká, že se domluví, že to nepotřebuje. Mamka jeden rok se začala učit anglicky, říká přece se nebudu učit řecky, to bych se dorozumívala jenom v Řecku a že se domluví všude. No, a učila se celou zimu a potom, když sem v létě přijeli, tak její věta první něco říkala J. a J. se na mě podíval a co zase říká. No tak když viděla, že jako stejně jí nerozumí, tak toho nechala.

Měla jsi v Čechách plány do budoucna?

No, v podstatě, když si to uvědomíš, tak já už od té střední školy, od čtvrtáku sem byla tady. Já sem v Čechách nezažila, co to znamená mít svůj život, protože já sem bydlela s rodičema, chodila sem do školy, nikdy sem v Čechách nepracovala a teď kdybych se tam vrátila, tak to je jako bych se vrátila zpátky a je mi 17, protože ti říkám, nevím co to je, abych si podala přihlášku někam, jestli mě vezmou, nevím co to je projít konkurzem, nevím prostě, jaký to je pracovat v Čechách.

A tady jsi začala pracovat nebo v Athénách?

Hele, v těch Athénách, tam je to úplně něco jiného, protože tam když neumíš řecky, tak tě nikdo neveme. No, a pak sem se přihlásila na tu vejšku, takže sem začala se cejtit, že něco dělám.

Takže jsi začala studovat v Athénách?

No, no, no, hele jeden z předpokladů byl, že musím složit zkoušky z Řečtiny, a protože já sem ztratila minulej rok, jakoby co sem tam byla, lhůtu abych se přihlásila, tak abych neztratila další rok tím, že se budu učit řecky na vysoký škole, tak sem si našla učitele, kterej mě za 5 měsíců naučil řecky, to bylo strašně skvělý, protože nejenom, že to byl náš kamarád, ale učil i na základní škole první tři třídy a ještě k tomu dětičky, který byly cizinci, takže měl dobrou metodu. No, a zvládnul to a naučil mě za tak krátkou dobu tu řečtinu, takže to bylo dobrý, takže já sem v podstatě, takže já sem složila jenom zkoušku z toho jazyka, jak písemnou tak ústní a stačilo jim maturitní vysvědčení, a potom už sem jenom čekala, protože tady v Řecku sis mohla vybrat až dvacet škol a vzali mě na tu druhou hned, kterou jsem si vybrala.

Začala jsi tedy studovat. Jak jsi na tom byla finančně – podporovali tě rodiče nebo J.?

No, rodiče mě v podstatě ani nijak nepodporovali, já si to už nějak nepamatuju, ale žádný peníze mi ani neposílali ani nic, možná když sem tam přijela, tak mně zaplatili letenku nebo tak, letenku je teda pravda, že mi platí vždycky rodiče.

Takže jste byli živi z toho, co J. vydělal. A jak on se živil?

No, večerní hraní, no, a potom žáky ... prostě soukromý hodiny.

Učil hře na kytaru?

Hm jo, jo.

Učil u vás doma nebo někde na škole?

Učil i u nás doma i spolupracoval s hudebkama.

V Athénách jsi zůstala rok nebo dva roky?

No, od té doby, co sme začli, sem začla pendlovat Řecko Čechy, do té doby, než sme se odstěhovali to byly dva roky, já si teď přesně nepamatuju. V roce 2000 jsme se vzali, možná v roce 2001 jsme se sem přestěhovali.

Jak jsi zvládala školu a řečtinu?

Hele, já sem si vybrala anglistiku, takže 90 % přednášek bylo v angličtině. I když řeknu ti, že teď spíš prolezám ty řecký než ty anglický, já ještě furt sem, ještě sem to nedodělala. Já nevím, jestli to tady znáš, jak je to s těma studentama. Tady teď už se to změní, proto tady sou taky už dva měsíce stávky těch studentů, protože nechtěj, aby se to změnilo, protože tady když tě jednou vezmou na školu, tak už tě nevyhoděj. Takže je ti třeba 60 a seš pořád student.

Čím to je?

No, v podstatě já mam školu na 4 roky. 4 roky jsou vodučený a potom to, co já sem neudělala zkoušky nebo z jakýhokoliv důvodů, já nevím, co se dělo, tak je musím dodělat, ale někdy. Nikdo ti zase ale na druhou stranu nezakazuje, že nemůžeš chodit na přednášky jiných ročníků.

Takže jsi stále ještě student. Máš z toho nějaké výhody?

Žádný. Myslim, že ani řecký studenti z toho nemaj žádný výhody. Nejsou tady ani žádný koleje ani nic tady neexistuje. Je to, bych řekla dost finančně náročný pro každou řeckou rodinu, která má studenta.

I pro vás?

No, pro mě už ňák moc ne, ale když si vezmeš, že máš dítě, bydlíš tady a máš dceru nebo syna, kterej studuje v Athénách, kterej je čerstvej student, takže nebude žít tady a jezdit jenom na zkoušky, taky si chce asi trochu užít studentskýho života, tak mu tam budeš platit samozřejmě byt ňákej, protože koleje neexistujou a jídlo, protože málokterá dcera si vaří.

A syn?

Syn už vůbec, syn žije do 40ti s maminkou maminka mu do 40ti ... no, i do 50ti podstrkuje furt ňáký to jídlo, si holt myslí, že manželka neumí vařit ... (*přesunujeme se dovnitř*) no jediný co teda mám výhodu, že sem student je, že ty čtyři roky, co seš na tý fakultě, tak máš nárok na poloviční jízdenku. (*povídá, kde sídlí její fakulta*)

A potom jste se tedy odstěhovali z Athén sem?

Jo, jo.

A tady bylo lehký pro J. najít práci?

Hele, J. po těch iks letech, co tam byl, tak už byl tak unavenej, nejenom ze samotnýho toho města, protože Athény mně se teda vůbec nelíbí, tak já ne že bych do něj ryla neustále, ale připomínala sem mu to, a protože sem měla v úmyslu třeba mít někdy dítě, rodinu a tak, říkam: „Představ si, jaký to tady bude pro toho malýho nebo pro tu

malou, až tady jako, kde bude si hrát?“ Tady nejsou žádný ani parky ani chodníky, abys mohla vyjet s kočárkem, prostě hroznej chaos, prostě nelíbilo se mně tam a říkala sem, že by bylo dobrý, abychom se někam přestěhovali. Říkala sem třeba do Česka, do Česka nechtěl on.

A ty bys byla bývala chtěla?

Jo.

A dodnes?

Jo.

Chtěla by ses vrátit?

Jo, ale tak když nechce on, tak na tom nelpím, no, ale víš co máme dobrý vztahy s tou rodinou i mně občas to Česko chybí ... on tam nechce jít prej kvůli počasí. Říká, že by to tam nevydržel psychicky, že samozřejmě je to tam stokrát lepší, sám to říká. Systém zdravotní, systém školství, že samozřejmě kvůli dítěti by to vyměnil okamžitě, ale že si nemyslí, že by to tam vydržel v tomhlectom, no počasí.

A když jedete do Čech, bydlíte u rodičů?

Bydlíme s rodičema, ano, ale neustále jezdíme na vejlety. Máme tetu v Praze, která nám kdykoliv zapůjčí byt, když chceme, a máme taky kamaráda v Německu, takže vždycky když jedeme do Česka, tak víme, že nejmíň na tři dny jedeme do Prahy a nejmíň na 3 dny jedeme do Mnichova za tím kamarádem, no, a pak cokoliv se naskytne.

Co kamarádi, máš v Čechách nějaké kamarády, kteří se domluví anglicky?

Jo, jo, jo, jo, a tak i v rodině sou lidi, který se domluví anglicky, takže je hodně ráda zvu na návštěvu, ale jo, mam i kamarády, který umí anglicky. I když je pravda, že rok od roku je to horší s těma kamarádama, tím, že prostě nejsem v Čechách nevidíme se, tak ty kontakty pomalu mizí a zůstává v podstatě ... můžu ti říct, že mam jenom dvě kamarádky v Čechách.

A ty sem za tebou jezdí?

Jedna z nich ano.

A tady už sis našla kamarády a jestli ano, tak spíš přes J. nebo sama?

Je pravda - jemu se nelíbí tady ty lidi, mně se taky nelíbí, zvlášť jako Korfuáni. Jsou, je to prostě úplně jiná rasa, než to, co sem byla zvyklá z těch Athén. Čekala by si možná něco jinýho, protože jestliže 6 měsíců sou ve styku s turistama, tak by měli mít nějakej vztah k tobě, ale sou takový jako „jasu, ti kanis“ (ahoj, jak je), jo že se na tebe usmívaj, ale ...

Bliže si tě nepouští?

Jo ... a nebo když už tak je to spíš, aby se dozvěděli něco špatnýho. Takže jako řecký kamarády nemam. Mam tady spoustu známejch, se kterejma jednou za měsíc nebo za dva měsíce si sedneme na kafe, a tak, a vykládáme si jaký bylo počasí a co sme dělali

a jak se má malej, ale že bysem se jim třeba svěřovala se Švejka, já nevím, nákejma problémama, nebo tak, tak řecký takovýhle kamarády nemam. Mam tady jednu Mařarku, se kterou mam úzkej vztah, kterou sem si našla sama, s kterou se stýkáme často, no, a pak tady mam jednu Češku, která mi teďkon odjela, a nevím, jestli se mi vrátí, taky měla osmiletěj vztah, je to náký špatný a to je v podstatě všechno. Potom známí, který má J.

A ti, jak se k tobě chovají?

Moc dobře, hezky, ale jsou to chlapi a s chlapama nějaký tajemství nelze ...

A co J. rodina?

Rodina ... oni ke mně maj hrozně hezkej vztah, jako můžu říct, že sem v tomhle směru docela měla štěstí, protože komukoliv řeknu, že sem nevěsta tadytěch, tak okamžitě začnou jo, jo, ty o tobě mluví, jako kdybys měla prostě zlato já nevím kde. I s tchýní máme dobrej vztah. Pomáháme jim, oni nám taky pomáhaj. Víš co, já sem s nima, my máme takovej, já jim říkam pravdu, možná i to oceňujou.

I kritiku třeba?

Jo, jo.

A co oni dělají, v turismu?

Tatínek je bývalej truhlář a to znamená, že nikdy neměli žádněj vztah s turistama.

A maminka?

Maminka v domácnosti.

Přemýšlela jsi, co bude dál, až doděláš školu a malý trochu vyroste?

No, plánujeme další dítě, možná že už teď, abychom to měli za sebou. Já sem pracovala, předtim, než sem otěhotněla, tak sem prvně pracovala, ale byly to takový práce, jako víš co, tady v podstatě nemáš i ani jako nějakou jinou šanci ... pracovala sem tři čtyři roky v klenotnictví, potom se mi naskytla příležitost a dobrá příležitost a neměla sem jí ztratit, jenže jako co s tím můžeš dělat, když máš naplánovaný dítě, protože J. už taky není nejmladší, mu bylo 40, aby čekal ještě třeba 5 let, tak to už by bylo blbý. Ono už teď, vem si, až malýmu bude 20, tak jemu bude 60.

A ještě mi řekni, jak tedy vnímáš ty Korfany?

To je jeho největší problém, jako on říká, já to tady strašně mám rád, my rádi chodíme na procházky, ale jako fakt procházky do hor a on je i „chimerinos kolimbitis“ (zimní plavec), takže každěj druhej den na pláži, máme rádi přírodu, máme psa, takže s ním taky chodíme na procházky každěj den. Příroda je tady úžasná. Oboum se nám tady líbí spíš v zimě než v létě, protože v létě je to tady samej turista a každěj tady prodá všechno „kai ti mana tou“ (i vlastní matku), a to se mu prostě nelíbí. Mně se to taky nelíbí, ale říkam mu, hele zase nemůžeš mít všechno. V Athénách se nám nelíbilo tohle, tady se nám nelíbí tohle. Možná i z toho důvodu, že sme takový, možná trochu jiný, nemáme zas tolik přátel.

Jak to myslíš, že jste jiní?

Hele, já třeba nerada říkám nebo si myslím, že není dobrý říkat, že máš nějaký IQ, jo, ale myslím si, že takovejch 90 % těch lidí tady má IQ ... no, nízký, že to je ... a s takovejma lidma si jako v podstatě nemáš co říct, takže i když se chceš scházet s někým, tak po tý já nevím druhý třetí schůzce už jako zvedáš ruce nahoru, jo. Protože ty mu něco říkáš a on na tebe kouká jako jestli si se nezbláznila.

Myslím si, že problém je ve vzdělanosti. Na to moc nedbají.

Ale víš co je zase, já říkám, že něco jinýho je nevzdělanej člověk a něco jinýho je blbej člověk, protože jako nevzdělanej člověk, třeba se jako mu nechtělo jít na tu střední školu, nebo na vysokou, to už vůbec o tom nemluvim, jo o nějaký vysoký škole. Tady sou lidi a mladý lidi, který nemaj dodělaný ani tady to jejich gymnázium, což je u nás druhej stupeň základní školy. No, tak dejme tomu, že já nevím, mají tady ty (něco) z jejich rodiny a stáhli je prostě do byznysu a tady prostě sou prachy, tak pudeš a prachama a žádná škola pro nás nemá „symasia“ (smysl). Krásně mluvím tady (*naráží na řecké výrazy, které používá místo českých, smích*), ale to chci říct, že člověk, kterej prostě má v sobě něco a chce něco jinýho najít, tak si veme nějakou knížku sám od sebe nebo pude na nějakej seminář nebo pude do kina, nebo pude do divadla ...

To asi taky musíte vnímat, že tady není žádná kultura. Ještě tak panigiria (posvícení).

Oni v tom ale vidí zábavu. Zábava pro lidi je panigiri, kde sou souvlaki (tradiční špízy) a kde se všichni skoulujeme a budem chlastat až do rána jo, to je jejich zábava.

Teď trochu přeháníš (smích)...

No, já sem třeba dva roky učila tady na jazykovce pod náma. To znamená, že sem měla dětičky od 6ti let až do čtrnácti, teďko ty co čekáš, že z těch 100 dětí, co tam je, nebudou trochu jiný? Nebudou o schůdek vejš, než sou jejich rodiče třeba? Ne, nejsou. Víš co to je, když se ptáš těch 14ti letejších holek, holky bezva, skončila škola, teďkon prázdniny, máte něco v plánu, někam pojedete na víkend nebo třeba na tejden? A oni na tebe koukaj a kam bysme jely? Víš, co to je 20ti letá holka, která v životě nebyla se podívat tady z ostrova? Prej kam bysme jeli, vždyť tady máme všechno, máme tady moře máme tady turisty, máme tady já nevím všechno jako. Když sám člověk nemá poznat něco jinýho, není to takový „stenomialo“ (omezenej rozum)? Takže to mě tady užívá, a myslím si, že ... (*dítě ruší*)

Co zdejší vesničané?

Víš co, já tam ani moc často nechodim, já tam chodim sem tam, tam du pro chleba a to je všechno nebo sem tam se du podívat, jestli tam nemam nějakej dopis, ale většinou mi ho nosí tehán, protože dopisy tady chodí do pekařství, neboli supermarketu, ale ... (*dítě brečí*)

Co kafenio, máte tady nějaké?

Máme tady 4 nebo 5, nezúčastňujeme se.

Jak si myslíš, že se Řekové chovají k ženám?

Já bych řekla, že mě mile překvapilo, že se tady k ženskéjm chovají dobře, že spíš Řekyně se tady k chlapum chovaj špatně. Lidi si myslí, že tady je patriarchizmus, to znamená, že chlap je nad tou ženskou a mlátí jí od rána do večera, a ono to je naopak. Mnohokrát se mi to potvrdilo. Možná i to, jak se tady ty chlapi nosí a že chodí sami do toho kafenia je jenom to, aby se na chvíli ztratili z těch jejich manželství (*smích*). I když znám taky spousta rodin, kde to greek lovers (*dítě brečí*) že sou ženatý s dvěma třema dětma a v létě ty turistky, prostě jim nedaj spát.

A co ta dívka, o které jsi mluvila?

No, ty sou tady, žijou na hromádce a teďko po osmi letech si on usmyslel, že pojede do Německa, aniž by jí chtěl vzít sebou, naučí se jakejsi program na počítači, že to potom bude mít lepší. No a ona studovala na Karlově universitě práva, no, a pracuje tady každý léto v taverně jeho otce, aniž by tady měla pojištění a aniž by tady prostě někde byla vedená, je tady na černo už 8 let.

A na zimu zase jede do Čech?

Většinou jezdívá domů a teď tady byla dvě zimy už jakoby napořád.

A ty ho znáš, toho jejího přítele?

Tady z vesnice je a bydleli tady právě a to bylo podle mě největší chyba, že bydleli všichni dohromady i s rodičema jeho, víš. 60 metrů čtverečních a všichni dohromady.

A jak myslíš, že se to bude dál vyvíjet?

Teďko já si myslím, že ona je taková, že skousne úplně všechno, jo, takže já si myslím, že znova přijede a bude to to samý, jak to bylo.

A myslíš, že chce do Německa naučit se program nebo odtud odejít?

Né, já myslím, že jo, akorát že ona by na něj měla bejt tvrdší. Říkám fajn, jed' se naučit program jako, ale já tam za tebou budu moct kdykoliv přiject nebo bych si tam taky mohla najít nějakou práci, abychom byli spolu, rozumíš? Tak jako osmiletý vztah, to už na tom přeci něco je, ne? To není jen tak, že spolu spíme a potom já odjedu ... no, nevím no ...

Co ještě děláte ve volném čase? Říkala jsi, že chodíte na procházky?

Tak tu každodenní procházku, to bereme i malýho s sebou, to je prostě naše rutina, každej den někde sme.

A tvůj manžel se ve volném čase věnuje čemu?

On je prostě „kolimeno“ (přilepený) u tý jeho hudby, takže on i když neučí nebo není ve škole nebo v nějaký hudebce, tak neustále tady s tou kytarou. Mně leze na nervy už. Ten už (dítě) se to taky naučil, má tady malou kytarku a hrajou spolu. No, ale někdy třeba jdeme pomoct těm rodičum, když potřebujou s těma olivama ...

A co doma, domácí práce?

To mám já.

Co úřady?

Úřady strašný ...

Jsi pojištěná tady?

Sem pojištěná, ano u IKA, na hrozný úrovni, nechotný, potřebuješ vyřídit jeden papír a musíš prolízt 50ti kancelářema. Jeden tě posílá k tomu druhému, ten druhý ke třetímu a ten zas neví moc o co de, a pošle tě zase k prvnímu a když prostě se nevbouříš, tak si tam třeba celý dopoledne. Když se začne křičet, nebo když se de rovnou na ředitelství, tak je za 5 minut všechno hotový.

Slyšela jsem, že když křičíš, tak ti akorát zavřou okýnko před nose...

No, to jo, to ti zavřou, ale deš rovnou za ředielem. Řekneš tam ty svoje „parapona“ (stížnosti) a všechno je hotový.

Už jsi to zkoušela?

Ano, mnohokrát, mnohokrát.

Pobíráš nějaké sociální dávky?

Ty tady neexistují. Existují sociální dávky, v podstatě mateřská. Ne, ne mateřská, sociální dávky na to, že máš jedno dítě je 20 papírů a nakonec ti daj 45 euro za rok. A to mně ještě kvůli tomu dělali problémy, protože sem chtěla, aby mi vyplnili tady nějaký ty papíry, ten šek, kterej mi přišel z Česka, protože já mám trvalý bydliště v Čechách a občanství taky český a mám nárok na mateřskou z Čech, ale ty, aby mně dali mateřskou, tak mně musí tady řecký úřady dát razítko, že neberu tady žádný dávky. No, a když sme se ptali na to, jak sou tady ty dávky vysoký, tak začla prostě běhat ta paní tam, po kanceláři, že to mi všechno vyplňte a přijďte si pro tu dávku a J. povídá, protože on už ví, mě by to nenapadlo. A jak je vysoká tadlecta dávka? Teď ona tam začla počítat na tý kalkulačce a říká: 45euro. A já říkam: měsíčně? Za rok. Tak jí ty papíry hodil a povídá: „Běž si vypít kafe.“ (smích)

Měla jsi nějaké porodné? Rodila jsi v Čechách nebo v Řecku?

Ne, tady sem rodila, a protože sem měla víc než 200 těch známek, každá známka je jakoby pojištění na den, tak sem měla nárok na 2 měsíce před porodem a dva měsíce po porodu zůstat doma, s tím, že mně daj asi kolem šestiset euro měsíčně nebo za ty dva měsíce, počkej, jo, to bylo jednorázovka, 2 měsíce před to mi dali asi 640 euro, potom mně dali to porodný, což bylo asi 800 euro a potom jednorázovka, zase jakoby dva měsíce po dalších asi 650 euro a to je všechno, to znamená, že po těch dvou měsících seš připravená znova nastoupit na pracoviště a pracovat.

No protože Řekyním vychovávají dětičky maminky (smích)...

No ano, ale dvouměsíční dítě by si nechala mamince? Já ti jenom chci říct jako, já sem chtěla kojít a kdybysem chodila do práce, jak bysem asi kojila, a abysem nechala dvouměsíční dítě s někým 8, ne, 8 hodin bysem pracovala a hodinu než dojedu do nějaký práce a hodinu než se vrátím 10 hodin, teďko unavená z práce psychicky nebo já nevím jak, a okamžitě aby mi předala dítě, tady máš dítě, já sem ho hlídala už dost dlouho.

Takže nějaká mateřská...

Mateřská tady neexistuje. Neexistuje, jenom těch 45 euro za rok je jakási pomoc tady řeckýho státu.

Myslíš, že se tedy spoléhá na rodinné svazky?

Na rodinu, ano. Potom na druhou stranu tady řeckej parlament si stěžuje na to, že se tady neroděj děti. Tak jako jak by se tady měly rodit děti, když stát žádným způsobem nepomáhá?!

Myslíš, že v Čechách je to lepší?

Určitě.

Syn má řecké občanství?

Jo, i český.

Říkala jsi, že máš trvalé bydliště v Čechách?

Mám v Čechách a český občanství. Kdyby sem měla řecký občanství, tak automaticky ztrácím to český. Já nemůžu mít dvě občanství.

Ani teď, když jsme v Unii?

To nevím, to bych se musela někoho zeptat, ale já to řecký občanství k ničemu nepotřebuju.

Co jíte?

Řecký spíš. Jíme tak dvakrát, třikrát za tejden ryby. Jezdí sem asi dvakrát tejdně rybář s čerstvejma rybama. Hodně zeleninu jíme, maso jíme tak jednou dvakrát za tejden.

A ty ses řecká jídla v průběhu času naučila? A vaříš i třeba pro...

Jo, protože bydlíme blízko, je to v podstatě hned tadyten barák nad náma, to sou J. rodiče, přesně jako v tom Velká řecká svatba. Bratr bydlí hned tady vedle, naštěstí tady nebydlí, jak je v Athénách a přijíždí jenom na Velikonoce, na Vánoce a v létě. Tak je to takový, že v podstatě taky žijeme všichni jakoby pohromadě, každěj den se vidíme, jednou vařim já, jednou vaří tchýně a vyměňujeme si prostě ty jídla.

Jak se tváří J. na českou kuchyni?

Chutná mu (*povídáme o jednotlivých jídlech české kuchyně*) u nás doma teda vaří taťka, moje mamka, ne že by neuměla vařit, ale radši nevaří, protože by to nikdo nejed. No, ale já říkam, já si stěžuju na to, že tady i ta cibule má jinou chuť, tak proto to není ono. A je to pravda, protože i když vařim v Čechách řeckou kuchyni, tak to taky není ono.

Co si myslíš, že sem Češky táhne?

No, já sem tady znala dvě Češky a mám s nima špatný zkušenosti a od tý doby prostě Češky nevyhledávam, nevím proč, prostě sem se cejtila, že mě akorát využívali a potom, když si vzali to co chtěli, tak se na mě vyplivly a od tý doby sem řekla konec, už nechci poznat žádnou Češku. No nevím no, třeba sem neměla štěstí.

A co si myslíš, že je sem...

... táhne? No, já myslím, že ani je sem netáhne nic, jenom sem tak náhodně přijedou a zůstanou, jako se to stalo se mnou. I když je pravda, že ta A., tudlecta Češka co je taky tady ze S., co sem ti říkala, že teďkon odjela, tak mi říkala: „Já si nedokážu představit, že už se tam znova nevrátím, prostě to počasí je úžasný“, tak možná i kvůli tomu klima. A víš na co sem přišla, já teda nevím, možná je to v každý rodině, že je nějaký problém, ale já s jakoukoliv cizinkou sem se seznámila, tak buď matka byla alkoholička nebo otec prostě něco nebo někdo se zabil, někdo někoho zavraždil, problém s něčím, prostě vždycky tam byl nějaký problém v rodině. Tak sem si říkala, možná se ty holky snaží najít nějaký azyl.

Zaznamenala si nějaký rozdíl mezi vztahy v rámci řecké rodiny a české rodiny?

Ano, ano, ano... velmi odlišné (*smích*), řekla bych že ta matka tady je prostě oběť, od té doby co prostě porodí to dítě až do té jeho smrti, mu neustále podsluhuje.

A nevyhovuje jim to.

Já nevím, ale já jí vidím, mnohdy jí vidím tak unavenou a sama to říká, že už prostě nemůže, ale ona si ho takhle naučila.

Takže jako oběť svých dětí?

Hele, v Čechách by si v životě žádný syn ani dcera nedovolili, když všichni jí, u stolu říct: „mana fere alati, mana fere nero, pou einai to psomi, pos einai etsi to fai?“ (matko přines sůl, matko dones vodu, kde je chleba, jak si to udělala to jídlo?)

J. to dělá také?

Nejenom on, i jeho brácha a kamkoliv deme a sou všichni pohromadě. To je prostě, oni si je takhle naučili. A kolikrát jí říkam: „Nevstávejte od toho stolu, však oni maj taky nohy.“ Ne, ona de a přinese to.

A jak se chová k tobě, má také takové tendence?

Samozřejmě, že má tendence, ale tak jako já mu to rázně zavrhnou, a nebo vysvětlím, když má náladu tak fajn, když ne, tak se třeba pohádáme.

Mám dojem ze všech rozhovorů, že jsem se tady setkala se skupinou sebevědomých rázných, cílevědomých holek.

Když bys taková nebyla, tak tady nevydržíš, protože když by si nebyla taková, tak z tebe udělaj to, co chtějí, a to ty nemůžeš vydržet, protože seš tady sama. Kdykoliv se s tím svým pohádáš, necítíš, že seš tady úplně sama? Tak jako by si už dávno odešla. Já sice vim, že mě mají rádi jeho rodiče, že sou vždycky na mojí straně, i když se pohádáme všichni a ví, že třeba J. má pravdu, tak mu to neukazujou, ale sou na můj straně, ale já stejně se cejtim, že sem tady úplně sama. Takže když bysem nebyla rázná a sebevědomá, tak už dávno tady nejsem, bych to nevydržela psychicky. A nebo by si měla tak strašně rozhášenou rodinu v Čechách, že by si se nechtěla vrátit ...

Přepis rozhovoru s Míšou

Jak ses dostala na Korfu, kdy jsi přijela poprvé do Řecka a co tě přinutilo zůstat?

Já sem vlastně začínala na řecký pevnině, přijela jsem sem v roce 1991, myslím, to bylo léto, takže je to šilenejch let, 16 let, a jela sem na dovolenou s mojí mamkou do P., a dělala sem tenkrát ped'ák, němčinu, dějepis, tak abych si procvičila němčinu, tak mě během tý dovolený napadlo, že bych si tam mohla najít brigádu a ty dva měsíce tam během prázdnin zůstala (*malá brečí*). My sme se tam seznámili s nějakějma kožešníkama, ty byli hrozně fajn lidi a oni, že teda se mně pokusej něco sehnat, no, a nakonec den před odjezdem z dovolený přišli, jestli bych nechtěla dělat u nich. No, tak já teda nadšená, tak sem se vrátila domů samozřejmě, abych si vyřídila věci, vrátila sem se zpátky, ten začátek byl hroznej, to je vždycky, že jo, takový jako seš hozená úplně do cizího prostředí, a teď a to byla doba, kdy nebyli Češi vůbec nikde, to není jak teď, že na každým místě máš 5 minimálně, ale na druhou stranu mě to třeba hrozně pomáhalo, protože já sem tu řečtinu, sem se do toho opřela a tak, a to mně bylo 19, takže sem jakoby (*ruší malá*) ... že se naučíš žít úplně sama bez peněz, já sem tenkrát naši mi skoro ani nic nedali, schválně.

A oni ti tam tedy poskytli nějaké ubytování?

Já sem u nich bydlela mezi kožichama, ještě dodneška to cejtim, ten smrad z těch kožichů, ale byli hrozně hodný ti lidi, tak jako já sem třeba dva dny, co sem tam byla, tak že se du projít po tom P. a druhý den ráno sem přišla do práce a oni věděli přesně, kde sem byla, v kolik sem byla, on za mnou borec někoho poslal a ten mě celou dobu hlídal, prostě měli pocit, že mě maj na starosti, strašně hodný lidi. Byli to tři bráchové, dva měli rodinu a ten jeden byl bezdětný a u nich já sem právě pracovala, takže oni mě ještě měli jako vlastní dítě, fakt to bylo skvělý. No, a byla sem tam 2 měsíce, naučila jsem se hrozně řecky, protože ti majitelé neuměli jinak než řecky, a měla sem tam prodavačku, ta uměla asi 6 jazyků, tak s ní to bylo fajn, takže abych se jako domluvila s nima, tak sem se musela naučit. Tenkrát nebyly vůbec žádný knížky, já sem si to psala každej den, slovíčka, tak sem se hodně naučila, no, a potom sem se trochu nepohodla s mamkou, ale ještě předtím mi mamka nějak psala, že mě chyběla jedna zkouška a ta byla domluvená, že jí budu dělat někdy v září, no, a najednou mi psala někdy v červenci, že přišel dopis, že se musím vrátit zpátky, to bylo hrozný, protože já sem nechtěla odjet, a teď sem viděla, že se mi tam líbí, že ta řečtina mi začíná jít a ta škola mě navíc hrozně nebavila, to bylo těsně po revoluci, protože jak po revoluci nikdo neuměl pořádně jazyky, tak ta němčina stála úplně za prd, jo, oni uměly supr gramatiku ty profesorky, ale neuměly konverzaci. No, a tak sem přemejšlela jestli se mám vrátit, na tu vejšku, udělat tu zkoušku nebo jestli tam mám zůstat, no, tak sem zůstala. Takže sem vlastně nechala vejšky a myslela sem si, že taťka to nerozchodí a že mamka bude v pohodě a dopadlo to obráceně. Ta z toho byla na prášky, co řekne lidem, klasika. A já sem toho nikdy nelitovala, nikdy, protože opravdu ...

A pak už jsi na žádnou další školu nešla?

Už sem nešla no, a taťka, když sem mu to oznámila až v září, když sem přijela, tak mě řek akorát, že když zůstanu hloupá a nic jinýho se nenaučím, tak že je to moje věc, a že sem si zkazila život a že pokud se nenaučím další dva tři jazyky, tak že je to muj

problém. My sme měli takovej jako zvláštní vztah, protože oni se rozvedli chvílku, než já sem odjela, tak máma byla celá taková přecitlivělá, přijela za mnou do toho Řecku a oni tam o mně básnili, že mě maj jako vlastní dceru a mamka místo, aby z toho byla nadšená, že ...

Tak jí to mrzelo...

Tak jí to štválo, protože žárlila. To byl takovej hrozně zvláštní vztah, a oni ty Řekové, když sem odjížděla, tak mi říkali, hele my to vidíme, jako že nejseš ňák v pohodě, kdybys chtěla, tak my tě na zimu zvem a oni bydlej v K., to je na severu Řecku v horách a že maj obrovskej barák a že mě tam zvou. No, a my sme se s tou mamkou hodně nepohodly, takže já sem tam odjela a byla sem ještě 2 měsíce u nich v zimě, tam sem se teda řecky naučila perfektně, protože oni měli 2 neteře, co se chtěli naučit anglicky a německy, tak sme se navzájem učili, sem se naučila i psát. Ještě předtím, na konci léta, protože mamka dělala léta v cestovce, tak sem domluvila ubytování v tom P., ještě s dalším kamarádem, takže následující rok, přes tu zimu mamka ještě s její kamarádkou, a jakoby se mnou sme otevřely cestovku. My sme se jako hádaly, to jo, ale cestovku sme udělaly ještě před tím, než sme se zhádaly, takže já sem sice odjela do toho Řecku, ale ty holky už jely vlastně v tom prodeji kapacit toho P.. No, a potom na léto já sem se vrátila a jela sem jako delegátka do toho P., no, a tu cestovku sme měly 2 roky, klapalo to skvěle akorát že to pak ňák nedopadlo dobře s dopravcema a tak ... Já sem taky udělala ňákou chybu, ale to je jedno, no, v každym případě 2 roky sem ještě byla tam v tom P. jako delegátka.

A měla jsi tam nějaké vztahy?

A měla sem, ten první rok, to bylo opravdu takový užívání si Řecku, já sem se fakt do toho Řecku zamilovala. Mně de o to, že celý roky, já sem se sem vracela kvůli Řecku, ne kvůli chlapum, jo? Vždycky jako to bylo podbarvený nějakym vztahem, ale nikdy to nebylo aha, já bez toho chlapa nemůžu bejt a jedu za nim. Já milovala Řecku. Kdo si zamiluje Řecku se nemůže nevrátit. První rok sem nikoho a druhý rok ... (*telefonát*) ... sem se teda zamilovala ukrutně, to sem myslela, že to je láska mýho života, ale to byl vztah zvláštní, no ... on byl o hodně starší. Jako vždycky sem měla nějaký vztah, ale takový spíš tím Řeckem to bylo podbarvený a vždycky sem byla na zimu doma a pak sem po tom třetím roku, co sem byla v Řecku, tak sem si zařídila brigádu v Anglii, jela sem na zimu do Anglie, tam sem hlídala děti, naučila sem se anglicky a sháněla sem už práci, už sem chtěla něco lepšího, protože ta cestovka nějak nevyšla, nechtělo se mi zase plácát zpátky, někde tam prodávat v nějakých obchodech. A objevila sem, tenkrát cestovku P., tak měli konkurz na delegáty a bylo to těžký, no, ale nakonec mě vzali a poslali mě tady na Korfu, ještě byli tak hodný, že mě chtěli od května a já sem nemohla, protože sem si ještě dodělávala v Anglii zkoušky na angličtinu, tak ještě zas za mě poslali někoho jinýho.

V jakém roce to bylo?

1994 nebo 1995.

Takže to bylo poprvé, co jsi přijela sem?

Jo, poprvý, no a to bylo supr to léto, hodně práce teda, protože oni měli asi 10 hotelů jo, a zamilovala sem se samozřejmě, do hrozně fajn kluka mladýho takovýho. Pak oni

zkrachovali v září, takže sem s nima strávila jenom jednu sezónu, to bylo hrozně smutný a musela sem se vrátit s posledníma klientama, takže i když bych nechtěla, tak sem se vrátila. To byla první zima po tý tenkrát, co sem byla tam v tom K., kdy sem se sem vrátila kvůli kořenovi a ne že bysme spolu žili, já sem tenkrát neměla žádnou pevnou práci, říkala sem si, zkusim si něco najít no, a on bydlel v L., což teda jako to je hrůza, teď je to dobrý, ale tenkrát to bylo strašný! Tam jako půl zimy netekla voda, všichni byli nemocný z toho, samozřejmě hygiena hrozná, no strašný, já si vůbec nedovedu představit, jak ty lidi tam žijou. Ty to znáš ty tam máš kamarádku.

Ona to tak nevidí, spíš ostatní, co za ní byli.

A teď já sem ještě měla strašný štěstí na toho kluka, byl milej a pracovitej, ale tam půlka fetuje, že jo, na tom jihu oni sou to takový šoumeni, normálně marihuanu pěstujou na zahradách (*malá brečtí*), ale oni byli fakt hrozně hodný, ta rodina byla fajn, celkově to byla taková zvláštní zima, pro mě jiná zkušenost, já sem tohle nikdy nezažila a ani takovýhle žití. Chodila sem s oslem, oni měli osla a koně (*smích*), ale mě to baví, já sem se sama nabídla, rodiče úplně nadšený, no ale pak už to bylo takový, že já sem takovej člověk, kterej potřebuje pracovat, a jako nedělat nic celou zimu bylo hrozný, takže ten vztah pak začal bejt takovej jako divnej, já sem se doma nudila, předělala sem mu celej baráček, kterej neměl zařízenej, tak sem se do toho vrhla. I tak mě jako prostě nebavilo tenhle život, no a tak sme zapátrali, já sem si tam i díky němu v tom L. našla práci u jedný Angličanky v kavárně, to bylo úžasný, protože tam když sem začla dělat, tak ona tím, že byla Angličanka, tak chtěla, aby to mělo úroveň ta kavárna, ale to nebyla ani vesnice, to byla díra hrozná, mezi L. a K. a teď ty burani všichni, že jo, oni vlezli do tý kavárny a „fere kafe“ (přines kafe) a já, tak nejdřív teda kaliméra (dobrý den), ne? A pak jako prosim kafe! Jako „fere kafe“, já to úplně nesnáším, tenhlecten jejich styl řeckej. No, hele to trvalo 14 dní, než sme si jako našli k sobě cestu, a když sem odcházela, tak každej „kalimera“, „kalimera“, ještě se klaněli (*smích*), no naučili se to, ale ten začátek byl hroznej. Ty burani, jak sou z domu zvyklí, že ty manželky, cokoli oni si písknou, tak jim umejou nohy, tak jako to byla přča, protože fakt pak sme byli jako supr parta, a mně se to líbilo.

A jenom muži ...

Chlapi nám tam chodili jenom, samozřejmě, jako ženská nám tam vlezla jednou nebo dvakrát a vždycky to byla náká cizinka, která chudák netušila, že do takovejchdle podniků choděj jenom chlapi, no, jenomže průšvih byl, že samozřejmě, jak sem měla toho hrozně hodnýho kluka, kterej by mně modrý z nebe snes, no ale byla to strašná nuda, no tak sem se tam zamilovala do jednoho hroznýho jako čísla, to bylo opravdu jako číslo první kategorie, a to bylo snad jednou jedinkrát v životě, kdy už sem jako měla vztah a zblbla sem se do někoho jinýho. No, takže průšvih hroznej, nakonec já sem to nevydržela a rozešla sem se s tím hodným klukem, ten to nemoh rozchodit. Ono to bylo tak, že už ten vztah jako nebyl úplně, kdyby to bylo supr, tak se člověk nezblbne, to máš jako vždycky tě přitahuje ten, kdo je jako zvláštní.

Jistě...

No nakonec sem se od nich odstěhovala od těch rodičů od toho kluka, kousek k tý kavárně, to bylo takový hrozně zvláštní ta zima, nakonec samozřejmě tohleto číslo se na mě vyprd, protože on to bral jako vzrůšo, že mě sbalí od někoho jinýho, takže

nakonec sem odtamtud odjížděla hrozně zklamaná a řekla sem, že už se do Řecka nevrátím. 3 dny předtím, než sem měla odlítat domů, tak mi volala jedna řecká cestovka, že hledají někoho, kdo by měl na starosti český cestovou. No říkám, já už se sem nechci vrátit, ale jdu to vyzkoušet, no tak sem tam přišla a v tý cestovce sem doted' 10 let. A já se s nima dohodla, že na to jaro teda přijedu. Tak sem odjela domu, z toho L. hroznýho, a vrátila sem se a začlo to. Ten první rok sem dělala fakt nekecám snad 20 hodin denně, buď sem někde litala nebo sem seděla v kanceláři a pak do 3 do rána vyúčtování, no fakt jako hrůza, záhul. A tenkrát sem brala 140 000 drachem (14 000Kč), nebo ještě míň.

...což ale byl na tu dobu solidní příjem...

...což na Čechy byly dobrý peníze, na Řecko to bylo skoro nic. Všichni mi říkali, ty si se normálně zbláznila, jako já sem měla takový práce, že sem přijela domu a 3 měsíce sem byla nemocná, jak sem byla strašně unavená, ale mě to hrozně bavilo, sem se do toho fakt jakoby ponořila, ale pro mě hlavní výdělek byl v tom, že já sem poznala strašně moc lidí z cestovního ruchu, který bych jinak nepoznala. Dneska půlka českých cestovek, když přídu, tak všichni mě znaj, a to je deviza opravdu k nezaplacení. To byly takový ty roky, kdy sice máš vztah a nebo nemáš vztah, ale víceméně parta s kámoškama, vyrazíš někde.

A to už jsi znala nějaké Češky?

A to, to tady nikdo nebyl do té doby, ten druhý rok, co sem byla u té firmy, ten první rok ne, to sem tady byla sama a ten druhý rok, protože bylo strašně práce, a vůbec jsme nestíhali, tak mně poslali M., že mi bude pomáhat. No, a přijela kočka, dvoumetrová modelka, prostě baba jako sviňa, a to byla fakt první holka, kterou sem měla na pomoc, a já sem taková, že jako každému spíš pomáham, a sem hrozně hodná, ale já sem ti měla pocit, že bych jí to neměla usnadnit. A ona dodneška, my sme dodneška kamarádky, ty sviňo, tys mi dala tenkrát, já sem na ní jako byla milá, to všechno jo, ale ona bydlela v D. a já sem vždycky říkala, tak si sedni na autobus a jed', a ona, tos mě tam nemohla odvézt! Říkám ne, schválně sem tě tam neodvezla, no, to jako těch prvních 14 dní, pak sme byly kámošky a opravdu jsme byly furt spolu. Ale ten začátek, já sem jí ho ňák nechtěla usnadnit, a navíc sem si říkala, on mi jí tady poslal ňákej Ital a ještě jako si bude myslet, že si všichni před ní sednem na zadek, to byla přča tenkrát. A nakonec s ní sem si fakt jako zažila nejlepší období. Tak to byla první vlastně taková Češka, kterou jsem tady poznala. A pak už to jelo, pak už těch Češek tady bylo čím dál víc, protože my jak jsme měli hodně práce, tak každé rok jsme měli nějaký 2 nebo 3 holky, který pomáhaly, delegátky. Střídalo se toho tady strašně moc. No, a takhle vlastně, já sem se tady usadila a byla sem tady dycky v létě pro cestovku a v zimě v Praze v pobočce. Takže sem byla vytížená v létě v zimě. No a v roce 2001 sme se poznali s P., do té doby sem samozřejmě vždycky něco měla, ale nic vážnýho. A to byl rok, kdy sem se rozhodla, že v té práci v Praze skončím, protože my sme byli hrozně dobrý kamarádi a začali jsme se hádat kvůli práci, tak sem se rozhodla, že radši udržim přátelství než práci, protože mi bylo jasné, že když v té práci zůstanu, tak nakonec i skončím v té práci a ještě se rozhádáme. Tak já sem od něj odešla, tenkrát on to ňák hrozně špatně nes, no ale tady v té řecký cestovce to hrozně upadá a já už 4 roky dělám kromě v té řecký cestovce, v který skoro vopravdu si nevydělám, tam sem jenom proto, že je mám ráda a sem s nima tolik let, tak mě bylo

blbý jim říct, já na vás kašlu a dělejte si to tu všechno sami, tak dělám ještě delegátku vlastně čtyřem cestovkám a musím říct, že mě to baví, protože seš s lidma a je to různorodý.

A to všechno takhle s malými dětmi...

Jo, jo, mám chůvu. Z Čech. Tak jako P. (kamarádka).

Taky tady s vámi bydlí?

Jo, bydlí s náma tady.

Každý rok máš stejnou?

No...každej rok mám jinou, protože to je tak, že první rok sme měli supr, nejdřív sme měli hroznou holku, takovou opravdu zvláštní, schizofrenní, no ta nám teda nevyšla, lhala a bylo to takový, zvláštní povaha to byla. A po ní, protože sme nikoho neměli v červenci, to sme se teda rozhodli, že musí jít, protože už to nebylo k vydržení, tak přijela kočka mého bratráčka, ta nás zachránila, ale mohla jenom 3 neděle, ale po sobě poslala svojí kamarádku a po sobě ta kamarádka, protože musela do školy, zase poslala další kamarádku a ty tři holky všechny byly úžasný, ale opravdu dokonalý a to je to, že vždycky máme tu smůlu, že ty supr holky ten následující rok nemůžou, protože ty, že sou šikovný, tak po škole dou do práce, nebo dělaj vejšku, jo, vždycky to sou takový lidi, který samozřejmě sou žádaný po všech stránkách, takže ty bysme bejvali chtěli a nevyšlo nám to. Další rok to vůbec ňák nebyla trefa, no jako musím říct, že ... (*dítě brečí*)

Jak ses tedy seznámila s P.?

No sem se seznámila s P., ten rok jsem přestala dělat v Praze a předělávala sem našim byt to sem přes zimu nepracovala.

V P.?

V P. Vrátila sem se sem a otěhotněla sem. To bylo, jak kdybych si to naplánovala.

A byla sis jistá, že to tak chceš?

Ne, vůbec, vůbec, ale bylo mně třicet a vůbec sem si nebyla jistá. P. taky vůbec, ten z toho byl nešťastnej. Nakonec to dopadlo tak, že teda řek, já nechci, aby sis to nechala vzít, ale bylo to takový, že mi řek, že si mě stejně nikdy neveme, že na to není připravenej, né mě jako, on mi říkal, já se s tebou rozejít v žádnym případě nechci, ale už to, že kdyby sis to nechala vzít, tak to je konec našeho vztahu, at' si namlouáme cokoliv, a to já nechci. A je fakt, že dodneška sme se nevzali, ale ono to je tak, že ono to je podbarvený hrozně jeho rodinou, on má strašně zvláštního tátu, řekla bych až zlýho, a on prostě nemá to zázemí za sebou, který by potřeboval, a má furt takovej ten pocit, že tu rodinu nebude umět zabezpečit. To měl tenkrát, dneska už to samozřejmě nemá, protože jako s dvouma dětma vidí, že to zvládá, ale je to takový divný, protože oni maj takovej hotýlek, ve kterym on jako pracuje, takže furt jako pes. No, a on studoval v Anglii vysokou a měl hrozně jako nabídek a prostě jako blb řek, že se vrátí, že určitě táta se změnil a že bude prostě v hotelu a prostě mu pomáhal s hotelem. S hotelem mu pomáhá neskutečně a táta je furt nevděčnej jako ..., tak je to takový ...

Má sourozence?

Má bráchu, s kerym taky moc nevychází, on s nim vychází, ale brácha on je takovej, on je o osm let starší, takovej jako, mně přijde, že furt žárlí, jako kdyby P. měl něco lepšího. Ale to je všechno, říkám, to je v těch rodičích, protože oni vydělávali v Německu prachy a aby vydělávali, tak tohodletoho staršího šoupli tady k babičce někde, která ho vychovávala, a tak to víš, on má v sobě to, že prostě on byl odšoupnutej, kdežto ten Panos, když se narodil, tak byl od malička s rodičem. Já si myslím, že celkově je to ve výchově těch rodičů. Tam je hrozná nějaká chyba. Tchýně je fajn, to je hrozně fajn ženská, ale bohužel, jak má toho tchána vedle sebe, tak je pod jeho vlivem a bojí se ho navíc a nevím ... Je taková jako zvláštní ta rodina.

Stýkáte se?

Věc první. Oni sou v tom hotelu všichni od rána do večera, takže v létě tchýně ta jako vůbec, ta dělá za všechny. Tchán ten jenom, tchán to je typickej Řek. Ty když sem poznala, P. když mě představil, tak já sem za nim přišla do hotelu, to byl ten první rok a teď, to vidim dodneška jo, jako ikonu. Proti mně starší pán a ženská a ona přehazovala přes tu síťku písek normálně lopatou a on ruce v kapsách, stál nad ní a buzeroval jí. A teď P.: „Tak to sou moji rodiče.“ A teď já normálně ztuhla a říkám, to si ze mě děláš prču, jako todle když sem viděla. A tchán dodneška sedí u stolu, tady je voda, tady víno, všichni už jedí, tchýně si ještě nesedla, protože furt něco dělá, a tchán nalej vodu, ta voda je před nim, ona běží naleje mu jí, já bych mu jí nalila na kebuli. A to já sem mu řekla několikrát. To já sem jako furt „vy“ já mu netykám, jako furt sem k němu slušná, ale sou chvíle, kdy se fakt neudržim, a to já sem mu řekla několikrát, říkám vy si to neumíte sám nalejt jako? No protože to já se neudržim, protože todle když vidim, jako když se ten chlap k tý ženské takle chová ... Hlavně ona si to nechá celej život líbit, já to říkám. Ale já sem říkala P., to je všechno její chyba, protože já bych si tohle od chlapa nikdy nenechala líbit, a jde o způsob, že jo. Neřeknu mu, nenaleju ti, ale dyť to máš před sebou brouku, tak si to nalej, nebo něco, ale oni asi byli takhle vychovávaný. A ta tchýně, protože my sme se o tom bavili, podle mě ten hotel a všechno to, co vydělali v Německu je taky její práce, jo, on nemůže vykládat, že tehdy pracoval, když za deset let nebo za 7 let co ho znám, má ruce v kapsách a buzeruje a nic nedělá. A já říkám P., protože on opravdu má jako, má pár nemocí, ale on říkal, prosim tě, co já si ho pamatuju, nikdy nic pořádně nedělal, furt jenom chodil buzerovat.

A P. je jiný?

P. je naštěstí po tchýni nebo byl od začátku, mně se vůbec jako chlap nelíbil, když sme se poznali, ale zaujal mě. Hele já sem se mu taky nelíbila, zaujal mě chováním, on byl úplně jinej než ty Řekové, protože asi tím, že sem ho poznala první rok po tom, co on přijel z tý Anglie, kde studoval, a on tam byl hrozně let, protože ještě po vejšce tam zůstal, a pak ještě byl na Kypru zase na vojně, takže on jako z Korfu vypad. A třeba tady na Korfu znaj lidi víc mě než jeho, jo, a nebo on nikoho moc nezná. A on byl takovej opravdu, měl to chování úplně jiný, ještě do kabátu pomoh, prostě slušně vychovanej, tak to se mi na něm líbilo ... a on opravdu je spíš po tchýni i vzhledově i chováním. A tak to víš, že má takový občas ty tchánovi jako úniky, ale tím, že on nechce mu bejt podobnej, tak si to vždycky uvědomí a okamžitě se stáhne.

Takže nemusela jsi ho nikdy nějak „vychovávat“?

Ne. Jako pár věcí jo, takový to jejich klasický řecký chování jako, já nevím, že oni si daj s botama nohy na stůl a když jedí, tak sou jak prasata a tak, ale to sou podle mě 90 % Řeků, jo. To je asi tou jejich rodinou. No takže rodina zvláštní. A my sme ten první rok bydleli ... oni maj ještě kromě toho hotelu apartmány, nic moc, malý, to sou takový ty letní upravený na zimu, ale tam je hrozná vlhkost, a teď sme neměli to topení, furt nám tam něco nefungovalo, takový hrozný jako. A ten tchán furt nám do něčeho kecal, ať už sme bydleli 2 kilometry od nich.

A jak se mu to dařilo?

No furt, on měl takový ty jako ...

To jste třeba přišli na oběd a on začal nebo ...?

No jo, jo, on má takovej jako zvláštní způsob, on hučel furt do P. a ten mi to nechtěl říct a já už sem viděla, že se něco děje, víš.

A jaké měl například námitky? Už jsi měla dítě v té době?

Ne, ne, já sem měla dva kokry, tak nejdřív k těm psum furt něco, pak že P. nic nedělá, víš jako, on ač byl 2 km od nás, tak měl furt přehled, co děláme a neděláme a tohle, už to, že oni furt jako, co mu ovlivňujou jeho život, on tam byl skoro od rána do večera, tak v létě vůbec jako, P. v létě je v hotelu, nespí tady, spí v hotelu, jí v hotelu, my se opravdu skoro nevidíme, akorát když já se tam stavím, tak ale furt ten tchán ho buzeruje.

Neměla jsi obavy, že by to mohlo nějak narušit váš vztah?

Ne. Ne. Neměla, protože já sem to P. řekla. Já říkam, hele jako jestli nás bude ovlivňovat tvuj táta nebo tvoje máma nebo někdo prostě, tak se na mě nezlob, tak jako já du, já tohle nemam zapotřebí. Já sem k nim slušná, já sem si k nim nikdy nic špatnýho nedovolila, tak ať sou slušný oni ke mně. A dvakrát třikrát ten tchán jako opravdu mě osočil nehezky, ale takový jako, že sem schválně si vzala P., že sem se chtěla usadit v Řecku a tak. Ale to on je třeba půl roku hodnej a pak najednou mu něco vrtne a tak to on i na svoje dítě on i toho P., že je k ničemu, že je neschopnej. Víš, takže on opravdu má v sobě něco, nevím proč je takovej, on když mu byly 4 roky, tak přišel o mámu a možná vůbec nikdy nezažil cit jako rodinej, ten jeho táta byl asi taky hrozně divnej, P., že jako dědu si ho pamatuje hrozně zlýho, takže když byl vychovávanej někym takovymdle, tak je to asi logický, takže on jako je fakt zvláštní, no a když se narodil M., tak se to trošku jako by to změklo na pár roků a pak zas to začlo, prostě říkam, teď je třeba zrovna hrozně hodnej jako, tak čekám, kdy zas bude výbuch nějakěj. No a vydrželi sme tam v těch apartmánech do loňska, já sem řekla, že už to nemůžu vydržet, za prvý bylo to hrozně jako malý, ale hlavně měli sme furt nad sebou kontrolu. Já jsem říkala P., hele já radši budu platit nájem, já sem na to zvyklá od malička, než jako abych měla tohleto zapotřebí, a P. furt, že někde budem stavět a že si vememe půjčku. Říkam, jo to já beru, je jedno jestli platíme nájem nebo půjčku, tak sme se rozhodli, že teda něco najdem, teď tchán má pozemků, že neví, co s nima, ale on radši než aby někomu něco dal, tak si na tom bude sedět, takže si musíme koupit pozemek, všechno jako. Tohleto třeba já nechápu, protože on má hrozně peněz, nikdo po něm žádný peníze nechce, ale já sem mu říkala a i tchýni sem to říkala několikrát,

kdybyste každému tomu klukovi dali blbejch 5 000 euro, já neřikam, abyste jim dali opravdu jako miliony nebo 3 000 nebo cokoliv, ale dejte jim stejnou část a řekněte tohle vám dáváme do života a máte po ptákách a nic jinýho vám nedáme. Ten starší syn tomu bude už skoro 40, dodneška bydlí v pronajmutym baráku, nikdy mu nedali ani korunu, jako oni dávaj, třeba po troškách něco, ale to je vem si 10 euro, vem si 50 euro, jo, rozumíš, ale říkam, proč ste jim třeba před 10ti lety nedali nějakou stejnou částku a neřekli tohle vám dáváme pro začátek a dělejte si s tím, co chcete, a už vám nic jinýho nedáme. Tohleto jako oni maj furt pocit, že P. dávaj něco víc, protože ten brácha z toho hotelu odešel, hádali se samozřejmě, takže brácha dělá úplně jiuu práci. Maj pocit, že ten P. tím, že je v tom hotelu, tak že mu nadržujou, víš co, to sou takový jako divný vztahy, prostě nechápu to. A nechápu to proto, že řecký rodiny sou známý tím, že při sobě hrozně držej a že těm dětem až bych řekla někdy moc cpou, že jako, né, spíš na úkor sebe, sami pomalu nemaj život a hlavně aby dětičky měly barák a... no takže nakonec zase P. dostal strach a říkal, hele když si vemem půjčku, tak 30 let budem platit určitou část. Já sem zaměstnanej v hotelu, nevím, jak ty vztahy budou vypadat, ty seš zaměstnaná v cestovnim ruchu, nevíme jak to bude, že jo, to je fakt. No a tak nakonec já teda úplnym štěstím sem našla tohle a to je bomba.

Řekni – jaký máš vztah k Řecku?

Já sem si vždycky říkala, proč jako to Řecku mě tak strašně fascinuje. Tak za prvý mě, já miluju řeckou hudbu, řecký tance a to, jo. To mě chytlo během měsíce a já sem opravdu, to já úplně miluju, ale myslím si, že nejvíc mě přitahuje tohle, že oni sou takový, jako my Češi sme furt spíš zamračený a zamyšlený a jako na otázku jak se máš, začnem ani se neptej, a kdežto Řekové řeknou „mia chará“ (jedna radost), i kdyby se opravdu já nevím pardon ve sračkách koupali, tak prostě nikdy neřeknou, že to je doma špatný, ale to je tím, přesně jak ty říkáš, že oni nepřemejšlej dopředu, jó, kdežto my i kdybysme dneska nebyli v prčicích, tak budem říkat, ježíšmarjá, já teď nemám peníze, jak to bude vypadat za tejden, to oni neřeší. A to mně se jako líbí, když končí sezóna, ne „o po po ti sezon itane auto“ (ajajaj, co to bylo za sezónu), nevydělali sme, všechno hrozný, tři měsíce nato šéf mercedesa novýho, všichni přestavěnej barák jako a jako oni opravdu třeba nevydělali, ale oni si vemou půjčku a řeknou si příští sezóna bude lepší a prostě oni dneska chtějí mít to auto, tak si ho koupěj, i kdyby za 14 dní na něj neměli, protože oni nad tím nepřemejšlej

Hm...

Tak víš co, já si hlavně myslím, že jako Češka, která tady je, tak se jí tady musí hrozně líbit, protože takový ty vztahy, že se zamiluješ při dovolený a zůstaneš tady, tak pokud tady zůstaneš dýl než dva roky, tak s tím chlapem, tak se ti tady prostě musí líbit nebo se prostě musíš sbalit a odjet, ale zůstat tady, protože máš jako děti, já si myslím, že to nejde. Já sem poznala před dvouma rokama ještě v D. paní, tý bylo asi 45. Procházim se, že jo v I., najednou jde proti mně ženská a dva psi, hrozně hezky se k těm psum chovala. No, tak dem, dem, dem, hned sem se, že jo, vrhla na ty psi a začla sem je tam hladit a M. sem něco říkala česky a ona já, vy ste Češka a že jako tady je, že má přítele v I. A, že by chtěla chodit cvičit, tak sme se domluvili prostě na to cvičení, a když sme se potkali na dalším cvičení, tak ona začla, že by potřebovala, jestli bych jí nenašla nějakou cestovku, která začíná hned v květnu jezdit, že by potřebovala jet domů a že to není dobrý, že on jí mlátí a že chlastá. A ženský už 45 a rozvedená už jednou a já sem

si říkala, no pani chudák asi taky špatně šahla, tak sem jí začla hledat cestovku. A ona přišla za 14 dní a že už všechno dobrý. No stalo se to asi třikrát, vždycky si přišla stěžovat a pak zas dobrý a tak říkam, hele, já ti do toho nechci kecat, ale když už ten chlap takovouhle povahu má, tak je jedno jestli je to Čech nebo Řek, prostě se seber a vypadni, jako nebudeš s takovýmhle chlapem tady žít. Nakonec odjela a zůstala v Čechách, ale mně ti tohleto přijde jako zvláštní. Můžeš milovat kohokoli jakkoli, ale ona řecky neuměla, uklízela mu apartmány, on jí, když se napil, ztřískal. Jako dvě děti v Čechách má, jako já si myslím, že ti může bejt jakkoli hrozně, ale obzvlášť, když seš v cizím prostředí s mentalitou, kterou neznáš, s jazykem, kde se nedomluvíš ... Já to vůbec neodsuzuju, ale nechápu jako toho člověka, že se nechá delší dobu trápit.

To nezačíná z ničeho nic, víš...

Hele jo, sou prostě, každej sme jinej a já když si představim sama sebe tenkrát v těch 19ti, 20ti, když sem sem přijela a byla sem opravdu zblblá, já bych to neudělala člověče. Jako já dneska znam tu mentalitu velice dobře, spíš se cejtím líp v Řecku než jako v Čechách. Se mě ptali, co ty budeš jednou dělat, já sem říkala nevim, já fakt nevim, že jo, se to samo rozlouskne, což se stalo, když sem otěhotněla, ale vždycky sem se v říjnu strašně těšila domu, že už uvidim naše a rodinu. Hele, ale březem, mamka říkala už jed', já už sem byla úplně normálně nesnesitelná, já sem tam fakt nemohla vydržet a věděla sem, že v tom Řecku je mi fakt líp, a kdykoliv kdokoliv rodina nebo známí vždycky říkali, ty seš úplně jiná, prostě já sem v Řecku fakt jinej člověk. Já tady normálně žiju, kdežto u nás sem taková jako doma. Je fakt, že já už sem Čechy nezažila v létě 17 let a mě to mrzí. A to mně chybí. Je asi to pravda, že tim je ovlivněný, ten názor, že já tu zimu jako, co v zimě, že jo, v Čechách, to léto je krásný, opejkáš buřty... to je pravda, to je pravda. Na druhou stranu tady je fajn a my sme se s P. kolikrát bavili, že třeba bysme si otevřeli, já nevim třeba hospodu v Čechách, protože on dobře vaří on vaří v tom hotelu, ale já si myslím, že on by to nevydržel jako Řek.

Vidíš, dostáváme se k dalšímu tématu – řešili jste někdy, že byste bydleli v Čechách? A s tím souvisí i znalost jazyka.

No, to je další průser, protože P. umí perfektně anglicky, přijedem do P. a on se s nikym nedomluví. Ty mladý lidi opravdu neuměj u nás anglicky, takže on je nešťastnej. My dycky poznáme někoho supr, a kdyby se tak se mnou domluvil! A to je průšvih v tom, že my když sme v Čechách ten měsíc, to je supr. Po měsíci začne krize, protože sme furt spolu, že jo. Já vždycky říkam, hele najdi si kamaráda, běž někde, běž si zasportovat. On by šel, já bych ho pustila, ale nemá s kym.

A v P. bydlíte kde?

V bytě našich.

V Čechách jste vždycky tam?

Jo, jo, a já mam po našich byt, takže sme našťestí sami, nebydlíme u nich, to je supr a říkam, kdyby měl jednoho nebo dva kamarády, tak je to ideální a třeba bysme tam otevřeli tu hospodu, pak sme přemejšleli kolikrát. Ale P. si myslím, že má takový, že ty rodiče mu celej život podlamujou dost sebevědomí, tak on si podle mě nevěří. On tvrdí, že jó, jako, že mu chyběj jiný věci, ale já si myslím, že to je ...

A ty bys do toho šla?

S nim jo, sama taky ne, protože my sme s tou cestovkou s mamkou tenkrát nedopadli dobře, a já mam už v sobě taky takovou tu brzdu a taťka muj je hrozně šikovnej a hrozně inteligentní člověk, a ač je primář v nemocnici, tak v životě nechtěl soukromou praxi, takže taky vždycky měl v sobě tuhlectu brzdu toho podnikání. Má hroznej strach o prachy, takže on je takovej, že by nikdy do ničeho nešel. A když tenkrát s mamkou sme měly cestovku a dostaly sme se do dluhů a nedopadlo to dobře, tak tenkrát on hrozně byl naštvanej na mě, a že sem blbá a že sem teď takhle dopadla, a já říkam: „Taťko, já sem byla s mamkou, bylo mi 18, jako sem měla po mamce něco kontrolovat nebo ...?“ Sem prostě dělala, co sem dělat měla, a on: „Hlavně už nikdy prosim tě v životě nepodnikej!“ Takže já mam ještě tohle v sobě takový to...

Ještě k tomu jazyku. Vaši se s P. domlouvají jak?

Taťka umí dobře anglicky, takže se s P. baví anglicky a mamka neumí nic a navíc je opravdu, ona je hrozně zvláštní, ona je sice strašně hodnej člověk, ale je hodně zvláštní povaha, takže oni s P. jako, bych řekla to zvládaj, jo, ani se nemilujou, ani že by se vyloženě nesnášeli, ale vidim to na nich prostě. No ale já si myslim, že tam je hrozně velká brzda toho jazyka, protože P. je velkej diplomat a ten by si jí teda zvládnul, to jako já sem přesvědčená. S taťkou jó, s taťkou se dobře domlouvá. Moje maceška, to je moje bejvalá kamarádka, tak ta umí trošku řecky, že se kdysi naučila, že byla zamilovaná do jednoho Řeka, tak ta s P. mluví trochu řecky, takže to je vůbec fajn. No, a zbytek rodiny, bratránek ten už umí taky trochu anglicky, tak taky s P. to zvládaj, a teta se strejdou ty neuměj žádněj jazyk a to je hrozný, protože to sou všechno lidi, s kterejma ten P. vim, že by si strašně rozuměl a i sám to říkal.

A P. česky?

Vůbec! Ten uměl, nejdřív uměl od psů pocem a sedni si, a teďkon s M. mluví takový ty základní slova těch opravdu malejch dětí, ale nechce se učit. On říká, že se mu čeština nelíbí, že kdyby se mu ten jazyk líbil, že už by ho dávno uměl, ale že se mu jako fakt nelíbí.

Vy spolu mluvíte řecky?

My spolu mluvíme od začátku řecky. On si myslel chudák, že sem Řekyně, on naletěl, když sem si z něj dělala srandu, sem říkala, sem zvědavá, jestli na to přijde, tak asi po tejdnu mě sprdnul, že si myslel, že sem Řekyně. No takže my sme jako od začátku spolu měli řečtinu.

Co děti?

M., malá nic, že jo, a M. ten mluvil, já sem se na něj vždycky snažila mluvit česky, akorát že v zimě je to takový, tě to táhne do tý Řečtiny, protože my žijeme furt jakoby řecky, mluvíme od začátku řecky, takže nikdy tam nebylo ... třeba P. měla brzdu, ta řecky neuměla, takže mluvila s manželem anglicky, čili na děti vlastně mluvila česky, protože jak jinak na ně bude mluvit, že jo. Kdežto já, když je P. doma, tak mně je blbý mluvit i třeba na M. česky, protože chci, abychom si rozuměli navzájem, tak to sem dělala loni velkou chybu, pak sem si to vyčítala, sem si říkala, nesmim, dneska budu mluvit jenom česky, ale ono tě to do toho táhne a navíc jak ten kluk neuměl a

neodpovídal mi česky, což už dělá letos, tak mě to opravdu netáhlo. Takže vždycky sem si, jednou sem si vzpomněla, a podruhé sem si nevzpomněla, a věděla sem, že nesmím, že je všeobecně známý, že by měl každej rodič mluvit jenom tím jedním jazykem, aby to dítě v tom nemělo guláš, aby vědělo, že na mámu bude mluvit česky, na tátu řecky, aby umělo rozdělit ty dva jazyky, no, a proto já sem vždycky chtěla Češku v létě, aby do něj šla. No, a loni s tou J. se rozmluvil teda neuvěřitelně s tou úžasnou chůvou. Tím pádem samozřejmě doma sme mluvili všichni česky a v létě P. není doma, takže vždycky mluvíme česky. A letos jak sme odjeli hned po tom létě do Čech, tak se M. strašně rozmluvil česky. Sme tam byli 3 měsíce.

Kolik mu je?

4 mu budou v březnu, tak opravdu ty tři měsíce ta čeština tam do něj jela a teď jak předtím mluvil víc řecky, tak teď si hraje a mluví česky, jako sám, když si tady něco předvádí. Všechno překládá, na mě mluví česky. Jako opravdu si myslím, že teď ty tři měsíce v těch Čechách, jo, ho utvrdily, že už tu češtinu nezapomene. Čím víc bude tu řečtinu slyšet, tím víc se bude učit řecky, ale ta čeština už v něm zůstane a samozřejmě já s ním mluvím furt už česky.

Co přízvuk?

No přízvuk je hrozná přča. Řekové neuměj „h“, že jo, nebo oni ho nemaj, že jo. No a on prostě neřekne „h“. Už sem zkoušela i ..., a neumí. Jeden čas říkal agoj, tak to mi připomínal Rusáky, tak to sem říkala, tak to radši neříkej vůbec to „h“. Jako teď už začíná trošku, ale to „h“ nezvládá a má takovej ten přízvuk, já sem mu říkala, když sme byli v Čechách v zimě Vietnámec, on opravdu má takovej trošku vietnamskej, měkkej přízvuk a on, sem si všimla, třeba jak mluví S. (společný známý, tak takle mluví M., on mluví měkkou češtinou, on nemluví klasickou naší Češtinou.

Jak to je s prací?

P. je v hotelu úplně naplno od rána do večera, že není doma od června do září a jinak jako už od března má rezervace, takže jako furt na telefonu, takže i když je doma, tak jakoby furt pracuje.

Takže pracuje pro ten hotel i v zimě?

Tak, tak, teďko tam běhá, protože něco předělávaj. No furt kolem toho je nějak práce a já naplno začínám od 15.května, končím tak 15. října, a opravdu to je teda záhul.

A co doma, máte to nějak rozdělený?

V létě vůbec to je P. v hotelu a je rád, že děti vůbec vidí, a je strašně nešťastnej z toho, že když sme bydleli kousek od toho hotelu, tak přecejenom je viděl častějc, teďko tady k nim ani nedojede. A v zimě, hele, jako podle mě není rodina, kde sou děti, že by chlapovi se změnil život, vždycky se změní žeský, která je kolem dětí, a chlap, ať pomáhá nebo nepomáhá, tak si ty koníčky svoje a tu práci svojí jede dál. P. s malým mně moc nepomáhal a teď, co máme malou, tak musím ho pochválit. Jó, jako kdykoliv řeknu, že někam potřebuju jít, tak je s dětma a takovej jako i si s nima chvílku hraje, jó, jako nemůžu si stěžovat. Že bysme měli nějak rozděleno, nemáme, hrozně dlouho vařil, mě nikdy moc nebavilo vařit, protože já sem nikdy jakoby ani nevařila.

A spíš řecká jídla nebo...?

A on tím, že je kuchař, tak on jako opravdu dlouho vařil a teďko vařím spíš já a vaříme tak napůl.

A jinak o domácnost se staráš ty?

Jo. Nakoupit, že by P. šel nakoupit neexistuje, to jako když ho tady pošlu na roh, ať přinese vodu, tak jó, ale jako že by třeba vyrazil jako ten kmotr náš, ten de nakoupit, koupí všechno, tak to vůbec, neexistuje. No, ale říkám s tím vařením ... nebo ti přinese dřevo do krbu, když sem byla těhotná, tak trochu pomáhal i s uklízením.

A ty si rodila tady v Řecku?

A já sem byla rodit obě děti tady.

V nemocnici?

V nemocnici.

To jsi d'ábel...

Sem no, říkám, taťka primář v nemocnici, ten podle mě šlel, když sem rodila jako, nikdy mně neřek jedinýho slova, že by mi to zakazoval.

On tu realitu tady zná?

No určitě, on musel trpět. Já sem o tom přesvědčená a myslím si, že...

A ty si se rozhodla...

Já sem se rozhodla s M. proto, že sem ho rodila v březnu a věděla sem, že když ho porodím, tak jen těžko v květnu budu moct nastoupit do práce, kdybych byla v Čechách, že bych s měsíc a půl starym miminem cestovala, to sem si nechtěla risknout, takže tam to bylo podmíněný tím, že sem věděla, že v květnu začínám makat a že sem prostě nemohla.

Už ten rok hned sis pořídila chůvu?

Hned, hned, ale ten rok, já sem to měla vymakaný jinak, tak, že sem měla holku, která mi pomáhala s prací, takže ona jako buď byla s malým a nebo ale spíš pracovala za mě, takže já sem opravdu každý 4 hodiny stíhala kojit, byla sem doma s nim, jo, ten rok sem fakt byla doma, ale já sem naštěstí ten rok dělala delegátku jenom jedný cestovce, ty mě ukecali, já sem říkala neexistuje, já budu mít mimino. A tak ta mně pomáhala, a to sme zvládly. Takže kvůli M. to bylo pro to. A P. byl u porodu, rodila sem normálně, to bylo neuvěřitelný, tam se na mě chodilli koukat jak na exota, to seš ty, co měla tady toho chlapa u porodu.

To není typický...

No, no, no.

A on chtěl nebo tys mu řekla?

On chtěl, on chtěl a já sem byla hrozně ráda, že tam byl, a myslím si, že to jako, že by to měl vidět každej chlap, podle mě ten vztah je úplně jinej, né ani tak mezi těma

dvouma lidma, ale k tomu dítěti. No, takže to byla úžasná zkušenost, tak to bylo dobrý. No, a malou potom, tu sem rodila tady už spíš proto, protože já sem jí rodila, ona je na Silvestra narozená, no, a to bylo tak zase, že kvůli P. Říkam 2 měsíce před porodem, pak ještě 2 měsíce po porodu, on by se v Čechách 4 měsíce zbláznil, navíc já bych byla furt doma, kde bysme taky chodili. Kdyby měl odjet dřív, to by zas nechtěl kvůli malýmu, no, a tím, že už sem to měla jednou vyzkoušený, tak sem si říkala, ále ...

A průběh v pohodě?

Ten první porod toho malýho, ten byl jako přirozenej a já sem měla hodně jednoduchej asi porod, žádný velký jako problémy a mně se to hrozně jako líbilo jako zkušenost.

Ty jsi děti chtěla?

Jo, jo, jo, ale otěhotněla sem opravdu náhodou, ale furt sem byla jako připravená, že to v tý nemocnici jako zvládnou, že to bude dobrý a když sem šla asi tejdenn nebo 14 dní před porodem na kontrolu ... já sem měla supr gynekologa soukromýho, ale fakt teda bomba, tak ale on tím, že rodil jenom na klinice, tak mě šoupnul svému kolegovi, kterej mě měl odrodit prostě v tý nemocnici. Tak sem šla 14 dní před porodem na kontrolu, vlezla sem do tý nemocnice, kterou sem znala, že jo, od turistů, ale nikdy sem nebyla v porodnici. Tý...., sem tam vlezla, byla sem tam zrovna před příchodem uklízeček. Teď tam všude bordel, teď tam byly otevřený dveře, kde bylo napsáno zákaz vchodu, já sem si toho nevšimla a šla sem a zrovna někdo odrodil, takže všude krev na zdi, na zemi, bordel jak v tanku, šla sem na záchod, tam všude vložky, krev, papíry, no prostě hrozný, já sem udělala otočku a zdrhla sem odtamtud', běžela sem domu a říkam tak tam rodit. Tak já radši budu rodit někde pod olivou, kde to je čistější a civilizovanější než tady do toho bordelu, morgošky normálně v čekárně, protože nemaj kde spát, tak trávěj čas tam, no já sem z toho byla úplně nešťastná. Teď tehán: „Prosim tě, odrodilo tady tolik ženskejch!“ A já říkam: „Vy budete rodit, nebo já budu rodit?“ Ještě hormony se ve mně bouřily, no byla sem úplně nešťastná. No, a nakonec sem to zvládla a všechno bylo dobrý. Vyhovovalo mně strašně to, že oni jak nemaj sestry, tak na tebe normálně prděj, ty si děláš všechno sama a hrozně mě to bavilo, já jako, aby někdo mě řek, že mně dítě odnese a přinese mně ho za 3 hodiny na kojení, tak já bych asi tohle nerozchodila, a já sem to zvládala sama, ani sem nikoho vedle sebe ani v noci nechtěla. M. byl hodnej, mně to fakt se líbilo a myslim si, že se mi to líbilo víc než někde v český nemocnici, kde by mě ho...

Dneska už je to taky jinak...

Jo, dneska už je to jinak, ale v tý době vim, že mi říkali, že ti to dítě přinášej a odnášej a to asi ne ...

Děláš něco ve volném čase, máš nějaké koníčky?

(dítě brečí) P. si myslim, že si jako víc užívá, že ta je jako víc má takhle koníčky, ale P. tím, že on furt někde běhá a lítá, tak já bych asi mohla někam na dvě hodiny jít, ale mně přijde, že tady na Korfu ani není až tak kam, že cokoliv chceš dělat, tak tady stojí hrozně peněz, to si radši zacvičim tady doma udělám si pár kliků...

A co přítel?

P. ten lítá padák, tak to je úplná úchylka opravdu, oni všichni, co to dělají, tak sou blázni, a to dycky se tlemim protože...

A zkoušela jsi to taky?

Já sem ten první rok, co sem měla v plánu, že budu lítat, tak sem otěhotněla takže to nešlo. Pak sem nechtěla, protože sem kojila, a mě ti to neláká, já né, že bych se bála, to vůbec ne, ani náhodou, mě to neláká, nic mi to neříká, navíc mi zalejhaj uši v letadle, tak mam strach, že by mi tam zaléhaly ještě víc, ale to já sem jako s nima furt, že tam jezdim a ...

Nebojíš se o něj?

Ne, to ne, vůbec ne. Tak já si myslim, že to je osud, že když se má člověku něco stát, tak na tebe spadne strom. No, tak to je jeho velkej koníček a to je přča, že jo, protože, klasickej člověk, že jo, vyleze ráno na balkón a řekne, je krásně, jedeme na vejlet a P. vyleze – to je nádhera, du lítat. Řikam, hele, mně to nevadí, lítej, dělej, co chceš, ale moh bys jednou říct, je krásně jedem na rodinnej vejlet, jo...

Můj přítel zase říká – je nádherně, jdu na ryby...

Ty, ale chápeš to, to sou chlapi. Chlap přemejšlí nad tím, co jeho baví, a né, a je krásně, a využiju toho a vezmu děti nebo svojí kočku a někam je vezmu. Takže to dělá P., ale on má hodně koníčků. Hrozně rád hraje tenis, tak loni hrál furt tenis, předloni hrál ping-pong, zas měl úchylku, on je hodně na sport.

A děláte něco spolu, nebo dělávali jste?

No, hrávali sme bowling, já sem jako v dětství dělala ping-pong, takže ping-pong ten sme hráli hodně spolu, tenis mě taky začal učit. Pak sem teda otěhotněla, no jako já si myslim, říkam kdybysme ty děti neměli nebo měli hodně hlídání, tak si myslim, že bysme spolu trávili času dost. Dyt' on je ode mě chycenej, takže chodíme zase v Čechách na muzikály a takhle.

Co úřady, jak s nimi bojuješ?

No ty mi přídou hrozný.

Ty jsi říkala, že nejste svoji. Jak to funguje formálně?

No, já tady s úřadama nemam skoro nic, protože já všechny věci mam český, já mam pojištění český, papíry český. Sem šťastná, že sem si to tady nikdy nezařídila, vždycky mně všichni nadávali a říkali, proč sis tam nezařídila pojištění nebo na důchod, že jo, aby ti to šlo. Dneska sem nadšená, že sem to neudělala, protože já sem vždycky o to víc tady brala peněz, vždycky sem tady byla na černo. A ta M. právě před dvouma rokama přišla úplně nešťastná, že jí přišlo od český pojišťovny papír, že tím, že se pojistila tady, tak nesmíš mít nikde jinde pojištění. Tak vem si, že bych já si těch 15 let tady platila sociální pojištění a oni by mně pak řekli, že mně platí jenom jedno. Ještě že mně jako osvítilo něco a já jako papírově nemám nic, a když se narodily děti, tak sme to teda oběhali všechno s P., ale přídě mně to hrozný, protože třeba rodnej list je napsanej rukou, jo, to je vůbec bomba, že jo, u nás to máme krásně napsaný na úhledným papíře a tady rukou a nikdo to nepřečte. No, a takže já s úřadama asi moc vztahy nemam, ale

je to hrozný. Mně přijde, že když tady máš něco zařídit, tak jako to je třikrát horší než u nás. Ty lidi nemaj v ničem systém, protože je tady bordel.

Ty ses nechtěla vdávat?

P. nejdřív jako, až bude M. větší, že nám bude za družáka. Loni říkal, že až se bude ženit M., tak se vemem s nim. Já říkam no, nakonec se vemem, až budou se brát vnoučata (*smích*). Né, tak jako on říká, že se jednou vemem, ale že jako to ještě necháme. A já si myslím, že celej zakopanej pes je v tom, že on nechce se ženit, dokud je naživu jeho táta, že má pocit, že by mu asi ten den zkazil nebo nevim, prostě, já si myslím, on mi to nikdy neřek, ale já si myslím, že to je celej důvod, víš, že oni maj takovej divnej vztah, nevim, tak jednou asi spíš jako z recese se vezmem. Mně to vyhovuje. Protože vem si, že holky, který sou vdaný, já nevim jak P. to má, ale ta M. vim, že vždycky, když letěla domů, tak musela mít papíry podepsaný od právníka s razítkem, že jí ten manžel pouští, že mu nezdrhá s dítětem, a to já bych se teda zbláznila. Ale nevim jestli je to ještě teď, ale vim, že ještě před třema rokama normálně musely ty holky, když byly vdaný, mít papír, že jako ten manžel s tím souhlasí. To já bych se jako zbláznila, aby mně někdo dával pokyn nebo povolení. No, protože oni maj strach, oni tady maj malou porodnost...no prostě musíš mít povolení od právníka, že prostě ten manžel s tím souhlasí, no takže to vůbec, to já bych se zbláznila. A já to mám chytře, já mam M. od narození ve svém pase, ten nemá vůbec pas a malá teda má řeckej pas, ale musím si jí nechat zapsat do svýho, ale myslím si, že každá ženská by tohle jako měla udělat. Víš, jako mít takový to, že ve chvíli krize sbalíš děti a zdrháš a jako pak drát se někde o děti...

Jak to bylo s kamarády?

Tak já tady mam o hodně víc známejch než on. Né, takhle, já sem měla o hodně víc známejch než on, ale bohužel za ty roky, co sme spolu, to dopadlo tak, že kamarádky, který sem měla, nakonec nebyly kamarádky, nakonec se projevíly jako horší než kamarádky.

Tady v Řecku?

Jo, ale Češky. Takže jako opravdu nakonec to dopadlo tak, že se spíš stýkáme s jeho známejma, který se tím pádem znali, stali jako moji známí a já, já nevim jestli bohužel, ale já jako třeba v tuhle chvíli vim, že mně chybí člověk s kerym, jako kdybych měla kámošku s kterou bych si sedla a pokecala a rozebraly bysme, šly na kafe, a to já nemám a tím, že sem se třikrát opravdu nehezky spálila, tak já jako mam teď né strach, ale takovou jako si říkám, jó já si ráda pokecám, jako třeba s tou D. je přča hrozná, opravdu dobrý, ale ...

Nepouštíš si je k sobě...

Přesně. A třeba ta kámoška ta M., jak sem ti říkala, že sem jí to zavařila ze začátku, tak ta se zamilovala a je na Krétě a ta vim, že mi tady hrozně, tu bych tady potřebovala, s tou sme si hrozně užívaly, tak s tou bych potřebovala ... (*telefonát*) ... no, co sem to říkala?

O kamarádech.

Jo, vim, protože my máme třeba hrozně jako společnejch zážitků a je to takový, že se nemusíš seznamovat, prostě je to člověk, s kterým už ste si řekli všechno.

Máš nějaké kamarádky z Čech, co sem za tebou jezdí?

Mám, mám, no, to jo...v létě, ale to se to tady střídá jedno za druhym. A ještě k tomu, to je právě ten průser, že sem tady za ty roky, co sem tady zjistila, jako že občas se stýkáš nebo kamarádíš s lidma, se kterejma by ses normálně nekamarádila, protože je to to prostředí, který ty znáš, jo? Jako když tady poznáš 10 Čěšek, tak opravdu s těma osmi by ses ani nepozdravila...

Přepis rozhovoru s Petrou

Na začátek bych se tě chtěla zeptat, jak se to vlastně seběhlo, jak ses sem dostala, kdy jsi přijela poprvé?

V roce 1998 sem začala pracovat pro cestovku a oni mě poslali sem, protože jsem dělala v jinejch zemích a tady začínali na Korfu, tak prostě potřebovali někoho, kdo tady jakoby to zavede. Tenkrát sice sem si řekla do Řecka se mi moc nechce, ale teda na tu jednu sezónu jako pojedu.

A kde si předtím byla?

Hele, já sem dělala v různých zemích. Já sem dělala v Tunisku, v Egyptě, na Kanárech, v Dominikánské republice, víš, a prostě v různých takovejchdle zemích... jezdila sem do španělsky a francouzsky mluvících zemí, já sem moc nechtěla do Řecka.

Takže mluvíš španělsky?

No, a oni mě právě poslali sem, no a tak sem řekla, že jako jednu sezónu v pohodě, ale ne víc než jednu. Takže sem sem přijela někdy v polovině května, no, a to je ono, jak sem sem přijela. *(smích)*

A pak jsi tady pracovala celé to léto?

Přesně tak, a pak chceš vědět, kdy jsme se seznámili?

Taky, ale i jak se ti tu líbilo, co sis o Řecku myslela?

No jo, mně se líbil ten ostrov strašně, to musím říct, ale jinak sem to brala tak, že tím, že sem tady fakt jenom na jednu sezónu a nechtěla sem sem jet a měla sem jiný plány, cestovat do úplně jinejch zemí a jinam, tak sem se o to moc jako nezajímala, a ani o to učit se jako řecky, takže fakt jenom takový jako základní věci. Ani sem moc nechtěla tady nacházet žádný přátele, protože sem měla zkušenosti s tím, že jsem vlastně vždycky půl roku někde pracovala, teďko ti třeba 2 nebo 3 měsíce trvá, než si někde najdeš nějaký okruh známých, se kterejma můžeš někam chodit, s kterejma se můžeš bavit, prostě se kterejma můžeš jako se k nim přiřadit a pak teda další 2 nebo 3 měsíce a už odjíždíš, jo. Takže to je vždycky takovýto jako hrozně emocionální. Jako první seš strašně sama pak ten průběh, kdy ty přátelé se na tebe začnou jakoby nabalovat pak po těch 5ti měsících můžeš říct, že tohleto sou fakt dobrý kámoši, a najednou odjíždíš, takže zase ta emoce jako, tyhle lidi třeba už nikdy v životě zase nevidim nebo prostě kdo ví jestli a tak, a takže já sem vlastně vyloženě ze začátku cíleně se tady nechtěla s nikým seznamovat, nechtěla sem moc tady žádný kamarády a tak, takže sem tady trávil většinu času buď sama někde na pláži nebo tady za rohem v internetový kavárně...

A bydlela jsi tady ve městě?

Ne, já sem bydlela asi 5 km od města jižně.

Text rozhovoru s Petrou

Na začátek bych se tě chtěla zeptat, jak se to vlastně seběhlo, jak ses sem dostala, kdy jsi přijela poprvé?

V roce 1998 sem začala pracovat pro cestovku a oni mě poslali sem, protože jsem dělala v jiných zemích a tady začínali na Korfu, tak prostě potřebovali někoho, kdo tady jakoby to zavede. Tenkrát sice sem si řekla do Řecka se mi moc nechce, ale teda na tu jednu sezónu jako pojedu.

A kde si předtím byla?

Hele, já sem dělala v různých zemích. Já sem dělala v Tunisku, v Egyptě, na Kanárech, v Dominikánské republice, víš, a prostě v různých takovýchle zemích... jezdila sem do španělsky a francouzsky mluvících zemí, já sem moc nechtěla do Řecka.

Takže mluvíš španělsky?

No, a oni mě právě poslali sem, no a tak sem řekla, že jako jednu sezónu v pohodě, ale ne víc než jednu. Takže sem sem přijela někdy v polovině května, no, a to je ono, jak sem sem přijela. *(smích)*

A pak jsi tady pracovala celé to léto?

Přesně tak, a pak chceš vědět, kdy jsme se seznámili?

Taky, ale i jak se ti tu líbilo, co sis o Řecku myslela?

No jo, mně se líbil ten ostrov strašně, to musím říct, ale jinak sem to brala tak, že tím, že sem tady fakt jenom na jednu sezónu a nechtěla sem sem jet a měla sem jiný plány, cestovat do úplně jiných zemí a jinam, tak sem se o to moc jako nezajímala, a ani o to učit se jako řecky, takže fakt jenom takový jako základní věci. Ani sem moc nechtěla tady nacházet žádné přátele, protože sem měla zkušenosti s tím, že jsem vlastně vždycky půl roku někde pracovala, teďko ti třeba 2 nebo 3 měsíce trvá, než si někde najdeš nějaký okruh známých, se kterejma můžeš někam chodit, s kterejma se můžeš bavit, prostě se kterejma můžeš jako se k nim přiřadit a pak teda další 2 nebo 3 měsíce a už odjíždíš, jo. Takže to je vždycky takovýto jako hrozně emocionální. Jako první seš strašně sama pak ten průběh, kdy ty přátelé se na tebe začnou jakoby nabalovat pak po těch 5ti měsících můžeš říct, že tohleto sou fakt dobrý kámoši, a najednou odjíždíš, takže zase ta emoce jako, tyhle lidi třeba už nikdy v životě zase nevidím nebo prostě kdo ví jestli a tak, a takže já sem vlastně vyloženě ze začátku cíleně se tady nechtěla s nikým seznamovat, nechtěla sem moc tady žádné kamarády a tak, takže sem tady trávila většinu času buď sama někde na pláži nebo tady za rohem v internetový kavárně...

A bydlela jsi tady ve městě?

Ne, já sem bydlela asi 5 km od města jižně.

A s tvým manželem jste se seznámili už ten rok?

Jo, tak s ním jsme se seznámili právě poměrně záhy, protože já sem přijela někdy v polovině května a na konci června jsme se seznámili, protože mojí klientku porazilo auto. A to byla neděle a tak sem samozřejmě vespávala někdy do dvou do odpoledne, no, a měla sem vypnutej mobil. No, a když sem to zapla, tak sem tam měla prostě stopadesát jako vzkazů kde sem, co se děje, od tady místní cestovky, z nemocnice, že je nějaká klientka v nemocnici v komatu. Tak sem tam šla a teďko prostě v neděli všichni doktoři mimo, že jo, sem na ně mluvila anglicky a oni jako vůbec, no, a tak jsem říkala, že tam mám tu klientku, a oni samozřejmě všichni rozumí, že jo, anglicky, tak mi neřekli vůbec jako, kde je, vůbec jí nemohli nikde najít, tak sem říkala, tak ste mi tady jako volali desetkrát, tak tady máte telefonní číslo a kdybyste něco potřebovali, tak mi zavolejte. No, takže už jako zkaženej den, už sem nemohla nikam jít, tak jsem si šla sednout tady do té kavárny, no, a po cestě mi volal můj nastávající, což sem teda samozřejmě nevěděla, kterej teda konečně uměl anglicky, že jo, pořádně, a říkal mi jestli bych nemohla přijít do nemocnice, sem říkala ani náhodou, protože já sem teďko odtamtud odešla, tak se vracet nebudu. A on říká: „Já potřebuju, protože já sem její ošetřující doktor a potřebuju nutně, abys mi překládala, potřebuju nějaký údaje o pojištění a tak.“ No a teďko já sem už věděla, jako jak to tam vypadá, že nikdo nic neví, tak sem měla strach, že tam zase přídu a opět jako nikdo nic nebude vědět, tak sem ještě si na něj vzala telefonní číslo, jméno a přišla sem prostě do té nemocnice s tím lístečkem a říkala sem prostě, kde je tenhle člověk a oni prostě ... (*krčí rameny*) Tak sem říkala, ať mu zavolaj, oni se mu nemohli dovolat, tak sem tam chvíli čekala a on teda jako přišel, prostě strašně nabroušenej, takovej prostě nepřijemnej nabroušenej a říkal: „To seš ty? Pojď se mnou.“ No, takže prostě jsme šli za tou klientkou a no tak, a ona měla nějaký krvácení do mozku nebo něco a potom teda on jako se cejtil, protože já sem byla fakt jako vytočená, prostě že sem tam musela jít zpátky a čekat tam tak dlouho a tak, tak se mě snažil nějak uklidnit. To byly třeba nějaký tři hodiny odpoledne, tak říkal: „Tak pojď tady do kiosku na drink, dáš si něco?“ „Tak já si dam pivo.“ A on byl prostě překvapenej, že sem si dala pivo a ne kolu, což by očekával od mladý holky (*smích*) v neděli odpoledne. Tak sme si dali pivo a on tím, že sem si dala pivo, se do mě strašně zamiloval (*smích*) a bylo to.

No a potom, pak jsi zase přijela na sezónu...

Ne, to bylo vlastně tak, že já sem to vlastně vůbec, vůbec by mě nenapadlo, že jakoby někdy s tímhle člověkem já budu něco... si začnu nebo tak. Za prvý on je o hodně starší než já, což sem nevěděla, protože on si myslel, že já sem starší, a já sem si myslela, že on je o dost mladší, takže vlastně vůbec nás nenapadlo, že máme mezi sebou takovej rozdíl.

A kolik let máte rozdíl?

21 let. A tak potom sme šli prostě někam na večeri, protože on potřeboval něco pro tu klientku. No, a dopadlo to tak, že on se do mě hrozně zamiloval a prostě vlastně mě trošku uháněl, ale jako taktně, nijak jakoby to... a já sem poměrně dlouho asi měsíc a půl jako odolávala a sme se jako kamarádili a tak, no, a pak vlastně už se blížil pomalu konec sezóny a já sem stála před tím dilematem tak co teďko, buď s ním

začnu chodit s tím ale, že za dva měsíce odjedu. To už sem měla právě domluvenou Dominikánskou republiku, že tam pojedu, takže jako co teď. A nebo prostě vůbec jako... já sem říkala, prostě jen tak jako s ním začít chodit a tady mu zlomit srdce a potom odjet? To prostě taky se mi nechtělo, protože na to pro mě byl moc důležitěj. Zůstat se mi tady taky rozhodně nechtělo, protože sem se tam fakt těšila, že odjedu. Teďko jako sem si říkala, tak se sem v tom případě se budu muset vrátit, a co a jak. No, ale pak prostě nějak to bylo tak, že přijely dvě moje kámošky z gymplu a z Prahy a já sem opravdu, kdyby nepřijely ony, tak by to asi v životě takhle nedopadlo. A jak jsme to tak jako řešily u litru vína a oni se s ním seznámily, tak co blbneš, dyť on je úplně skvělejš, prostě o čem jako... No, já měla strach hlavně z toho, že tady sem zamilovaná, protože to je prostě ta atmosféra, moře, palmy, léto, romantika, a potom přijedu do Čech, vezmu ho s sebou a tam všichni mi řeknou, nezbláznila ses? A najednou já v tom svém prostředí jako ...

A to sis uvědomovala už tenkrát?

No, to už sem si tenkrát uvědomovala, protože se mi už několikrát takovýchle věci staly, že vlastně jako člověk, nemusel to bejt nutně nějakěj přítel, ale člověk, se kterým sem se znala z nějakýho místa, a pak sem ho viděla v jinym místě, tak najednou sem se za něj styděla. Takže já sem z tohodle měla hroznej strach a tím, že tady byly ty dvě kámošky, který mě dobře znaj, tak říkaly, ježiš, co blbneš jako, supr chlap, úžasnej, skvělejš jako a prostě, no tak vlastně mě to jako. Oni to musej vědět, to znamená, že když s ním přijedu do Čech, tak oni mi neřeknou, co tě to napadlo, nějaký poblouznění z toho sluníčka, víš co. Takže sme spolu začali tak nějak chodit a já sem sem mu říkala, ale se mnou nejsou moc žádný jako flirty, jako já když něco začnu, tak strašně vážně, protože...

Jsi taková?

Sem taková nebo sem se prostě rozhodla, že už taková budu. A on říká, tak jo, tak jestli chceš, abych si tě vzal, tak já si tě vezmu zejtra. *(smích)* No, takže sme spolu chodili vlastně až do... No, než sem odjela, do začátku října a pak sem odjela do Prahy a chystala sem se prostě asi za 14 dní do té Dominikánský republiky. No a on samozřejmě chtěl, abych tady zůstala na zimu.

Už takhle po dvou měsících?

Jo, jo jo, on fakt mě hrozně chtěl, a já sem ale tady nechtěla zůstat na zimu, protože sem uvažovala zase, fakt jako, že tě život naučí, ale sem uvažovala prostě tak, že když tady zůstanu na zimu, tak za prvé přijdu o práci, to znamená, když tady budu chtít příští rok pracovat, tak tahle cestovka už mě neveme, protože sem je nechala na holičkách, že jo. Za druhý přijdu pravděpodobně i o partnera, protože za měsíc se pohádáme a já odjedu do Prahy a budu tam sedět a přišla sem i o lásku i o práci, takže sem se rozhodla, že odjedu, a jestli to má pokračovat, tak ono to prostě pokračovat bude, že jo. Takže sem byla v Praze a najednou on mě přijel navštívit do Prahy na víkend, tak tam přijel, se seznámil. Maminku už znal, protože ta tady byla v září na dovolený. Ta z toho byla chudinka úplně na mrtvici.

Z čeho?

Že je starší, je Řek a prostě co mě to napadlo...

Opravdu? A odkud jsi?

Z Prahy.

No, tam je to takový internacionální...

No, a takže z toho prostě nebyla moc nadšená. No, a potom přijel do Prahy a tam si získal mého tátu, takže maminka jako v pohodě a... no, a tak já sem odjela do té Dominikánské republiky a fakt sme nevěděli, jak to bude, prostě jak se uvidíme neuvidíme, prostě on je počítačovej analfabet, takže jako nějaký mejly a tak, to sem se ho jako od počátku snažila naučit, aby chodil do kavárny, ale to je jako fakt těžký. No, a za 6 tejdnu byl tam a zůstal tam se mnou 3 měsíce. *(smích)*

A co tam dělal? Doktora?

Ne nic, prostě mě vozil po hotelích a vařil mi a rybařil.

Takže si udělal volno z práce a mohl nějak...

No, on byl tady soukromej, on mohl, ale s tím rizikem, že až se vrátí, tak už tady nebude mít žádnou práci třeba, takže to riziko vzal a přijel za mnou, takže sme tam byli spolu 3 měsíce, pak já dalších ještě 6 tejdnu sama a pak on za mnou přijel ještě do Prahy, ale to sme se dohodli, že se vemem.

Takhle rychle?

No,... takže já sem sem pak přijela na Velikonoce...

Počkej dohodli jste se?

No, my sme se dohodli, to nebylo jako že by mě požádal o ruku, sme se o tom bavili prostě... Sme se dohodli, že by to vlastně bylo docela dobrý. Takže já sem sem přijela na Velikonoce a pak sem zase jela do Prahy a on mě přijel vyzvednout do Prahy se všema mejma věcma, já sem si domluvila, že tu zase budu pracovat, a odstěhovala se sem a v létě prostě 1999 sme se vzali.

Práci jsi dostala od stejný cestovou, poslali tě sem na Korfu? Jak dlouho jsi dělala práci delegátky?

Já sem to dělala vlastně v zimě v létě 3 roky. Takže sem jezdila, víš, jako v zimě někde v létě někde...no, takže já sem pro ně zase jela do té Dominikánské republiky, ale už sem jim řekla, že se chci vrátit na Korfu, a řekla jsem jim, že se tady budu vdávat, takže oni mi řekli dobře tak jako ok, tak tady budeš naše stálá delegátka.

Přemýšlela jsi, co to s sebou může nést, měla jsi třeba nějaké předsudky vůči Řekům?

Ne, já sem se jako vůbec nebála bydlet v cizí zemi. Třeba takhle, když sem pracovala v arabských zemích, tak tam bych vysloveně nezůstala vědomě a vědomě sem se tam snažila prostě se nezamilovat a prostě nezaháčekovat, protože jako tam sem fakt nechtěla zůstat.

A tady?

A tady se to stalo bez toho, aniž já bych to chtěla, protože já už sem sem pak nechtěla. Prostě mně se Korfu strašně líbilo, ale bejvalo by mi to jako stačilo tu jednu sezónu a chtěla bych bejvala cestovat do svejch 35 let třeba a pak třeba se začít poohlížet po tom, jestli se nemám už usadit nebo něco, ale najednou se to seběhlo o deset let dřív, než sem to měla v plánu.

Kam ses stěhovala?
Myslíš jako bydlení?

Ano.

Vlastně on vždycky bydlel v tomhle baráku, ale to byla ruina, úplná katastrofa, taková příšerná kuchyň, bordel, tady byly dva pokoje zaházený bordelem a úplně shnilý podlahy a teklo sem ze střechy stropem, to bylo strašný. Takže já sem vlastně to léto, co sme se brali, tak já sem měla ještě pořád ubytování od cestovky svoje, ale vlastně sem bydlela víceméně tady, a potom postupně sme to tady začali předělávat.

A ty jsi měla předtím nějaké dlouhodobé vztahy, že sis byla takhle jistá?

Neměla, můj nejdelší vztah byl třeba půl roku... Mě bavilo, víš co, jak sem jezdila do hodně zemí, tak jako možná, že sem měla trošku potřebu jako nějakýho zázemí, protože sem žila fakt s jedním kufrem, kterej sem stěhovala z jedny země do druhý, což jako je fakt skvělý. Ale pak jako v jednu chvíli začínáš pociťovat, což možná sem začala pociťovat to léto, když sem ti říkala, že sem se tady s nikým nechtěla seznámit, protože sem to brala víceméně, že si to tady projedu, uvidím něco a pojedu dál a sem už stejně nikdy nepřijedu. Tak vlastně najednou to bylo takový jako možná podvědomý, že sem možná už chtěla někde ten kufr jako vyložit a mít nějaký věci, který už nemusíš stěhovat.

A jak to tedy bylo s tou tvou prací?

Dělala jsem 9 let pro F. a před dvěma rokama jsem odešla od F. a šla do menší cestovky, protože jsem čekala K. a aby to bylo míň náročný. To bylo od rána do večera, to můžeš dělat s jedním dítětem, ale nemůžeš nikomu dát na krk novorozený mimino a ještě starší dítě a odjet od rána do večera pryč.

Takže jsi to řešila chůvou...

Jo.

A chůva byla cizí osoba? Takže sis jí najala?

Přesně tak.

Jak se na to tvářil P., v pohodě?

Jo jako, tak on byl rád, tak ona musí bydlet u nás, že jo, a bejt normální klasická au-pair.

Byla to Češka?

Češka, vždycky Češky, no.

Do teď každý rok?

Každý rok.

Na léto si vždycky pořídíš chůvu?

Jo. Má to svý plusy a mínusy.

Jaký?

Ty mínusy sou, že to je totální narušení tvýho soukromí.

Jako že vlastně existuje další třetí člověk v domě...

Přesně tak. A taky to, že prostě když někoho znáš jenom třeba po mejlech a tak dále, domlouváš si s ním práci a potom tady pracuje, tak je něco jiného, když ti dochází hlídat děti a nemáš s ním moc do činění, a je něco jiného než když tu bydlí. A najednou jako on musí – pro toho člověka je to taky šílený – on musí tolerovat prostě zvyky tý rodiny a ty musíš tolerovat jakoby její zvyky, který nejsou vždycky to co bys jako si představovala, takže je to docela náročný.

Zas je dobrý, že se domluvíte, že...

No...

Jo, měla jsi i špatný zkušenosti?

No.

Pomáhala rodina?

No, hele, tady zrovna to mě jako překvapuje, protože tady jako všechny mámy tejdou po porodu vozí dítě babičce a hned jdou do práce, jo, nebo dou na kafe, takže jako prostě nechápu, co řešej. Já žádnou babičku – jako jednu tady mám a ta je moc stará a druhá je v Praze, takže prostě já jsem to neměla jinak jak řešit... bych mohla nepracovat, že jo?

To dělá hodně Češek tady.

Zaprvé bych zešilela a za druhý pro mě jako práce je teďko s těma dětma je odpočinek, jako já vypadnu od rodiny a nemusim furt tady koukat, jestli mi to dítě leze a nebo jinak, potkám se s nákejma v úvozovkách normálníma lidma, se kterejma se můžu bavit a prostě můžu někam jít a můžu něco dělat tak jako, pro mě to je, se na to vždycky na to těším na to léto.

Že si odpočineš...

Že si odpočinu od rodiny, no. *(smích)*

A ta au-pairka, ta bydlí přímo tady s vámi v bytě?

No, s náma jí a bydlí tady o patro níž, tady je takovej pokojík, tak bydlí tam a jinak prostě, tady má koupelnu a záchod, tady s náma jí, tady prostě žije s náma.

A ty jdeš ráno do práce, máš nějakou kancelář?

No, hele teď už mám office tady doma víceméně, takže do žádného office už nechodím, ale prostě jedu do práce, tak se seberu, prostě ona převezme děti a já zmizím, ona ví, kam je má vzít, prostě ona je veme tady koupat většinou a prostě dá jim jídlo, svačinu, pak je třeba oběd, pak dá malou spát, hraje si s míčem... podle toho, víš co, dyť to víš, jak ta práce má různé hodiny. Takže někdy jdeš na dvě hodiny ráno, někdy na pět hodin večer, někdy musíš v noci, takže ona musí být vlastně jakoby ...

Jako pořád připravená...

No, tak já jí dycky řeknu ten program, zhruba, ono se to, že jo, po tom tejdnu opakuje, tak já jí řeknu zhruba dycky. Ona ví asi tak přibližně na ten tejdén, když se něco semele, tak já jí brnknu a řeknu hele nezlob se, ale já potřebuju, tak přijď sem, takže jako to se stává, ale většinou jako ví, vždycky já jí řeknu hele, zejtra to bude tak a tak, prostě já nevím vypadnu ve vosum, přídu třeba ve dvě, pak potřebuju třeba ještě já nevím v ... pět ...

A vždycky od května do konce října?

Ne, vlastně teď už mám jenom 4 měsíce sezónu, takže vlastně od června do září.

A co jazyk?

No, a s jazykem to bylo pak vlastně pro mě docela těžký, musím říct, protože, tím že sme se bavili vždycky anglicky, tak ... oni spolu (manžel s dcerou) komunikovali vždycky dvoujazyčně, víš, v angličtině a řečtině. Pro ni oba ty jazyky jsou na stejné úrovni, nemá, jako ani jeden z nich řekla bych, nemá preference, takže tím, že sem tak ňák neuměla řecky, tak jsme se začali bavit anglicky a potom, když jsem se jako postupně naučila řecky, tak nám zůstala ta angličtina, protože změnit jazyk je jako změnit partnera. Hodně lidí mi to vyčítá, ale prostě to fakt nejde, takže mluvíme spolu anglicky pořád, no, a takže já jsem vlastně jako začala první jako sama jsem zkoušela, tenkrát tady neexistovaly žádné rychlokurzy jako dneska, ale tenkrát né, tak jsme si dali dohromady takovou skupinku, asi před 6ti lety, pár prostě cizinek, najaly jsme si učitelku a chodily jsme prostě v zimě jednou tejdně na kurzy řečtiny a z toho jsem se naučila hlavně řecky.

A dneska už nemáš problém?

Jo, jo, jo, jo, jo.

Píšeš...

Jo, ale nikdy nebudu umět řecky tak, jako prostě někdo támhle ze Sinarádes, kdo si vzal řidiče autobusu a od začátku se s ním musel bavit řecky, protože tyhlecky holky se naučej za rok tak, že nepoznáš, že nejsou Řekyně, a takhle já se v životě nenaučím, protože to nemám dennodenně, a tím, že nemám ani moc to řecký prostředí kolem sebe, tak nemluvim řecky denně. Já třeba mluvím tady řecky jednou za tejdén. Poměrně málo.

A co rodina tvoje, rodiče, oni mluví anglicky?

Jo, muj táta umí anglicky, německy, moje máma anglicky.

Takže perfektně se domluví. Eliška například říkala, že maminka ani tatínek nemluví anglicky ani řecky...

Jenže K. (Eliščin manžel) taky neumí, myslím, nebo jo?

K. taky ne...

Je to občas lepší si myslím, jako když se nedomluvěj ty rodiče s tím ... protože nemůžou vznikat konflikty. *(smích)*

To je pravda. A co malá nebo co tvoje děti? Jsou vlastně tříjazyčný?

Přesně tak, no takhle jako. Ten starší, ten je, ten umí nejlíp česky, malá ta zatím říká pár slov. Umí hlavně česky a dlouho uměl v podstatě jenom česky, tím že tady mám vždycky byly ty au-pairky. A taky tím, že prostě vlastně s tím tátou – on chodil ještě do školky, že jo, když byl menší a tak – takže vlastně s tím tátou zas tak jako ta řeč byla tak jednoduchá: tamto podej, přines, udělej, pocem, pusinku a tak, víš co. Ale neuměl prostě jako ostatní děti řecky. A to v podstatě začalo, až když začal chodit do školky. Takže teď už chodí vlastně třetím rokem do školky, takže teď už umí řecky dobře, ale ještě né výborně. Jako vopravdu dobře, ale nemá třeba ještě takovou slovní zásobu jakou maj některý ostatní děti. Kdežto v češtině má slovní zásobu, kterou prostě děti v jeho věku ještě nemaj. A anglicky, to je zajímavý, on rozumí. My se bavíme anglicky a on mě říká maminko a proč říkáte tohle a tohle a nebo to tátovi řekne řecky, proč říkáte tohle a tohle. Prostě přesně překládá, ale zatím nemluví jakoby anglicky, jako takový ty pár věcí, jako řekne nebo když se ho zeptám, jak se řekne anglicky tohle a tohle, tak on ti to řekne, ale zatím neskládá věty, protože to nemá zapotřebí zatím.

Následující otázku asi úplně vynechám, protože sem se tě chtěla zeptat, co si myslíš o možnostech práce tady na Korfu, což pro tebe není aktuální, protože děláš to, co jsi dělala předtím. Jsou holky, které přijedou a s cestovním ruchem nikdy neměly co do činění...

No vůbec myslím, že to je ale hrozný, jako já bych třeba docela ráda byla nezávislá na cestovním ruchu, ale holt to nejde.

Znáš nějaké Češky, které tady dělají něco jiného než v cestovním ruchu?

No, tak já znám jenom jednu, ta tady dělá někde na letišti v Duty free shopu, snad, takže v podstatě taky v cestovním ruchu, jinak ne.

A když tady máš tu chůvu, ona se ti i stará o domácnost, předpokládám?

No tak jako lehce, víš, jenom, ne že by prostě tady něco šušovala, tak jako, aby to bylo v chodu prostě, strčí prádlo do pračky, pověsí ho, tady uklidí po snídani a to je víceméně všechno, ale nevaří, nenakupuje, to dělá P. všechno.

Vaří P.?

No.

Každý den?

Nakupuje a vaří každéj den.

To ho baví? Slyšela jsem, že je výborný kuchař...

To ho baví a ví prostě, že on zase nemá moc trpělivosti s těma dětma, takže o ty jako se až tak moc nestará, ale zase todleto je jakoby jeho ...

...doména...

Přesně.

Takže vaří každý den, poctivě, ne jenom svátečně?

Ne, vaří fakt každéj den.

O domácí práce se nějak dělíte?

No ... ne až tak jako, on nakupuje a vaří, protože on když vaří, tak ví, co má nakoupit... a dělá takový ty chlapský práce – natírá, opravuje, on furt prostě jako tady něco to... no a já dělám takový ty klasický uklízení, to on nedělá, to dělám já vždycky většinou všechno... a tak... to je jako prostě taková nepsaná dělba práce.

Zase je to vyrovnaný...

Naprosto, to já radši tady vyšůruju, než abych šla nakoupit a vařila.

A jak se scházíte? Vy nějak jíte spolu? A co vaří - řecká jídla?

Ne, to právě že vůbec, teda skoro vůbec.

Tak mezinárodní kuchyně?

No... on studoval hodně dlouho v Itálii a vlastně naučil se vařit tam, takže my hodně jíme těstoviny nebo když on vaří, tak vaří hodně mezinárodní kuchyni, když vaří třeba nějak jako sám... řecký jídla to jíme málokdy, ale většinou jíme jako třeba nějaký maso s něčím a salát k tomu nebo těstoviny hodně nebo polívky hodně jíme, on udělá třeba hrnec fasolády (fazolová hustá polévka) a pak to jíme tři dny, kuřecí polívky, slepičí polívky...

A jíte po řeckém způsobu v tom smyslu, že třeba ráno ne, pak ve čtyři a pak v osm...

Ne, my jíme tak, že vlastně vždycky sme, než on začal mít takhle tuhlectu práci, tak jsme vždycky snídávali...tak protože on tam musí bejt v osum, tak on vstává trochu dřív a jí s náma, tak máme takovou společnou snídani a tím ted'ko že D. chodí do školky, tak se nám posunul oběd, protože dřív jsme jedli třeba kolem ty půl třetí a ted'ko jíme tak kolem půl čtvrtý, protože on chodí ze školky pozdě, takže kolem půl čtvrtý a pak už – a to jíme teda společně – a pak už společně nevečeříme, protože já nevečeřím a P. si prostě něco dá.

Nevečeříš vůbec?

No, já sem přestala před třema rokama večeřet. Nebo já nevím, když jako máme někoho doma tak...

Ze zdravotních důvodů?

Chtěla jsem zhubnout.

A zhubla?

Asi 6 kilo.

Takže po hlavním jídle ve čtyři hodiny si už prostě nedáš vůbec nic?

Hm... no, to bylo těžce vypracovaný, ten první tejdén, to sem myslela, že chcípnu hladu, a potom si na to zvykneš a už ti to vůbec nepřijde. Naopak teďko, když jím večer, tak jako to do sebe nemůžu – víš jako třeba někdy máme návštěvu – tak sním, ale né už takový množství jídla, prostě už na to nejsem zvyklá.

Ještě by mě zajímalo, jak to bylo se jmény dětí, protože se mi zdají česká.

No, tak hele oni sou mezinárodní za a) nejsou teda řecký (*smích*), ale my to nemáme po nikom, prostě, víceméně P. byl jako proti tomu, abychom dávali jména po jeho rodině...a... takže tohleco sme ňák vymysleli, pak jsme dali jako, teda D. (syn) se jmenuje tím druhým jménem po jeho tátovi, což jsem chtěla já, protože, ať ho má aspoň jako druhý jméno, a...K. (dcera) to není taky teda po nikom.

A jsou pokřtěni?

Jsou křtěný, ale ne pravoslavně, ale tady v evangelickym kostele, protože muj táta je farář evangelickej, takže je křtil on.

Takže přijel a pokřtil si je. S tím P. také neměl problém?

Vůbec, on je netypickej Řek, tím že byl vychovanej takhle v těch jako vícero jazycích a trošku jako mentalitách.

A rodiče jeho jsou teda...

Jeho rodiče jsou Řekové. Maminka je vlastně poloviční Řekyně a čtvrtěční Francouzka a čtvrtěční Italka, tak ňák a tatínek byl Řek, ale ta tatínkova rodina vlastně po celý generace ... on se narodil tady, ale jeho maminka a prostě všichni zpátky žili Anglii, mluvili anglicky všichni, takže tak. Babička P. mluvila na tátu anglicky, táta mluvil na všechny děti anglicky a právě ta babička žila tady nahoře a ta sem přišla do Řecka, až když jako byla už větší dítě, takže se jako řecky až tak úplně jako naučila, ale s přízvukem a tak, takže vždycky mluvili jako hodně anglicky a měli i jiný zvyky a jinou mentalitu, takže právě se snídalo tady vždycky a pili čaje a takovýhle věci, takže se tady nedělaly takový ty řecký, jako že prostě uděláš kafe a cigáro prostě, protože to tak je, ale ...

A jak velká je P. rodina?

Malá, navíc už jsou tady tohodle jména jediný, takže on, on má dvojče ségru a staršího bráchu a maminku a to je všechno.

A ty mají své rodiny...

Ne, nikdo nemá právě svojí rodinu.

Opravdu jsou sami a žijí tady?
Žijou v N., všichni tři pohromadě.

A to už jsou starší lidi...
Přesně tak.

A čím to, máš pro to nějaké vysvětlení?
Hm, možná právě proto, že jsou právě takový jiný, že pro ně nenía nebo sou prostě složitý povahy a nebo prostě měli smůlu, oni všichni byli, oba dva ty sourozenci byli vdaný, ženatý a jsou rozvedený a nikdy neměli děti žádný, takže těžko říct.

A jste v kontaktu? Máte hezký vztah?
Teď už jó, jako, neměli jsme náký extra, ale to nebylo kvůli mně, to bylo kvůli nějakým jejim... a teďko ale docela jó, ale to je zase divný, není to takový, že by jako babička tady byla furt, jako babička vidí děti tak jako třikrát do roka a prostě, víc jako ...

Ty jsi říkala, že jsi pokřtila děcka v evangelickém kostele, to znamená, že ty jsi taky pokřtěná, čili asi nebyl problém se svatbou?
Ne, nebyl, svatbu jsme měli v pravoslavným normálně, což teda už bych v životě neudělala, kdybych věděla, co to je za šaškárnu.

Proč ti to přijde jako šaškárna?
Protože mi přijde, že to hlavně nikdo nebere vážně jako od toho popa, přes celý příbuzenstvo, no tak ty ještě možná jo... no je to prostě divadlo, prostě o nic jiného nejde. No a muj táta, ona mu tady ta pravoslavná církev nedovolila, jestli jako by mohl, prostě on oddával vždycky všechny své dcery, tak jestli by mě mohl oddat, no a oni řekli ne, a pak ten místní farář, kterej nevěděl, že to nemá dovolený, tak řekl že táta by měl mít tu možnost požehnat své dceři, tudíž, že si jako nesmí na sebe vzít talár, ale že může ne mě oddat, ale mi požehnat.

A P. je pravoslavný věřící?
P. není nic, pokřtěnej je, jako sou všichni, ale pravoslavnou církev vysloveně nesnáší, čím je starší, tím mu to přijde jako větší šaškárna, větší jako továrna na prachy, strašná přetvářka a jako tak no, on spíš sympatizuje, když už teda s někým, tak s tím evangelictvím nebo protestanstvím, ale pravoslaví mu vyloženě nepříjemný.

Jak se koukáš na řecké úřady?
Mě rozbrečej, vždycky, jako pravidelně, vždycky když jdu na nějaký úřad, tak se rozbrečím.

Jako vzteky?
Bezmocí.

Ještě ke svatbě, neměla jsi žádný problém, ačkoliv jsi protestant?

Ne, oni chtěli v podstatě jenom, abych měla přeloženou křestní list, a to jim stačilo, jinak v tomhle jako nebyl žádný problém a vlastně většinu úřadů vyřizuje stejně P., ale jako některé věci, který jsme museli dělat spolu, to znamená třeba pasy pro děti, no tak to jsem se vždycky jako fakt málem rozbřečela, jako strašný.

Takže říkáš tvoje zkušenost s úřadem je...

Negativní, ale s českou taky, abych pravdu řekla. V Čechách co mám poslední dobou jako zkušenosti, protože tam mám zase obrácený problém, že třeba spoustu věcí, který jsem nevěděla, najednou jako zpětně musím dohlašovat a prostě přehlašovat, takže jeden neví, co by měl jako dělat, hlavně s Evropskou unií a tam mi prostě řekli tolik věcí, že jsem musela běžet patnáctkrát, a pak to stejně bylo k ničemu, takže to bylo hrozný. A tady je to vlastně taky tak, až na to že tady, když řekneš někomu, že si budeš stěžovat, tak jako ti řekne, si stěžuj, a zavře ti okýnko. (smích)

Vy jste se vzali a ty si pak získala občanství...

Ne, já nemám řecký občanství. Mám normálně povolení k práci, k pobytu, ale já sem o to ani nikdy neusilovala, protože donedávna to nebylo možný, bych se musela vzdát českýho, podle českých zákonů, a tudíž to sem nechtěla samozřejmě... třeba u dětí je to jiný, děti mají obojí, ale když ty se přivdáš, tak si donedávna mohla mít jedno nebo druhý, a teď už je to změněný, teď už můžeš mít obě, ale já sem v podstatě jako líná si o to ...

A povolení k práci a k pobytu vyplynulo ze sňatku, nebo už...

Měla sem to už předtím, jenom kvůli tomu, že sem pracovala a pro českou cestovku, takže to sem měla prostě povolení na tu práci, ale teď to vyplývá z toho sňatku, teď jakoby můžu vlastně dělat co chci.

Co třeba pojištění?

To mám tady, tam jsem se odhlásila z pojištění, protože bydlím tady, takže jsem pojištěná tady, sem jakoby matka v domácnosti, takže jsem pojištěná na P. pojištění.

Jak vnímáš zdejší zdravotní systém?

No strašněj, jako, já mám prostě fakt výhodu v tom, že P., když potřebuju někam, tak zavolá nějakému svému kolegovi řekne přijde tam moje žena, potřebuje to a to, nebo mě jenom zavede, takže v tomhle... ale oni za prvý mezi sebou kolegové se nekasírujou, takže já můžu jít k soukromému doktorovi a neplatím nic a nepotřebuju nic, žádný vivliária (knížka pojištění). Já sem se odhlásila z Čech s tím, že jsem doložila, že jsem pojištěná tady, a pak sem se do Čech chtěla znova přihlásit a oni už mě nechtěli pojistit, protože můžeš mít buď v jedné zemi nebo v druhé zemi, takže já bych se musela odhlásit tady z pojištění.

Jak si myslíš, že se tady žije Češkám?

Znám několik špatných případů, jedna je ta, co ti o ní říkal P. ... no já sem se s ní seznámila úplně náhodou, protože tady čas od času chodím do evangelickýho kostela,

tak mi tam jedna paní říkala, že se prostě někde na pláži seznámila s nějakou Češkou a jestli já bych jí nemohla zavolat. A já sem říkala, no tak já jí volat nebudu, ale jestli chceš, tak jí dej moje číslo, jestli chce, tak ať zavolá sama. No a ona mi zavolala a do telefonu mi během deseti minut řekla celej svůj životní příběh, což bylo fakt jako úplně neuvěřitelný (*smích*). No a pak sem přišla jednou na návštěvu, ne já sem vlastně jí pozvala k jedný kamarádce, protože pořádala takovej bazar jako, kde se zbavovala věcí, tak říkala ať pozvu pár lidí, který by si to tam rozebrali. Tak sem jí řekla, ať přijde taky, ať se seznámí s těma ostatníma Češkama, tak ona přišla, hlásila mi, že je ve druhým měsíci těhotenství, a to bylo přesně před rokem tohle.

To byla nějaká mladá holka?

No, zas úplně mladá nebyla, nákejh osum a devětatřicet... Tam za mnou přišla...brečela, jenže to je přesně takovýto, že nevíš, do jaký míry ty holky sou dramatický, protože se potřebujou vybrečet a vykecat, ty jim můžeš dát nějakou tu radu, co si myslíš ty, a oni přijdou zpátky a ...oni to tak chtěj, protože ten, kdo to tak nechce, tak odejde.

Takhle to vidíš? Myslíš, že to je takhle, že třeba člověk někdy neztratí kontrolu, aniž by to třeba tušil?

Já si myslím, že ono to těm lidem určitým způsobem vyhovuje....vem si ženský, který sou oběti klasický, který doma mlátí manžel, tak oni se s nim třeba nakonec rozvedou a najdou si přítele, kterej je mlátí zase.

Ted' ti nechci oponovat, protože to vůbec není v plánu, ale si myslím, že to člověk asi hned neví ... možná ale něco na tom je, co říkáš...

Že se jim poddávaj, že jim jako sloužíš a oni toho začnou jakoby zneužívat.

Ano.

No on jí snad nemlátí nebo párkrát jí asi jí jednu lísknul, ale oni to jako omlouvaj, protože nechťej zpátky do...

Je vůbec zvláštní, že to řekne, hodně žen to neřekne...

No ona mi to řekla tenkrát, protože ona jako byla nešťastná, ona jako chtěla odejít a nevěděla jak.

Byla vdaná?

Ne, právě že nebyla a on si jí chtěl vzít, když teda jako zjistil, že je těhotná, a ona právě o tom uvažovala a nevěděla, co má dělat, a tak mi právě říkala...pro a proti.

Jak se on k ní choval... nějak ji omezoval?

No, on jí právě jako fakt dost omezoval, víš co, to je prostě takovej ten nákej dělník ze stavby, kterej vydělával, oni vydělávaj i docela dobrý peníze, ale má takový ty jako dělnický zvyky – s botama do postele (*smích*). Víš co, víceméně jako nadneseně, takže zaprvý teda docela dost chlastal a zadruhá právě ona, že jo....mu doma dělala tu služku. Takže takhle. A potom ona jako nadnesla, že by jako během toho těhotenství chtěla jet domů, aby se viděla s rodinou. On samozřejmě tušil, že by se

nevrátila, tak jí řekl, že prostě neodjede, že pokud by odsud chtěla odjet, tak že jí radši prostě zabije a uřeže jí obě ruce a obě nohy a že než aby odsud odjela, tak že půjde na potrat, protože to dítě odsud z ostrova živý neodjede, a takovýhle jako nesmysly jí říkal. No takže ona prostě úplně jako nešťastná a tak a že chce ojet. A já jí k tomu chtěla nák k tomu dopomoct, ale ona si to rozmyslela. No, a já sem jí řekla akorát si dej pozor na to, že jakmile tady to dítě porodíš, tak už se ti potom bude fakt blbě odjíždět, takže ona potom opravdu na poslední chvíli, někdy v červnu? ...Tak mi volala, jestli bych jí nesehnala letenku, a ona mohla odjet jenom ve chvíli, kdy on nebyl doma, se sbalit a odjet, takže ona to udělala potom, si našla nějakou dobu, kdy on prostě nebyl doma, on dělal třeba různé věci, on jí třeba trestal, jo, protože ona vlastně se s ním tady seznámila před pár lety, byla tady nák na dovolený, potom si našla někdy prostě klasicky práci. No a seznámila se s ním proto, že jeho táta má Češku za manželku a to je prostě náká třeba 60tiletá pani, která už má prostě svoji rodinu a tak...ta se zase seznámila s jeho tátou na dovolený a tady s ním jako zůstala, oni prostě odněkud jako utíkaj, oni sou z náký prostě ... na Moravě, tady ta holka je prostě drůbežářka (!) jo, vyučená.

Hodně holek tady je z Moravy.

Strašně. A tahlecta ženská je náká uklízečka, no tak jako prostě, že se jim líp žije tady, kde sice slouží tomu chlapovi, ale aspoň se o ně postará, aspoň maj kde bydlet v nákým docela hezkým baráku, sou tady u moře, on jim přinese jídlo, který uvařej, ale třeba doma by neměli jako vůbec co jíst, takže tahle jakoby kamarádka její, ta jí prostě seznámila s tím synem, toho svýho manžela, takže takhle se nák seznámili, no a ona pak odjela a představ si, že na inzerát si našla nějakýho chlapa, kterej si jí vzal, ještě v Čechách se vdala, jenže ten chlap prostě prej byl nějakej závislej na drogách a pak zmizel úplně, takže ona se snažila se rozvíst nějak, jako v jeho nepřítomnosti, což není tak jednoduchý, takže snad proto se nemohla ještě vzít s tímhlectím, protože ona snad ještě nebyla rozvedená, nebo co. No a ona poslala oznámení tady tý svý kamarádce, že se vdává – před těma třema rokama.

Počkej, s tím Čechem - ona se vdala potom, co odtud utekla?

Ne, ona už s ním chodila s tímhlectím člověkem.

Aha

Ale odešla protože se rozhodla, že teda...

Na to kašle...

No, a vzala si tamtoho čeka a sem poslala oznámení tady tý svý kámošce, která žije s tím tátou toho jejího přítele, no a ten bývalej přítel se naštvál a začal se jí mstít a začal dělat třeba to, že jí poslal, rozeslal nějaký její nahý fotky, který měl, jejímu nastávajícímu manželovi, jeho rodině – kde sehnal adresy to jako mi není jasný, do její práce, jejím rodičům a ona i když tohle věděla, tak se k němu vrátila, takže to už jako ... no a další ... Že byla se koupat u ségry, ta tu byla v nějakym hotelu a manželovi, nebo přítelovi připravila jídlo, aby měl až přijde z práce a on se naštvál, že tam nebyla, aby mu dělala společnost při tom obědě, tak jí trestal tejdén tím, že jí

vždycky ráno, když šel do práce, tak jí řekl, ať jde z baráku pryč, zamknul barák, aby se nemohla vrátit, a pak když teprve jako přišel večer, tak jí tam pustil.

A ona se nesbalila a neodjela?

No, a ona místo toho, aby se sbalila o odjela, tak si s ním pořídila jako dítě, protože věděla, že už jí nezbyvá čas a chtěla prostě dítě ještě před čtyřicítkou.

A jak vypadala tahle holka?

Nevypadala špatně, docela jako hezká, vysoká, poměrně štíhlá, jako to už vidíš na tý vizáži celý, že je to taková trošku... jednodušší typ holky, ale jako nebyla to žádná prostě tlust'oška ňáká hnusná jako s beďarama ... *(smích)* Prostě co by sis jako představila, že je už tak zoufalá, že si tady musí nabrnknout jako prvního idiota, kterýho...

A toho muže jsi znala?

Ne! Naštěstí ne jako a já sem jí hlavně říkala, ať vůbec mu neříká, kde bydlím, že vůbec existuju, protože sem jí říkala, kdybys potřebovala někdy utýct, tak můžeš třeba jednu noc přespát tady a pak jako pojeděš až on tě hledat nebude, ale když on bude vědět...

A tohle všechno na tebe vysypala, aniž jste se znaly?

Vůbec no. Ona s nikým jiným neměla kontakt, ona pak začala ještě chodit za tou mojí kamarádkou, myslím, ale ta s tím celkem pochopitelně, nechtěla mít nic moc společného, což jako se jí vůbec nedivím, protože je tady spoustu let a už má tyhlecky zkušenosti a já je dělám teďko teprve. Ajá už s tím taky nechci mít moc společného.

Utíkají k tobě pro pomoc...

Přesně tak. No nebo jiná ta byla taky hodně pofiderní.

V jakém smyslu?

Já myslím ... jako za jakým účelem přesně ona tady byla, protože já se s ní seznámila, já sem o ní slyšela, že tady založil jeden angličan školy G.L.Durrela. A když to zakládal, tak potřeboval k ruce, a nějakým způsobem objevil tudle jako Češku, která tvrdila, že je vystudovaná knihovnice, že jí strašně zajímavé knihy a že mu bude pomáhat zadarmo, což on potřeboval, protože tady začínal a neměl prostředky, a ona mu nakradla spoustu knih a zmizela, to mi říkal on. A teďkon já sem se s ní seznámila úplně jinak, že jí někdo řekl o tom našem kurzu řečtiny, a ona uměla teda perfektně řecky, mnohem líp, než my všichni tam dohromady, a ona jako tam chtěla tam chodit, takže tam přišla jednou, dvakrát...no, já si myslím, že si tam přišla půjčit pár knížek a zmizet. *(smích)*.

Opravdu?

Protože jsme to měli tady v té knihovně dětský...

Aha...

... a ona nevěděla, že já už o ní vim, takže ... no a pak zmizela a už nepřišla. No ale každopádně nám vyprávěla tenkrát na tý jedny řečtině, co byla, že teda má přítele

a že se odstěhovali od jeho rodičů, protože táta toho přítele bil psa jejich a zbil ho nák tak strašně, že ten pes prostě opravdu skučel a že ona tomu otci šíleně vynadala a oni teda řekli ať vypadne a ten přítel teda odešel s ní.

... což zní celkem reálně...

Přesně tak, to mi v tomhle byla celkem sympatická, pak ale už sem o ní nikdy nic dalšího neslyšela, takže nevím, jak skončila, nebo tak...ale s tím týráním těch zvířat to je...

Strašný...

A jak myslíš, že se tohle může stát, myslíš, že tomu lze nějak předejít?

... já si myslím, to je totiž další věc strašně důležitá, toho člověka vidět v jiném prostředí, nejenom ve svém, ale i třeba v nějakym neutrálním, protože ono je to fakt něco jiného, když prostě sem přijede na holka dovolenou, vidí tady tu nádhernou, všechno vlastně krásný, první támhle maník na motorce jí pozve na drink, tak prostě je to úplně úžasný, že jo. No jo, ale pak přijed' prostě s nim do Prahy a zjistíš, že to je naprostej buran, kterej na Korfu se chová jako světák a v Praze se chová jako naprostej...

... a nejhorší je, když ještě neumíš řecky a vlastně ještě nevíš, že to je buran, a pak se trošku naučíš a teď zjistíš...

... pak ještě o těchdlectech ... další, která odešla, kterou znám, tak to byla holka která se sem vdala strašně mladá, jí bylo třeba dvaadvacet? ...když sem přišla, možná dvacet, vdala se v pětadvaceti, přijela sem dělat nějakou delegátku, potklala se tady s nějakym klukem, jeho rodiče měli nějaký apartmány někde, klasika prostě, a ty rodiče vlastně, když on si jí vzal, vzali se vlastně poměrně brzo, tak oni ho jakoby vydělili.

Kvůli tomu, že si vzal tuhle Češku?

Jo, oni jí nechtěli a takže oni jako nechtěli, aby s ní byl, oni slyšeli ... ona se zase asi úplně dobře v tom malym letovisku jako nechovala, a oni o ní slyšeli taky pár věcí a nechtěli prostě děvka a tak... No a oni si teda stáli na svém, a on jí teda strašně miloval, ale byl strašně ale strašlivě žárlivej za a) a za b) bydleli teda na tý vesnici nějaký hrozný, byli oba dost mladý, on byl teda o takovejch dobrejch 6 let starší než ona, ale ona jako jak byla zamilovaná ze začátku, tak prostě dělala všechno, co on chtěl. Oni ho hrozně bavily všechny ty církevní věci, takže on chodil prostě do kostela, ona s nim, nebrali se v kostele, jenom měli civilní svatbu, ale jeho velkej sen byl vzít si jí v kostele, našetřit si peníze, aby mohli pozvat těch 200 lidí. No ale to už bylo několik let poté, co byli svoji, a ona si už vlastně nebyla tak jistá, jestli s ním chce bejt nebo ne, ale ze začátku jí to bavilo, takže fakt s nim chodila po všech těch posviceních a tak, no a potom zjistila, že jí to pomalu přestává bavit, tam s ním bejt. A teďko on večer kafenia (kavárny), kam ona nemohla, tak na něj někde čekala, čuměla na televizi prostě a pak jsme se seznámily a ona sem v zimě občas jezdila za mnou, protože neměla co jiného na práci, ona vlastně, pak jsem zjistila, že ona byla strašlivě vychcaná, to bylo fakt neskutečný, protože ona mě fakt jenom zneužívala, protože akorát neměla co dělat, a prostě kdybych já něco potřebovala, tak...

... byla nepoužitelná...

Naprosto. Ale to sem ještě jako ňák nevěděla. Tady je taková Angličanka, která dělá, už tady je strašně let, a ona dělá každou sobotu už léta letoucí takový vycházky po Korfu; ona má Korfu pěšky projitý celý. Ona je teda hrozně divná, buď jí lidi nesnášej a nebo jí maj rádi, ale já jí mám docela ráda, protože ona je charakter. A ona napsala i knížku – po stopách L.G.Durrela, a je fakt jako docela dobrá, jo a vydává tady ten Korfiot ten časopis pro cizince, anglicky mluvící, měsíčně. No a tak já sem jednou, to sem ještě neměla D., takhle občas s ní šla tady na ty procházky, což bylo supr, protože sme se sešli vždycky třeba v N., nebo sme se sešli já nevím u A. a šli sme to až tam k vám, úplně nádhera, ona všechny ty cesty zná, stezky, prostě prodírá se houštím a ví přesně, kam jde. No a tak já sem tuhlectu holku jednou vzala s sebou. Ten její manžel samozřejmě jako správnej Řek, prostě by neušel 3 kroky pěšky, takže jí zavezl do města, nebyl z toho teda nadšenej, že pude, dokonce jí to snad nechtěl dovolit, potom jako vždycky to většinou skončí tak, že je to třeba 3 hodiny chůze a pak se skončí v nějaký taverničce, kde ona jako předtím objedná, že tam přijde tolik a tolik lidí, a pak tam jako je společnej oběd, a pak se zase všichni rozejdou a skončí se u toho místa, kde maj všichni auta a zase se rozjedou a prostě je to docela fajn. A teďko on jí volal co 10 minut, kde je, co dělá, kdy už přijde zpátky a ona jako co děláš, ne, a on si koupil noviny a celejch těch já nevím 7 hodin, co to trvalo, tak na ní čekal v autě tady ve městě!

On nevěděl, že to bude tak dlouho trvat, nebo co?

No věděl, no ale pak prostě jí dával to jakoby špatný svědomí, že on už na ní takovejch hodin čeká v autě. No a teď ona z toho úplně nervózní, teď my sme ještě po cestě zpátky chtěli zastavit v nějakym baru právě, a ona já už nemůžu, on tam na mě čeká a teď já sem - mě tady teda zakázalo spousta Řeků svejm Čechám se mnou kamarádit, že mám na ně špatnej vliv jako v tomhle, protože já ti řeknu jako nezbláznila ses (?), a co od toho jako očekáváš, mně to není jasný? No a teď ona teda potom už nepřišla, protože už nikdy nesměla, pak jí teda sem pustil párkrát do města, no jenže pak mu začala dělat to, že mu začala uhybat, což on se nedověděl, ona zjistila vlastně, že už takhle žít nechce a rozvedla se s nim a odešla. Já sem jí potkala teďko úplně posledním letem, co sem letěla do Prahy, tak ona tady byla na dovolený a říkala, že je zpátky v Čechách...

Jaké máš postřehy ohledně typické řecké rodiny?

No...synové kterejm je 35, 40 a přijdou k mámě, tak si sednou a máma stará v šátku prostě v černym jim posluhuje a oni jako mana fere ...

Přepis rozhovoru se Štěpánkou

Tak mně by nejdřív zajímalo, jak se to seběhlo, že jsi tady na Korfu a s tím bude souviset i druhá otázka, jak se to seběhlo s tím vaším partnerstvím, jak jste se dali dohromady?

No tak, to víš že jo, to je jednoduchý, to já sem sem přijela se svým klukem a ještě s dvěma kamarádkami.

Na dovolenou?

Ne, ne, ne, nebyla to dovolená. On ten muj kluk, jak sme spolu chodili, sme spolu chodili rok a půl, byli jsme takhle, víš, z vedlejší vesnice a mysleli jsme, že se vezmem, bylo to takový to...a já do toho budu okřikovat dítě... Takže sme sem přijeli, protože on byl, on dělal krupiéra v casinu a pracoval tady na těch lodích, jak sou mezi Itálií a Řeckem a už tam chtěl skončit, a my sme spolu chtěli otevřít takovej byznys, ale potřebovali sme počkat ještě do podzima, tak sme si říkali, co my budeme dělat, a dycky sme chtěli ven, takže sme si říkali, on už tady měl nějaký známý, že přijedeme na sezónu normálně na práci.

To byl který rok?

To byl ten 1996. Takže my sme projížděli to Korfu od Korfu townu až ... vlastně sme to nejdřív projížděli, pučili sme si auto, horko těžko, protože nám bylo 19, takže nám nikdo nechtěl pučit. Do jednadvaceti, že jo to je takový... a nakonec sme si ho teda pučili a projížděli. No mně v podstatě dali práci skoro všude jo (*smích*), on už to měl horší právě, tak sme nakonec skončili tady na tom severu v tý R., a jemu dali práci, to si pamatuju, v těch watersports na pláži, a on dělal závaží jo, na paragliding (*smích*), takže on nebyl moc šťastnej a mně dali práci v N. a tady, takže já sem se jenom rozhodovala, co vezmu jako, protože já sem mluvila anglicky a německy a prostě oni potřebujou holky na tu sezónní práci, že jo. Takže já sem si pak našla práci tady v hotelu právě u manžela, v lobby baru tam v recepci a supr práce, taková pohodovka od 6ti od večera do půlnoci a i docela dobrý peníze a všecko. No, a on nebyl prostě šťastnej, ale my už sme se teda hádali už předtím, prostě to nějak neklapalo nebo já nevím, prostě to nebylo nebo jestli se to asi mělo stát. No a nakonec jsme se rozhodli, že vlastně odjedem, že on mě tady jako nenechá samotnou, on se jako bál mě tady nechat, já sem tady chtěla zůstat, ani nic ještě jako vůbec, já sem nák vůbec jako, na manžela nák jako ne to, ještě tam nic jako nejiskřilo, nic. No a pak teda nakonec sme odjeli, jeli sme do Korfu townu a já sem se tam otočila na podpatku, a vrátila sem se.

Jako že ses rozhodla...

Jako že sem se prostě rozhodla, nenechalo mi to spát, já sem nechtěla prostě jet zpátky, já sem...

To bylo září nebo kdy?

Ne, ne, ne to bylo na začátku, to byl červen. My sme tady byli od května, už sem tady 14 dní dělala, tři neděle, ale najednou ten kluk se prostě rozhod, že né, že prostě už nechce, že nemá dobrý peníze, protože on byl zvyklej jako na velký peníze z toho

kasína, i když jsme se tady měli moc dobře, že jo počasí, léto, krásný, mně se tu strašně líbilo, já sem hrozně tady chtěla zůstat, že jo aspoň na to léto. No a dohodli jsme se na tom, že já prostě přijedu v tom září domu, že tady prostě budu a on odjel...

Takže počkej...

Já sem ho až takhle ukecala, ale jako ono to bylo jako prostě, že jako se rozcházíme, ale jako že né úplně, jako ale že prostě to. No a já sem se sem vrátila pod tou podmínkou... vlastně sem volala do hotelu tady a řekla sem, že práci беру zpátky, ale že mi musej dát ubytování, že bych se bála jako sama, já sem to tady přece jenom ještě neznala. A oni mi to teda dali a míň peněz za to, že jo protože vlastně to, ale stejně, že tady teda zůstanu a začla sem pracovat zase na bazénu, protože už přišla nějaká angličanka mezitím, ty dva dny co sme byli v tom Korfu townu, no a prostě dostala tu práci mojí na tom baru, no a já sem teda dostala tu práci na tom bazénu. No a takže sme prostě začli pracovat, manžel dělal za barem, já sem dělala, no a já sem hlavně neměla vůbec tušení, jako vopravdu sem neměla tušení, že ten hotel je jeho jako, že on je vlastně ten majitel nebo poloviční, no a pak už to teda začlo vlastně, jak sme spolu pracovali, tak už to začlo jako jiskřit a to ... a asi po třech nedělích teda jako sme spolu začli. No a to byla hrozná sranda, protože ten muj kluk bejvalej se vrátil (*smích*) a přivez si s sebou maminku svojí a mojí ještě k tomu. Oni pro mě prostě přijeli, jo.

Po jak dlouhé době?

Asi po třech nedělích.

A to už...

To už začlo, to už bylo v takovym tom prvnim jako rozkvětu, to já už měla jako mlhu před očima, úplně teda jako úplně ztracená už, a takhle to začlo, takle to bylo.

No a co bylo dál?

Tak to vůbec jako, to doufám, že nebudeš nikde zveřejňovat, protože to bych se taky mohla rozvést, i když on tohle jako všechno ví, že jo. On to všechno prožil se mnou. A takhle to vopravdu bylo, to ti říkam opravdu pravdu, to sem jako, moc tady to jako takhle neventiluju, ale takhle to bylo. No a... vlastně to byl strašnej trapas, já sem totiž tu jeho maminku měla strašně ráda, jo, a tak voni to nevěděli, já sem zase našla apártment, zase ten, co sme měli předtím, a nastěhovala sem se tam vlastně na ten tejdén, co oni tady byli, jako s nima, že jo, protože vlastně to byla moje máma, jeho máma, on...

Myslíš, že to byl z jeho strany nějaký...

To byl tah, absolutně strategickej tah, protože on věděl, že tu jeho mámu mam ráda, já sem jí měla strašně ráda, strašně ráda sem jí měla ... a moje máma se do toho nějak moc nemíchala (*smích*), ta to jako nechávala tomu volnej průběh, ta se spíš přijela jako vokouknout, jestli je to tady bezpečný, a jestli jako jó, co jako dělám, protože se báli. Protože ona byla v práci a najednou tam přišel on za ní, ještě brečel nebo já nevím, prostě úplně nešťastnej, že sem tam zůstala, že jo. Takže máma prostě úplně

zděšená, takže prostě jeli, našli letenku za těch 14 dní, nebo 3 neděle a jeli, no a přijeli, no a on vlastně mě pořád přemlouval, že jo, celej ten tejděn prostě on vlastně mě úplně jako pořád přemlouval, aby sem se k němu jako vrátila, aby sem s nima odjela, že to bude všechno jako zase dobrý, ale já už sem jako nereagovala, já sem měla mlhu před očima, takže já už sem byla úplně ztracená, fakt. To bylo jako úplně pryč. A takže oni odjeli, myslim, že teda oni odjeli za tejděn.

A to už asi tušily obě maminky, že asi to nebude...

No oni, máma moje, tý sem to řekla, jako že se mi líbí a že teda tó, no ona samozřejmě kroutila vočima, no ale máma moje jako mi nikdy nic neřikala, a co mohla dělat, že jo, vona to zřejmě taky věděla. A oni odjeli ten kluk muj s tou jeho maminkou po tejdnu, když uviděl, že prostě už to nemá cenu, že prostě sem ztracená, protože já, jak už sem ho takhle odpálkovala, tak už sem na něj byla asi i zlá, protože on nechápal, on byl zamilovanej, on mě prostě nechtěl ztratit.

Jak dlouho jste byli spolu?

No, rok a půl nebo dva roky a to byla ta sranda, že já ho na začátku uháněla a on mě nechtěl, my sme byli kamarádi dlouholetý ... a on mě nechtěl a já ho uháněla a potom vlastně zase uháněl on mě... no každopádně je to blbý, protože vlastně sme se od tý doby nebavili a mně to mrzí, já bych ho kolikrát chtěla potkat, protože on se na mě zlobí, i když vlastně nemusel, protože pak sem zase zjistila, že zase od jednoho jinýho kamaráda, že on na tý lodi jak byl, tak mě podved jednou, a to sem si všechno zjistila. Takže ono vlastně jako boží mlýny melou, ale melou... no to je jedno, prostě takhle to dopadlo. Pak po tom tejdnu, mamča vlastně tady byla o tejděn dýl, no a ona odjela normálně v pohodě, všechno v pohodě, já sem tady prostě zůstala celý to léto, celý to léto sme spolu chodili, bylo to úplně bezvadný, krásný. Protože já sem, přitom je to blbost, v devatenácti už sem si myslela, že se mi něco takovýho nestane, jo, víš co, už sem prostě měla nějaký ty lásky za sebou, že jo, tak sem si říkala, ten kluk, že se jako vemem, už sem byla taková to no, ale ještě vlastně se stalo tohle, no ale vlastně, já sem vlastně, jako to byla taková ta slepá láska, že jako sem neviděla vůbec ty důsledky, jako já sem nechtěla tady zůstat, mě to vůbec ani nenapadlo, jako já sem vopravdu přísahám, že tenkrát mi vlastně, prostě už byl konec léta, už bylo nějaký září nebo já nevím prostě, a ten S. mi říká, jo, jo, jo, vlastně a blížily se tátovi mýmu padesátiny a on je má v říjnu a já sem prostě řekla, že vlastně musím ject na ty padesátiny domu, že prostě to nejde a on mi říkal ... (*ruší děti*) Prostě já sem mu říkala, co prostě bude dál teďkon jako, jo, dyť já vlastně pojedu pryč a on mi tenkrát řek takovou tu větu, na to v životě nezapomenu, on mi říkal a proč nezůstat spolu a já říkam, to nejde vůbec jako, jak si to představuješ, ty si se úplně jako, jó (*smích*), jak si to vůbec představuje, já prostě tady nebudu žít, prostě jako já tady nemůžu žít, já, mně se stejská jako po Praze a po Čechách a já nevím a to nejde, prostě. No každopádně sem odjela, že prostě se uvidí, že né asi, že prostě jako...

Předtím jsi nad tím nepřemýšlela?

Vůbec! To byla zvláštní věc, já prostě sem to všechno brala, to byla opravdu láska hrozně moc, strašně silná, hrozně moc, prostě úplně jako, furt ještě je, mě to ještě nepřešlo (*smích*), ale prostě to se stane, já sem si říkala, asi né každému, že se to

nestane každému prostě, no to je jedno. A takže já sem odjela, tátovi sem uspořádala ty narozeniny a tó, to sem mu udělala takovou oslavu, protože já mam hotelovku shodou okolností, takže mě strašně bavěj, sem dělala pro jednu catheringovou společnost v Praze, než sem sem odjela a to, takže mě to hrozně baví takovýhle organizování různých akcí. Tak sem mu to zorganizovala. A pak vlastně říkam, co se vlastně bude dít, že jo, a on mi říká, tak přijed' vlastně do Athén, protože von v zimě je v Athénách. No, takže já sem vlastně jela v listopadu hnedka už zase do Athén na 3 neděle. On mi zaplatil letenku, protože já sem říkala, že nemam na letenku, že jo, protože to všechno stojí takovejch peněz takovýto ježdění sem a tam. A tenkrát to stálo 12 000, nebo já nevim kolik, že jo jedna letenka. Takže on mi to platil, byla sem tam tři neděle, bylo to perfektní úplně taky zase opět, no a pak sem teda odjela zase. Jo a to bylo ještě takovým stylem, že vlastně ty jeho rodiče mě nechtěli, že jo, oni mě vůbec nechtěli, oni, jestli si to dobře pamatuju, oni prostě ho strašně sabotovali, oni nechtěli prostě cizí nevěstu, ani nic takovýho slyšet.

Přemýšlela jsi proč to tak bylo?

Ne, ještě sem nad tím tenkrát vůbec nepřemýšlela, to šlo mimo mě, já sem to jako nechápala, ani sem si to nepřipouštěla vůbec, bylo mi to jedno hlavně, protože já sem jako neměla žádný cíle, jo, to sem se pak teda dozvěděla, že ten hotel je jeho nebo bude jeho prostě nebo je to vlastně rodinný hotel, to sem se pak jako v průběhu toho léta dozvěděla, což sem vůbec netušila, a když sem byla v těch Athénách, tak oni ty rodiče oni odjeli, oni jeli někam za nějakýma bratrancema na Krétu nebo co...

Jako kvůli...

Protože sem tam byla já, vlastně. Oni třeba chtěli možná ject, ale když sem tam. Takže já sem tam byla jenom s těma dvouma ségrama, on má dvě sestry S., nevdaný, už jim bude 40 a už se asi nikdy nevdaj. A ještě sme si spolu strašně rozuměly tenkrát, protože to bylo samý kafe a cigáro a kecačka a takovýhle a nic sme nedělaly, že jo, ale teď už je to o něčem jiným, oni teda pořád nic nedělaj, ale já furt dělám, takže už s nima za dobře nejsem. No to je jedno, takže to bylo tak, takže pak byly ty Vánoce, pak přešel leden, a my sme si pořád volali a já sem začla pracovat v Praze, začla sem vlastně dělat v P., protože můj kamarád tam otevřel na zámku hospodu a já sem mu jí držela měsíc, aby on moh ject na dovolenou, protože už byl z toho strašně unavený, takže sem tam dělala a pak vlastně přišel únor a S. mi říká, a já mu říkam, tak přijed' do Prahy a on přijel a to byla taky strašná sabotárna, oni mu vzali pas a takovýhle, to bylo strašně drastický jako (*smích*), ale nakonec stejně přijel, do toho můj otec...

To ti jeho...

No, ty jeho rodiče, oni mu jako, on ho zapomněl jako tady na Korfu a on tenkrát ten strejc prostě odmítl mu ho poslat, že prostě aby jel za mnou, že mu ho nepošle, a bylo to taky takový... takže sem pořád do poslední chvíle jsem vlastně, sem řekla už tátovi, že přijede a on mi říkal, hele jestli nepřijede, tak si od toho nic neslibuj jako, to bude důkaz toho jako, že se od nich nechá dirigovat a tak, protože můj táta je strašně chytrý člověk, a on si myslel, že, nebo myslel, měl pravdu, že jakmile, že se z toho pozná prostě, jestli vlastně on se od nich nechá jako dirigovat jako tou

rodinou, protože to tady je hodně, že jo, taková ta jako rodina jako má hlavní slovo a to, takže on vlastně říkal, to je strašně důležitý, no uvidíš prostě. A on přijel, na poslední chvíli sice, tak to bylo takový jako to no, a to už jsme měli spolu takovej jako tejden v Praze úplně nezapomenutelný, to byla taková naše jako dopředu svatební cesta, tak protože sme žádnou svatební cestu neměli.

To se tady moc nenosí vid', svatební cesta?

Jó, tak takový ty vesničani asi moc nejezděj, ale jinak jako takový ty trošku už jako civilizovanější a modernější už tak jako jó. To záleží na tý ženský jestli si to vydupe, víš (*smích*). No takže tak. No a pak vlastně už zase přišlo to jaro a já sem zase jela znova na tu sezónu, no a pak už sem tady zase byla, vždycky se to tak každou zimu jako, jednou sem byla 4 měsíce doma, nejdřív sem byla celou zimu doma, pak 4 měsíce, pak 3 a pak se to furt zmenšovalo, zmenšovalo, zmenšovalo, až vlastně po, my sme se brali až po 5ti letech. Už sem to vyčerpala tu první otázku, jak sme se seznámili a to, že jo. (*smích*)

Ještě mě zaujaly dvě věci - jednak ty dvě neprovdané sestry, jestli jsi někdy třeba přemýšlela o tom, proč se nevdaly?

Jedna má 130 kilo, je hrozně hezká, strašně dobrej člověk, strašně veselej, až moc, všechno to bere na lehkou váhu, víš co, je takovej, to je takovej ten typ holky, se všema kamarádka, ale nic jako serious (vážnýho), nic takovýho, a když třeba do ní, já sem byla svědkem toho, že do ní jednou jeden kluk dělal, a ona prostě si z toho furt dělala prdelky.

Myslíš, že to je třeba nedostatkem sebevědomí?

Určitě, hele, ona má takovouhle váhu odmalička, já sem viděla fotky, obě moje děti, já strašně je honim, prostě jako jídlo a tak, oni maj oba sklony k tomu, oni maj tydlety buňky, oni maj to v rodině, dycky S. má prostě ty bratrance, že jo, a to vlastně já to vidim, protože vlastně S. už mu je 40 a má takhle malý děti a všichni ty jeho bratrance už jako maj větší děti, takže dycky jedno z těch dvou nebo tří dětí, co oni maj, tak dycky je obézní, má problémy prostě to, jo. Takže já je hrozně honim, holka mi zhubla teďko, ona byla dycky taková to, a teď najednou je, jak kdyby se zmačknul čudlík a já si myslim, že to je tím, že sem jí prostě nedala, já jí jako nedala, večer ona chtěla prostě jíst, no a já jí prostě nedala, já nevim jestli to je tím, že teďkon byla pořád nemocná, jestli to je to, no uvidíme prostě. Každopádně zhubla.

A ta druhá sestra?

No, ta druhá ségra, to ja taková story sama pro sebe, ona má trošku problémy jako deprese a takovýhle věci a takovej zvláštní charakter, oni ho maj trošku jako v rodině. Ten tatínek je honil moc, je hlídal, že jo, a tady je to špatný, že jo, oni se sice musej hlídat, ale pak zase se musí vychytat nějakěj okamžik, kdy se hlídat moc nemaj, ježíš ať se to teda stane, když se to má stát a (*děti ruší*). No takže ta, je to tady těžký s těma holkama, protože víš co, to není jako u nás no, já nevim... oni ty chlapy taky nejsou jako pořádný.

U nás v P. je hodně starých mládenců.

Jé, a nedaly bysme to teda nějak dohromady s těma mejma?

Já mam pocit, že oni nechtějí, protože sem přijedou ty turistky a oni 6 měsíců mají...

No já vim, jak to myslíš. No, a ty moje švagrový třeba zas, ... já si pamatuju, že před nějakýma pár lety jim, víš co to znamená proxenió řecky? To znamená jako dohazovač, že třeba přijde nějak strejc támhle z jinýho ostrova a řekne já pro tebe mam takovýho chlapa a oni tím jako pohrdaj strašně, jó ty moje švagrový, „prosim tě, co já s nim budu jako“ , jenomže on ten člověk za to nemůže, to může bejt úplně dobrej kluk, jo, rozumíš, a když třeba ta holka není blbá a dá si říct, jo tak to, jenže oni sou takový mně připadá, ono jim je sice osmatřicet, ale oni maj jako mysl na 16, ale jako vážně, vážně, jo. Oni opravdu vypadaj dobře, já bych řekla, že i vypadaj mladší než já, oni sou tlustý obě.

I ta druhá?

No, ona ta druhá už je taky jako, ona už ztloustla taky, takže už je, není tlustá, ale je taková pořádná, taková ta řecká, víš, taková ta ... A oni hlavně, je to blbý, že to třeba říkam, ale asi to je o tý mojí tchýni, že ona je jako nehoní, ona jako je nehonila. Mě třeba moje máma honila, a pomoc mi, a vstávej a nebudeš chrápat do jedenácti, že jo a to. A oni je vlastně vůbec nehonili takhle. Ta jejich maminka je strašně hodná, ta moje tchýně, strašně, strašně, hodnej člověj, až tak hodnej, že ona, já vůbec nevím, jak ona vychovala tři děti. Já třeba sem na ně někdy ostrá, protože už to nevydržim, jako už prostě musim je popohnat, musim zařvat, musim a třeba občas ta ruka na tu prdel přistane, a mně třeba připadá, že jako ona, nevím jestli ona to tak dělala nebo ne. Vůbec nevím, jak ona mohla vychovat tři děti, jak to stíhala bez pračky, bez toho, a teď oni jí nepomáhali vlastně, no já nevím jako no. Já si myslim, že to je i tou výchovou, že ona je vlastně nikdy nevedla k ničemu, oni vlastně nikdy nechodili jako ani třeba do žádnýho kroužku zájmovýho, nemaj žádný hobby.

Tenkrát to asi bylo těžký tady...

Hele, není to tady těžký, tady je všechno, D. (dcera) třeba chodí na balet.

No to tenkrát asi nebylo...

No, ale je další v S., je v R., je prostě, je malování, třeba, já sem se třeba rozčilovala, já sem jí chtěla dát na piáno, ona nechtěla, ale třeba to nemá takovou úroveň jako u nás v tý Praze, ale něco to je, a když to dítě to opravdu veme, tak si myslim, že mu to stačí, jo (*děti ruší*). Ono je to těžký, já sem nad tím taky kolikrát přemejšlela, nebo sem se i snažila já takhle něco domluvit, s nějakýma kamarádama tady, hele nechceš, tady mam takovou švagrovou, ale oni nechtěj, holky nechtěj, ale taky jako, oni sou jako spokojený takhle, jak jako žijou. Oni maj takovou mysl jak 16 let, já nevím...

A co rodiče, to se pak nějak spravil ten vztah?

No, to bylo samozřejmě strašně složitý, že jo, protože to vlastně bylo až do tý svatby, rok před svatbou my sme se zasnoubili a to bylo takový jako, že já sem si to vydupala nebo né vydupala, to prostě jako se to muselo stát, že jo my sme se teda jako S., že se zasnoubíme, a že se teda jako vemem a todle, on vlastně čekal na mě, až já se jako

rozhodnu, protože já sem se jako 5 let rozhodovala (*děti ruší*)...tak kde sme skončily?

U rodičů...

Jo, tak prosím tě, rodiče jeho, úplně mě pán Bůh potrestal, že já sem měla tak dobrou tchýni s tím klukem českým, takže ona tahle moje tchýně je taky dobrá, ale je úplně jako jiná, že jo, protože je jí 70, takže si s ní nemam moc co říct jako, a je to taková ta typická prostě řecká, stará jako, hodně pobožná je prostě jako, a je taková, že už prostě jako nemůže. Takže víš, není to takový to, nemůže pomoci absolutně s dětma, ani je hlídat, protože ona je neuhlídá, hlavně jeho teda, A. (dcera) to mi ještě občas jako hlídala, když vlastně před těma třema rokama když byla mimčo, tak když jí byl rok, tak když sem třeba jela do města, tak to. Jako když sem jí navařila a všechno sem to tam přinesla, všechno rozpaketovalý prostě v kastrůlkách a oblečení, tak jako byla schopná jí pohlídat, ona byla taky A. hrozně hodný mimino, ale jeho není schopná absolutně pohlídat, ona ani zvednout, on od půl roku váží 10 kilo. Takže jeho maminka hrozně hodnej člověk, ale nemůže mi vlastně pomoci a to, takže někdy mě to štve a sem tak jako na ní trošku našťvaná. A oni mi teda nepomáhaj ani ty holky, já sem si ty děti jako vychovala opravdu úplně sama. Oni totiž nevědí jako, já když sem byla svobodná a než sem měla děti, tak já mam takovou kamarádku, která má teďkon 3 děti, nebo ona je měla i předtim, a já sem tam třeba přišla na kafe, to je takovej zvláštní ty jo, to je angličanka, která je tady vdaná spoustu let má 14ti letou holku, čoveče, ta už je tady asi 20 let, a já sem tam přišla na kafe, a ona 3 děti, že jo a to, a já sem si tam sedla a mě ani neňapadlo třeba, že bych jí mohla, že jo, tebe to taky nenapadne, protože ty nemáš děti, takže třeba já už třeba teďkon to vim, jo, že bych jí třeba opláchla nádobí nebo že bych jí třeba vyžehlila nebo něco a ona je strašně dobrá, takže ona ani nechtěla, já sem jí třeba pochovala miminko nebo nakrmila nebo tak, jo ale to spíš, že sem to dělala pro svojí radost. Takže ono vlastně, když si tím sama neprojdeš, tak to nevíš, jaký strašný práce ty děti sou. Takže já jim to nemam za zlý, těm holkám, i když někdy si říkam třeba taky, že by mohly pohlídat, aspoň jako, abych si třeba tu práci mohla udělat, ale oni to nedělaj, takže no to je jedno. No a tatínek, tak jako ten vztah je takovej ... už teď je dobrej, teď už vlastně od tý doby, co ty děti mam, tak už je to takový úplně jiný, ale samozřejmě když ještě byla ta svatba, tak oni mi třeba nepomohli ani se zařizováním tý svatby, já sem vlastně zařídila, já sem měla takovou krásnou svatbu, typickou řeckou, 350 lidí jako ale nádherný, bylo to tady a bylo tady i 30 lidí z Čech a 20 lidí z Anglie naši známí prostě a tak, strašně se to povedlo, bylo to všechno dobrý a všechno sem to teda zařizovala já, oni mi vůbec s tím nepomohli, což jim nikdy nezapomenu.

Ani finančně?

Ne, taky ne, ale my sme si to, to sme ani nechtěli, my sme chtěli jako sami si to zařizovat... spíš jako bych ocenila takovou tu, že já sem třeba přinesla 20 pozvánek a řekla sem tchánovi jestli by je neroznes, a on řek, že ne, což mě tak jako docela šťvalo, protože to sou jeho příbuzný a já sem musela zvat jeho příbuzný, že jo, no ale stejně sem je pozvala, tak to je jedno. (*smích*) Oni maj jako asi furt tak nějak problémy sami se sebou, nebo já nevim...

A S. je jediný syn?

Jedinej, nejstarší, takovej jejich miláček a asi jedinej schopnej člověk, pracovitej a... i když on je taky líněj někdy, ale akorát on jeden známej mýho táty tvrdí, že sem si vzala jako absolutně... on hlavně všecko umí on umí od električky, přes instalatérství, přes truhlářství, všecko! Teď sem jako poprvý za celou tu dobu těch 11 let, co sem tady, sem měla opraváře na sporák, protože tam bylo něco, co prostě on to dvakrát otevřel a nevěděl co to je, tak ho zavolał na muj ten. On všecko tohle udělal, to je všecko sádrokarton vevnitř a to, to je teda provizorní, to není naše, to je právě toho tchána, no a tak ti chci právě říct, že ten vztah s těma jeho rodičema se změnil strašně od tý doby, co sem porodila toho syna mojeho jo, toho vnuka jejich.

Takže holka je nebrala?

No, hlavně je nebrala kvůli tomu, že vlastně já sem, přišla sem teda po svatbě do jinýho stavu a oni takový to, že jim jako říkáš, že seš těhotná a co budeš mít jako jo, a oni a holčičku (?), no to nevadí...

Až takhle jo?

Den mpirazei (to nevadí), ale opravdu přísahám.

A S. taky nebo jenom jeho rodiče?

S. to nevadilo ... nebo nevadilo, on je strašně hodnej (*okřikuje děti*). Nejhorší bylo na tom, že já sem jí nechtěla dát po nich to méno, protože já sem měla vnuknutí asi zřejmě, že budu mít teda toho kluka určitě, protože mně totiž jednou někdy někdo někde předpověděl, že budu mít kluka a holku, a já sem tomu strašně věřila, já sem trošku na takovýdle věci, jako čtení z ruky a tak jako, víš trošku mě to chytá, to nesmím říkat manželovi, protože ten by se se mnou rozved, kdyby to slyšel, ten je absolutní ateista a vůbec nevěří takovejmdle věcem, takže to by bylo strašný, kdyby se to dozvěděl... by si myslel, že sem úplně blbá a to je jedno (*smích*)... víš jako kartárky a takovýhle věci, já teda na to moc nejsem, já sem nikdy nebyla, ale jedou mě čapla náká ta někde na ulici, nebo to já nevím už, v Číně vlastně, já sem byla půl roku v Číně od školy, takže tam mně nákej Číňan předpovídal, že teda to, takže to, to je jedno, no takže já sem na to teda vsázela, že toho kluka budu mít, takže muj chlap, muj manžel byl hrozně na to, že jeho syn se musí jmenovat po jeho tátovi.

Jako S. teda...

Jo, to bylo daný prostě o tom se se mnou vůbec nebavil, jo, a to by se se mnou fakt asi jako rozved, jo, i když on je strašně milující a všecko a tak, a by nikdy se se mnou jako, to je důvod jako třeba jó, že prostě to by prostě nevydejal. Když to bude kluk, tak to bude prostě S. a hotovo, ale jako holku S. (ženská obdoba jména) nechtěl, že bysme to jako zapláclí, že když to je ta holka tak to ne. Buď teda toho S. a nebo nic. No a já sem teda na to vsadila taky a říkam no tak hele, když to bude ta holka, tak já teda jí dam méno, kerý chci já, kerý jako buď z mý strany rodiny a nebo kerý se mi líbí a on to bylo moje štěstí, že my máme takovou jednu tetku a ta se menuje jako moje máma a ta tetka není moc, my jí nemáme moc rádi, ona je taková trošku jako God damn, jako taková trošku jako, že přináší smůlu, takže my sme nechtěli to méno po ní, protože to by bylo jako ta moje máma. Takže sem si vymyslela, sem někde

slyšela to A. a to se mi strašně líbilo dycky, tak sem říkala prostě já jí to dam. To je starý řecký mytologický, že jo, méno, takže to jako se manželovi taky líbilo. No a nejhorší ještě na tom bylo, že mě chytly ty bolesti teda den před tou svatou Marií, což je toho 15. srpna, a já sem rodila 14., hele, a to mě ukamenovali málem, protože no většinou, když se naroděj děti tady jako na tendleten datum, tak je jako pojmenujou všechny Marija, i když jako nemaj tchýně, prostě maj nemaj, prostě to tady takhle chodí, jo. A já sem jí teda našťestí vyprdla už toho 14., tak sem si říkala, kdyby pán Bůh chtěl, tak by počkal až do 15., takže to bude prostě A. a hotovo, no takže sem si to vydupala. No a to tenkrát ten muj tchán se mnou, prostě bouchnul do stolu a bude to Marija, a já jí stejně budu říkat jako Marija, a já, tak si jí říkej jak chceš. Až takhle!

To bylo asi docela nepříjemný...

No docela nepříjemný ti můžu říct, a proto já sem jim to říkala už když sem byla 7.měsíci, aby to teda ještě za ty dva měsíce vyšumělo, a ono to opravdu vyšumělo, to já sem takovej jako docela stratég. Tak takhle. Když byl A. rok a půl, tak sem zase otěhotněla znova, že jo, a to už byl S. a nikomu sem to neřekla, že mam kluka v břiše, a oni mi říkali to nevadí, že máš zase holčičku. Protože já sem jako s tím měla problémy, já sem byla s nim v nemocnici a musela sem 3 měsíce ležet, takže sem byla jako víc v Čechách než tady.

A rodila jsi kde?

Tady, tady, výborný.

Jo?

Doporučuju všele.

V nemocnici?

Ne, na klinice, doktor P., výbornej doktor, hned bych s nim rodila znova, fakt.

A plánuješ ještě třetí dítě?

Né, jako chtěla sem tři děti, ale kdybych měla ruce pomocný, tak jo, kdybych tady měla maminku, tak bych měla klidně 5 dětí, fakt jo. Jako těhotenství, porod vůbec nic není, to je krásný, a i tak jako to kojení, a to sem je kojila oba dlouho docela do 8mi měsíců a jako to, ale teď je to jako takový hodně náročný. Jako takovýto pořád ...

...musíš hlídat, kde jsou...

To taky, ale furt to samý, víš, seš furt doma, jako nemůžeš do práce, protože, jo já třeba mam tu hotelovku, takže já ten hotel, to já mě strašně baví, já bych strašně šla, ale nemam zase to srdce je nechat jo, a dát je někam hlídat, nebo tak, jako nechci, já sem na ně hodně, já sem strašně chtěla děti. Já sem měla v 17ti operaci gynekologickou a všichni doktoři v Čechách mi říkali, že nebudu moct mít děti, takže já když sem přišla do toho jinýho stavu, tak sem byla úplně to, no to bylo úplně, no sem tomu nevěřila v životě, že jo, že bych mohla.

S. to věděl?

Věděl, věděl, on to věděl, no a proto vlastně my sme, jinak bysme asi ještě počkali, třeba že jo, mně bylo 26 teprve, takže bysme asi počkali ještě, no, ale tak já sem vysadila antikoncepci, tak sem jako to, a najednou bum, hned vlastně, asi po dvou měsících, co sem vysadila. No a ještě, že se to jako stalo, protože kdyby se to jako nestalo, tak já bych potom začala jako přemejšlet ježiš marja, proč nemůžu a nemůžu no, a to by bylo špatný. Psychika, na tohleto já strašně věřim na tu psychiku, moje kamarádka zkoušela 20 let otěhotnět a ve 40ti se jí narodili dvojčata, až když vlastně jako to vzdala. Takže tak.

A co bylo v Čechách, než jsi sem přišla, co jsi dělala v Čechách, jaký jsi měla plány?

No takže já sem dělala hotelovku, moje plány byly, jelikož muj tatínek je právník a je docela dobře zaopatřenej, takže já sem měla v plánech mít hospodu, podnik, něco prostě cokoliv svýho, to byl normálně muj cíl, prostě...

Jako že by tě táta...

No, že by mi pučil na ten začátek prostě nebo by ani nemusel jako, ale víš co, když máš za sebou někoho takovýho, kterej ti zřeba zařídí smlouvy a i hodně známý má takže, jo, rozumíš, ale tak každopádně, takhle, ono to, když sem sem přijela, tak to bylo, my sme měli s tímhletem mym klukem bejvalym, tak sme měli známý, který dostali hodně věcí v restituci jo, a mimochodem dostali i nebudu říkat teda kde, to je jedno, ale v Praze v jedný části starý kino, a my sme v tom kině chtěli udělat billiard klub a my sme je vypověděli, muj táta udělal takovou smlouvu, předmlouvu a tak a museli sme počkat, protože podle zákona, když to je kulturní věc, tak se musí, já nevím jaká je ta výpovědní lhůta docela dlouhá, takže my sme to chtěli udělat, my sme to chtěli celý zrekonstruovat a udělat tam, tenkrát letěli víš takový ty billiardy, já nevím, jestli to teď ještě pořád letí, ale tenkrát to prostě letělo hroznym způsobem, že jo, a chtěli sme tam udělat bar a snack bar a takhle a celý to bylo hezký a tak ... a v létě by tam byla zahrádka a tak. A takže sme byli v tomhle to udělat, a právě proto sme nechtěli, já ani jít do práce, ani já sem skončila v práci, já sem pracovala rok a něco v jedný restauraci na Vinohradech, to byla taková restaurace, kde sem chtěla, já sem řekla tátovi ať mi vyřídí, že tam po škole na rok pudu někam dělat, abych si vydělala trošku peněz, sem si koupila auto, takovou škodovku sem si koupila, ale chtěla sem si jí koupit sama prostě, a to byla taková restaurace – piáno, živá hudba večer, takovej lehčí podnik to byl, a tam sem pracovala, a tam se mi jako moc líbilo, tam byla taková dobrá parta.

Tys byla barmanka?

Ne, ne, já sem tam pracovala jako normálně v restauraci jako servírka, tam byla jako složitější obsluha. Tak ono je těžký si začínat ňáký, tak ono tě do hotelu jako manažera na rok nikdo neveme, že jo, nebo... já sem si chtěla vydělat peníze, tam mi dávali dobrej plat, takže tam sem prostě na ten rok šla, tam sem si udělala strašně dobrý kamarády, dotěďka se stýkáme, oni sem třeba některý i jezděj. Takže to bylo moc fajn a zkušenosti taky sem ňáký získala a tak. No a pak sem tam skončila a oni

to věděli, že tam budu jenom tak na rok a to, a pak sem přijela sem, no a právě sme čekali na to, až se tohleto s tím kinem to, to byl muj cíl, to sem chtěla udělat.

Takže ty jsi měla podnikatelského ducha...

Já mám no, já ho mám pořád ještě jako, ale jako tak já ten hotel moc, jako víš co, on to má dohromady s tím strejdou svým. Vlastně je to S. a strejda, ty jeho ségry tam v hotelu jenom pracujou, berou plat normálně, sou tam jako zaměstnaný, ono to není jejich, oni přijížděj pár dní předtím než otevřem prostě, a odjedou zase pár dní po tom co, oni nepřipravujou ani teďko, jo. Takže to tak je, no a tatínek už je starej, tomu už je teďko přes 70, takže ten už jako, ten teda dělal zmrzliny, my prodáváme na bazénu takový domácí zmrzliny, takže on je tam kuchtí a to, ty zmrzliny, jednou za čas, takže to ho moc neunavuje. Takže no ale když se musíš s někym dohadovat, já ten hotel nevím, jestli se, nevím prostě, a ještě děti až odrostou, jestli se do toho jako pustím, nebo jestli budu dělat něco svýho, no jo jenže zas to je strašněj požirač času, jo, to prostě buď se budeš věnovat těm dětem, nebo budeš mít maminku doma, která se ti bude věnovat dětem babičku jako, já sem na to jako sama, to se strašný.

A rodiče sem za tebou nejezdí?

Jo jo, ale tak víš co, mamča ta třeba na 6 neděl jezdí, jo jako na to léto, ale co 6 neděl jako...

Máma ještě není v důchodu?

Je, ona nepracuje, ona měla úraz a ona nepracuje, takže ona může přijet kdykoliv, mamča, jenže ona zase má maminku svojí, babičku, kerý je 84, nemůže jí tam nechat jako samotnou, že jo. Brácha teď má, čekaj druhý dítě že jo, takže taky, no tak ale to nevádí, ale muj táta to je taky těžký, on se o sebe nepostará, to je jako těžký, víš, jako někoho sem vzít na celý léto třeba, no a tak muj táta ten tady nevydrží, že jo, ten pracuje ještě, ten je právník, takže ten se utrhne jako na 14 dní a to se utrhne na hodně, jo, aby sem přijel. No ale byli tady loni na Velikonoce, a strašně se jim tady líbilo. Jezděj, jezděj každej rok, mamča jezdí prostě třeba i dvakrát, ale není to že by jako jó, já přijedu jako na 3 měsíce pohlídat ti, abys mohla pracovat, to by bylo nádherný, to tak není no.

A teď v tom hotelu děláš co?

No teď vlastně nedělám nic, protože vlastně už 4 roky rodím a dělám děti, že jo, ale nemůžu říct, že bych se od toho jako úplně distancovala, třeba dělám, že zařídím menička nebo zařídím ňáký, že dojedu někam do města a zařídím ňáký uniformy, ňuká, já nevím, dodávky objedná, ňáký zboží, ale tak jako v nárazovkách. Nemám jako že bych pracovala od táde do táde, to né, když třeba S. potřebuje něco, jako S. je manažer ten všecko zařizuje, všecko dělá, všecko organizuje. Třeba já nevím, kupovali jsme nový zařízení tam na verandu, tak sem to třeba vybírala já s nim, jó, pomáhám mu v takovimhle tom, ale jinak jako né, no. Jinak jako nepracuju, dřív já sem pracovala vlastně všude. Třeba ten poslední rok si pamatuju, vono vlastně ze začátku oni mě moc nenechali, oni mě nechtěli, já sem dokonce jedno léto šla dělat úplně jinam, do A. k jednomu angličanovi, sem dělala v takovym baru, v restauraci, jo, takovej ten anglickej styl, protože sem se na ně prostě vykašlala, já sem, to bylo to druhý léto, co sem tady byla, a oni mě nechtěli, oni zjistili, že zase znova přijedu, tak

oni mě ta rodina takovou jako, že né, jo a tó, oni mi to neřekli do očí, že jo, ale tak jako sem to jako vycejtila, tak sem prostě řekla ne, du dělat jinam, a to bylo prostě nejlepší, co sem mohla udělat. No a pak už to třetí léto zase jako už ten jeho strejda řek, no hele, kde budeš dělat letos, ty nemůžeš dělat jinde, teď už, no a tak už se to postupně jako stupňovalo, ale jako jo. Ale moje místo na slunci je tady jako hodně vydobytý (!) bych řekla, u nich hlavně u tý rodiny, oni to třeba, nevím jestli to tak berou, ale myslim takovou tu úctu, že si to musíš jako hrozně, nebo já sem si to třeba ani nedivim, co oni tady viděj ňákou Češku, ňákou blondatou. My sme, oni maj pravdu, my sme na to taky se S. pěkně pekli, na to v tom létě, protože že jo my sme byli jako mlha před očima oba dva, jo, já si třeba pamatuju, že sme zavřeli a jeli sme někam na kafe jako jo, což nebyli lidi, tak sme si řekli, no tak dobrý, to se nezblázní a šup a už sme byli pryč, jo, což nejde, že jo, takže já se jim nedivim, no já jim to nemam za zlý (*smích*). Já kdybych jako byla boss tak by asi se taky mi to nelíbilo, kdyby mi nechal podnik někdo a jel jako někam do příc. Takže tak.

Ty jsi z Prahy?

No, ...

Jak je to s jazykem – říkala jsi, že manžel česky nemluví?

Ne.

A vaši?

No, to je další horor, moje tchýně vůbec nemluví anglicky, takže ty první začátky to bylo, proto zřejmě asi jsem se naučila strašně rychle řecky mluvit, mně všichni říkaj, že jako mluvím dobře a hlavně sem se naučila mluvit úplně druhou zimu, jo, to já sem prostě mluvila a to mě ten muj tchán podezíral, že sem v Čechách chodila do školy řecký. Tak já nevím, jestli se mi to rozložilo v tý hlavě a to, ale to bylo tím, že sme tady byli tu první zimu s tou mojí tchýní, vlastně sme tam bydleli v hotelu ještě spolu vlastně, a to pochytíš, že jo. Ona nemluví vůbec, ona se snažila, to byla třetí zima, né ta druhá, takže po tý druhý zimě, já sem mluvila prostě to léto, jak byly Velikonoce, nebo tak ňák to bylo a vlastně sem začla mluvit hrozně rychle prostě, a tchán mluví trošku anglicky, takže to bylo tak ňák vcelku, když sme se chtěli dohodnout, tak sme se dohodli, jinak sme se moc spolu nebavili (*smích*), no a děti mluvěj obouma jazykama a moji rodiče nemluvěj taky, mamča mluví trošku německy, takže tak jako, ale na konverzaci nic moc spolu.

Jak probíhá konverzace mezi tvými a jeho rodiči?

No, to vůbec, že jo, to sou samý takový ty (*předvádí hekání a mávání rukama*) „jásu“ (ahoj), že jo a teď se líbaj to a to je všechno že jo a „kala kala“ (dobrý dobrý).

Překládáš...

Překládám jako když chtěj, a největší bolest to je mýho táty, protože můj táta to, je strašně upovídáném, no, a hrozně by si chtěl se S., myslim si, že ho má hrozně rád, tak jako oni ho oba dva, strašně sympatickej jim byl od začátku a on je jako S. je hrozně dobrej, takže dobrej člověk a oni to tak asi jako vycejtěj, oni to i viděj.

Takže on to měl lehčí s tvými rodiči než ty s jeho.

No moji rodiče nikdy, i když tam tenkrát byl poprvé na ten tejdén, tak muj táta, i když on táta muj nechtěl, nechtěl, on jako než to překous vevnitř jako, já nevím jestli vůbec to jako překousli, tak teď už jó, tak jako, co maj dělat, ale ta bolest tam jako zůstává, jako že ty děti sou daleko, ty vnoučata sou daleko, takže oni prostě jako, furt mam trochu výčitky svědomí.

Ty jsi jedináček?

Né, já mam bráchu a ten teda jako teď má děti, ale to je jedno, a proto já říkam každý kamarádce jako jed' domu, jo (*smích*) protože, je to smutný, protože seš daleko, seš daleko a budeš vždycky daleko, takže je to těžký. A jak sem, tenkrát si pamatuju jak sem se s někym bavila, jak se mi strašně stejská a to, a oni to bude dobrý, to bude do tý doby než budeš mít první dítě, a to tak není, protože pak se ti stejská ještě za to dítě, jó jako protože my sme třeba přijeli z Čech a Adélka byla miminko a chtěla babičku, že jo, takže prostě oni maj a to je další věc strašně zvláštní, to je teda jako, to chce jako vědecký zkoumání úplně. Moje děti od miminka nechtěli tu „jáju“ (babičku), jako tu babičku, tu řeckou jako ona je nemohla ani pochovat, ale je to tak, já nevím proč, ale prostě, jako né že by nemohla, ale oni neměli takovou tu, že by jí jako chtěli, víš. Ona třeba přišla a oni prostě nikdy jako se na ní neusmáli nebo prostě neto. Hele moje máma, já přijedu do Prahy od mimina, oni se jako nenechali hlídat nikym, to je muj bol, protože oni i kdyby třeba jednou za čas ta řecká tchýně moje pohlídala, jednou za čtvrt roku, nebo za měsíc, oni nechtěli prostě, to sem je musela dycky jako nějakym způsobem oblbnout a utéct jako jo, a moje máma hele já přijedu do Prahy, otevřu dveře, tady je máš a du pryč, to je hned prostě, okamžitě.

(jdeme dovnitř)

Takže co sme říkali?

O tom jak je to s tou babičkou.

Jo, jo, jo, tak to oni ty děti se nenechaj od ní jako vůbec hlídat, jak když jako vycejtěj nebo já nevím, oni jí viděj celý léto ale nenechaj se, nebo nechaj, ale mamča prostě v pohodě, prostě i když jí viděj jako malinko nebo každý tři měsíce nebo tak, tak úplně bez problému, to je ten jazyk mateřskej asi ... (*věnuje se dětem*)

Řekové mají možná rádi Češky, protože se postarají o všechno, že Řekyně se spíš starají samy o sebe...

No oni nejsou totiž blbý, že jo, jako život není tak jednoduchej, ale v podstatě já si myslím, že tady je lepší jako, no lepší to záleží na... individuálně, to záleží na tom, kolik máš peněz, a jaký máš kolem sebe lidi, já bych neřekla jako nikdy, tady je to lepší, nebo tam je to lepší. Ale co třeba je jako velká chyba Angličanek nebo Češek, který tady žijou je, že jakmile nastane nějaký problém, nebo nějaká krize a jak to vyřešíš, vyřešíš to jedinež tím, že odjedeš. Oni si myslej, že důvod tý krize je to, že ty seš Češka a on je Řek, a žiješ daleko od rodiny a že to je tím a je to jiná mentalita a tak a řeší se to takhle, že jo. Ale ono to tak není, krize nastane i v Čechách žejo, mezi dvouma, jo, když seš vdaná, nebo tak. Každěj má krizi, tak se podívej jaký tady maj vztahy mezi sebou ty lidi. (*ruší děti*)

Jak je to doma, máte to nějak rozdělené v domácnosti? Kdo se stará o děti, kdo je vychovává?

Já... (smířeně a vyčítavě)

Všechno ty? A všechny práce?

Všecky práce... no tak on samozřejmě dělá takový práce jako, že třeba zatopí v krbu, krb já ani nečistím, to dělá taky on, co ještě dělá, hm, taky jediná věc co ještě doma dělá je, že večer zavírá okenice (*smích*) to mě třeba teď kon napadá, ale jinak jako, dojde třeba s odpadkama, když mu to řeknu, aby došel, že jo, ale jinak jako třeba nakoupit, to vyloženě nesnáší jako.

Vařit?

Ne, vařit neumí, maximálně mi udělá čaj, když třeba si sednu odpoledne a prostě, já hele když seš tam, udělej mi čaj, prosím tě, tak to mi třeba udělá, to je hodnej všecko, ale jinak ne. A když sem pak nemocná, tak to musím už bejt hodně nemocná, aby se postaral, jako postaral, když tady sou haldy nádobí, tak on je sebere to nádobí a dá to do myčky, ale jinak není schopnej se postarat jako. On to vůbec neumí a není schopnej se o ty děti postarat.

Vychovává je nějak?

No jako nevychovává, zatím ne, ale bude, já věřím tomu, že bude, až budou jako, on třeba, já jako si nestěžuju, nebo takhle, já nevím co je lepší jako jo, někery chlapi mi připadaj, že zase ty děti, ženský jako terorizujou, když se do toho moc montujou, mně se do toho nemontuje vůbec, nechá mě, až když vidí nějakou krajní situaci tak zakročí.

Jako třeba?

Prostě třeba když já se dohaduju tady se slečnou, něco se snažim, aby jako ona udělala, nebo prostě něco a on nic neříká, nic, nic, nic, nic, nic, my se tady třeba hodinu dohadujem, a až když začne třeba už jít do tuhýho a už prostě začne jako jo, tak pak teprv zakročí, a udělej to, když ti to říká máma nebo prostě, jó takhle, takovymhle způsobem, no a pak třeba taky zakročí, když třeba, že jo, jelikož sem na to sama, on taky je pořád pryč, že jo, my totiž stavíme barák.

Takže tenhle je dočasný?

Tohle není naše, to je toho tchána právě, to je jejich, dobře tak ty věci sou naše, ale on jim to S. pomoh dodělat právě a s tím, že se sem nastěhujeme, to je všecko sádrokarton, to je provizorní všecko, že se sem nastěhujem do tý doby, než postavíme naše, my stavíme v Rodě dole u moře tam, takže on je pořád pryč, takže, třeba příklad, jela sem třeba do města, to byl S. ještě miminko a říkam třeba mu, hele tady je ta jeho polívka, to byly ještě takový ty mixovaný, takže to za 20 minut vypní a v jednu mu to dej, pak ho dej spát a to. No a v půl jedný volám a co ta polívka, dobrý – co polívka „paei supa“ (je v háji polívka), že jí spálil jako jo, zakecal se na telefonu, spálil polívku, dítě dal spát před jídlem, né po jídle prostě, nepřebalený, není schopnej prostě vůbec, a to je strašnej muj jako strach, že třeba, když mi třeba není dobře nebo tak, kdyby se třeba se mnou něco stalo, nebo tak, jo...

Já myslím, že by se to naučil.

Ten ne.

Tak by si pořídil chůvu...

No mám z toho strach... no tak to mě napadne jenom v takovejch těch situacích ... *(ruší děti)* ... neříkam úplně, ale na pár dní jo, sem třeba... všechny věci co se mi staly jako špatný, tak byly, když sem třeba musela do nemocnice nebo tak, tak se mi staly v Čechách, jo já sem byla na, teď kon se mi to stalo v létě, já sem měla špatnej papstest, a musela sem na konzaci čípku děložního a měla sem tam nějaký rakovinový změny a to byl takovej stres strašněj a jela sem domu, odjela sem a vzala sem děti s sebou... nakonec to všechno dobře dopadlo a nebo se S., když sem byla těhotná, tak sem krvácela a musela sem do nemocnice, takže kdo se postará o A., nebo když byl S. v nemocnici, tak S. nebyl schopnej se postarat o A., tak jsem jí dala ke kamarádce *(šeptá manžel je doma, nechce aby to poslouchal)* To je takovej muj strach jako, víš, co by jako bylo s těma dětma, kdybych třeba musela někam odject nebo tak, to já vůbec jako nevím.

Nepomohla by třeba tvoje máma?

No a jak sem přijede, no jistě, kdyby to bylo hodně vážný, tak by asi musela, to sem třeba taky přemejšlela, že by jako přijela, ale ono to není sranda v tý zimě přijet a teď má mamča navíc ještě zlomenou ruku. No tak to sou takový ty věci, když seš sama někde, víš, takhle daleko od rodiny a tak.

Myslíš že tě to hodně vycvičilo?

Určitě.

(kousla mě jejich kočka, na to konto se bavíme o tom, jak jim zastřelili psa) A co pak ty vztahy po tom, co vám ho zastřelili?

No my sme přesně nevěděli kdo, no celá vesnice to věděla a my to jediný nevíme kdo to byl.

A neřekl vám to nikdo?

Neřek, my asi víme kdo, víš co, ale to nejde, oni ti to neřeknou, protože oni přece se kvůli psovi jako tady nerozkmotřej. S. řek, že kdyby neměl mě a A., tak by šel k soudu, on je sice takovej, že se s nikym nehádá, to já sem spíš taková držka, to on je spíš takovej jako po dobrým s každým, víš... no a v tomhleto ale né, to by byl strašně tvrdej ... *(kočka kousla i Š. syna, S. jí vyhodil z domu, S. na něj křičí, že jí to bolí – říká to tátovi řecky a mámě česky)*

To je bezvadný, že sou dvoujazyčný.

Ale je to složitý, ze začátku, když jí byl tak ten rok a teď na to miminko mluvíš, tak je to dobrý, ale v tom roce, když vlastně to mimino už začíná jako odpovídat, tak začíná opakovat, tak je to jako, u něj mi to bylo už jedno, ale s ní mi to bylo takový, že sem si nebyla jistá, jestli dělám jako správnou věc, a můžu ti říct, že kdybych tady měla někoho, kdo by mě ovlivnil, kdo by mi třeba řek neblbni to dítě, tak možná že

bych se nechala trošku ovlivnit, ale jenom z toho důvodu, že bych to dítě zblbla, protože já sem měla vyloženě ten pocit, že jí fakt zblbnu (*děti křičí*)

Co vaříš – česká nebo řecká jídla?

Oboje, S. sní všechno, ten vyloženě mě neterorizuje ani neomezuje nic, dneska se mi strašně nechtělo vařit, ale jako udělala jsem něco potom, když sem to měla už v plánu.

A vaříš každý den?

No někdy ne, když mam ze včerejška, jako když třeba zbyde tak ne (*děti křičí*) ... Třeba P. (kamarádka) nejen že nevaří, ale že nemusí vymejšlet, co bude vařit, nemusí nakupovat jako to není jenom to uvařit to jídlo, kdyby to bylo jenom to uvařit, tak to je hned to jídlo, že jo.

A navíc to není jenom jedno jídlo denně...

No oni už taky, že jo, dřív třeba chtěli, když byly menší ještě donedávna, jenom jednou denně sme jedli a večer sme to ňák, maj flašku mlíka večer, takže pili mlíko a ono jim to jako stačilo, takže si dali odpoledne něco a teď chěj i večere, jo. Teď už si připadám, s tím jedním dítětem ještě ne, ale teď už si připadám jako ta máma, co furt jenom krmí všechny.

Dokázala bys nějak porovnat vztahy v rámci české rodiny a v rámci řecké rodiny?

Moje děti sou v Čechách ty nejzlobivější a tady sou ty nejhodnější. (*smích*) Mám ten dojem, prostě protože tady já když s nima někam přídu, tak všichni mi říkaj ježišmarja, ty se uměj chovat jako, že prostě oni nerozbijou celej byt, jako prostě my deme někam do restaurace a oni si sednou a seděj, ale u nás v Čechách zase naopak, choděj pozdě spát a (*okřikuje děti*) ... a to, takže mám tady prostě pocit, že v Čechách sou jedny z nejzlobivějších, takový živý sou strašně jako u nás, já nevím jestli ty děti v tom Česku nejsou tak temperamentní... jak si třeba říkala s tím jestli mi manžel zasahuje do té výchovy, tak to sem ti právě chtěla říct, což bych třeba ani neměla říkat, ale je to tak, já se třeba dostanu do takovýho tlaku, nebo tak, třeba není mi dobře nebo tak a už chytanu nerva, já sem strašně klidná, ale chytanu nerva a naplácam jim, nefackuju je, nepohlavkuju je, ale prostě jí chytanu a už to jede dostane normálně, a on to nechce vidět, takže zakročí už než se to stane.

Myslíš, že v případě těch neprovdaných sester je na vině i výchova?

No to je tím, že je nehonili, ta výchova řecká je, oni je určitě nechávají, jo, protože já si pamatuju, když tajidle ty byly dva a půl tři roky, tak sme byly v hotelu, a byla tam ta jeho maminka, a já sem jí tenkrát dala na zadek, jednu na zadek, jako kvůli tomu, že se, já nevím, tam přišla ňáká teta, a ona jí něco udělala, ňák se k ní nechovala dobře jako, já nevím jesli na ní vyplázla jazyk, nebo co. A tenkrát ta tchýně se strašně zhrozila, co sem to za matku, co sem to vůbec udělala, že to přece nemůžu, a že jí způsobim psychický trauma. Oni tady ty děti, a to ti třeba můžu říct i z jiný zkušenosti, třeba moje kamarádka tady nejlepší, ona teda nemá děti, ale jako z tý řecký právě rodiny ona vlastně...

A Češka...

No, Češka, ona se bude vdávat teďkon v říjnu, ona už tady taky je asi 4 nebo 5 let, a teprve teď se bude vdávat, a její tchýně má bratra, a bratr má malý dítě takle kluka úplně stejně starýho, a hele oni ho vychovávají tak, jeho matka je pediatr a oni ho vychovávají takovým stylem, že mu nic neřeknou on pošle tu babičku.... a oni nic, on jim rozbije celej půlku bytu na návštěvě, a oni mu nesměj nic říct, dokonce takovým stylem, že když mu L. něco řekne, tak oni jí vynadaj. Takže ona jim řekla, že jestliže to je tak, tak ať k nim nechodí, protože ona si od něj nenechá zdemolovat svůj byt, jo. Takže takle, to je řecká výchova.

A vnímáš nějaké rozdíly v rámci celé rodiny, třeba i mezi dospělými, třeba manžel – manželka...

Sašo, každá rodina je strašnej rozdíl, já zrovna mam to štěstí, že on se chová ke své vlastní matce, jako kdyby byla svatá, on jí má hrozně rád, i když vlastně ona je taková jaká je, on to tak bere, že ona je taková jaká je, že jo on s ní nesouhlasí ve spoustě věcí. Jako on je ateista, ona pobožná, jo to sou takový až extrém (ruší děti i manžel) no prostě on není „mana fere“ (matko přines), ne on jako jo třeba, když jíme a ona stojí tak jo, ale na ní úplně vidíš, že to je její radost, že ona to může přinést, jako oni maj ty matky k těm synům strašně takovej vztah, oni je zbožňujou, a já ti musím říct, že já jim jako trochu rozumím. Jako já nevím proč, ale je to takový to, to je jedno jestli to je láska stejná, ale přece jenom to je trošku jako jinej vztah a oni to maj moc, oni to maj víc než my v Čechách nebo tak. No a zrovna dneska sme se bavili s tím, sme měli tu návštěvu, to je ten Angličan, a my se třeba bavíme taky o těch mentalitách, jako, že jo, protože on ví, že sem s tou řeckou mentalitou hodně bojovala, i když teď už sem jí tak přejala, že naopak se někdy hádam se svejma českějma kamarádkama, že oni to nechápu a já nevím, proč to nepochopěj, že už jako přebírám...

A v čem...

No protože teď zrovna tu kamarádku, co mam, že jo třeba, tak ta se bude vdávat, ona je třeba o takovejch 5 let za mnou. Já sem procházela tím, čím ona prochází, tak já sem tím procházela před 5ti lety, a já se jí snažim vysvětlit určitý vztahy mezi tou tchýní její, a já jí třeba říkam, ona to tak nemyslí a ona to myslí opravdu z té lásky a ona to nechápe, ona tím musí projít, to ti nikdo nevysvětlí, jo. A ona třeba nedovede pochopit, proč ona jí tam pořád já nevím, rozumíš, jo, když se do ní plete, jo, nebo tak, to si tím, opravdu musíš projít, jo, víš jak to myslim, já už sem přišla na to proč vlastně jo, rozumíš, co tím chci říct, jo. (děti ruší)

Poslední tři otázky. Zajímalo by mě, jak je to s tvými koničky.

No takhle muj koníček byl, já sem od nákejch 12ti let cvičila aerobik. Chodila sem před Vánoce zase, sem se po dlouhý době, chodila sem asi dva měsíce vlastně od porodu už sem nechodila, a protože sem měla hlídání a teď mi odjelo to hlídání. Tady je aerobik v R., to sem chodila tak 3x tejdně.

A vždycky dvě hodiny někdo hlídal...

Na hod'ku, na hod'ku a půl, já sem měla právě od toho strejce, co s nim máme ten hotel, tak jeho holku, kerá čekala na vysokou školu, jí vzali až od dalšího semestru,

takže ona vlastně od září neměla co dělat, tak ona přijela, on většinou spal, protože sem chodila v tu dobu, kdy on spal, a ona tady seděla prostě a já sem se šla to, to mi dává strašně moc energie, strašně se cejtím dobře, teď nemůžu. A i do posilovny sem chodila, když nebyl aerobik, takže to bylo fajn, takže to je muj koníček hroznej, kterej teď nemůžu dělat. Potom já hraju na kytaru, to hraju pro děti teď, to mě poslouchaj, já sem chodila do hudebky a děti poslouchaj a A. taky a nechce chodit na piáno a já si myslim, že chce tu kytaru, potom mmm... co ještě dělám ... Miluju koně, takže si chci koupit koně, chci i psa, takže si pořídím psa, teďkon stavíme ten barák... takže počítám, chtěla sem si pořídít třetí dítě, ale nepořídím, tak teď nevím jestli si koupim koně, ale ještě se toho bojím, já nevím jako.

A ty jsi někdy...

Já sem jako chodila tam, my bydlíme kousek od X., víš, takže sem dycky, moje kamarádka ta měla doma koně, takže sem dycky, tatínek mě učil, jako nevím, nikdy sem se o to nestarala, až tak jako že bych sama byla schopná postarat se o koně, ale tak se snad budu schopná postarat o koně... no ale říkam si, až tak děti jako odrostou, až jim bude třeba 12, možná ne, možná si ho ani nepořídím, ale možná jo, to by byl takovej muj životní sen, jako já sem chtěla od malička koně koupit si po tátovi mym. A psy mam ráda, a pořídím si velkého psa, ale ještě né, teďkon to nejde, teď na to nemam čas, a pes velkej chce hodně prostoru, a když sou děti nemocný, třeba tejděn nebo 14 dní, tak jako kdo s ním bude chodit ven na procházku, že jo, takhle sme taky přišli o toho psa, že jo, protože já byla těhotná, měla sem mimino, to nemůžeš jít na velkou procházku s obrovským psem, když máš takovýhle břicho. Takže protože s ním nikdo nechodil, tak on utíkal, víš, a to bylo ono.

A co kamarádky máš Češky, cizinky, Řekyně?

Mám všechny, mám hodně známejch, hodně kamarádek, mam Češky, mam Řekyně, mam i Angličanky, Irky, jedna Irka je moje kamarádka moc dobrá.

Tady všechno?

Tady, tady, tady, a v Praze mam taky, ale to se hodně ztenčilo ten okruh, mam tam jednu, bych řekla, teď dobrou kamarádku, a pak mam spoustu známejch, který můžu považovat taky za takový rodinný kamarády.

Máte nějaké společné známé se S. nebo jsi ho s někým seznámila ty?

Jeho nejlepší přítel, s kterým se zná od malička, nám šel za svědka a jeho manželka, kterou vlastně potom se spolu setkali, my už sme byli dávno to, nám křtili A., tak se máme dobře s nima prostě, zrovna před chvilkou mi volala, i když samozřejmě nesouhlasim se všim, mam rozdílný názory a tak, ale sou to strašně dobrý lidi, ale oni sou v Athénách, takže vidíme se málo, ale voláme si a to, a potom máme další známý společný, hodně z jeho strany, že sme se jako seznámili a hodně se kamarádíme, ty zase pokřtili S., ty, to máme zase společného, takovej ten zájem jako oni maj dvě restaurace, a catheringovou společnost v Athénách, takže to zase je moje sympatie, že já bych s nima a já to furt říkam tý jeho manželce, já bych s nima do něčeho šla, ale jako nejde to, a to si jako taky perfektně rozumíme. Takže já jako nemůžu říct, že bych se klonila k nějaký národnosti, ale zase jako mam třeba nepadnu si do oka

s každým, jako a když né, tak né jako, a hádam se hrozně jako, hm, zrovna sem se dneska pohádala s tou mou nejlepší kamarádkou na tý procházce, zrovna kvůli kamarádkam, protože mi to vadilo, co řekla, víš co, já asi sem taková držka, někdy si člověk neuvědomí, třeba když něco řekne, že tomu druhému to ublíží, ale mně někdy připadá u ní, že furt já to polykám, a jí zase připadá, že né no, tak jako já nevím, no, to se srovná snad.

Hádáš se s kamarády, ne že by ses rozhádala s vesnicí...

Ne, to ne, to nepřipadá v úvahu, to naopak právě tenkrát vlastně ten tchán, víš co, oni mě jako nechtěli, tak on pak přijel, ňák to další léto z Athén a šel jako do tý vesnice, on tam má, že jo ty ségry a bráchy, že jo, ono jich bylo asi 8 a on mi říká, cos jim všem udělala, že tě maj tak rádi (*smích*), ale samozřejmě že né, oni už mě poznali teďkon a vědí, že sem taky pěkná držka, ale musím si prostě padnout do oka. Třeba teď sem zas byla u tý V., co je ta kadeřnice, tak ta je vdaná 2 roky a brali se u nás, takže to je zase úplně, on je v Německu, takže je takovej Němec spíš a oni se vzali jako u nás, ale žijou tady, a teď sem tam byla pozvaná na narozeniny, tak sme byli na narozeninách a tam bylo dalších 5 Češek, který sou tady buď vdaný, nebo maj přítele, a už sem si říkala, ty se zbláznily ty holky, co blbnou, ale to sou takový chlapi, že je vidíš a řekneš si, co na nich viděj, vždyť to ježišmarja není tak jednoduchý, to už ten chlap o to musí stát, aby si tady zůstala, a nebo se ti tady musí tak strašně líbit, a je ti jedno jestli máš chlapa nebo ne, ale líbí se ti tady, to je lepší ... (*děti ruší*) ... ty řekneš Řekové – ženská rohožka, to třeba sem přišla v Praze a byla sem v kanceláři u táty a tam přišla ňáká jeho klientka a prostě vy ste v tom Řecku a to sem slyšela, že tam sou ty ženský jako rohožky, jo. A já říkam, no, já si moc jako rohožka nepřipadám, ale jako když si to myslíte. Víš oni si to tak myslej a není to vůbec pravda, vůbec to není pravda!

Jaký si to uděláš, takový to máš.

Ano, přesně tak a je spoustu ženskejch, třeba moje máma například, třeba muj táta ten si nedonese ani sklenici vody snad, ale sou zase jako jiný chlapi, rozumíš, jo... (*povídá s malou*)... Třeba jako já mam takovej pocit, že já sem se chtěla vdát, já sem chtěla mít děti, já sem chtěla, prostě, že on mě do ničeho nenutil, on to tak jako bral jak to šlo, ale on s nima bude mít dobrej vztah, až budou větší a bude je vychovávat trochu.

Příloha č. 2

Přepisy druhých rozhovorů

[Faint, illegible text from the adjacent page is visible on the left edge of the page.]

Přepis druhého rozhovoru s Eliškou

Přemýšlela jsi někdy o postavení ženy v řecké společnosti a zaznamenala jsi nějaký rozdíl mezi českou a řeckou společností z tohoto hlediska. Nakonec by mě zajímalo, kam bys postavila samu sebe.

Mě napadá jenom jedna jediná věc a to, že český ženy se o sebe musej víc postarat, sami o sebe a o rodinu. Že tam nefunguje už to, že ten chlap by je opečovával, ale že musej bejt mnohem víc samostatnější, musej si vyběhat všechno na úradech, nakoupit si, pojezdít všechno, řídit auto, zatímco tady se mi zdá, že ten chlap je takovej víc opečovávací, ale vůbec to nemůžu jako tvrdit, protože já hlavně znám K. a беру to hlavně podle něho, jinak nevím. Ono je to hrozně příjemný, když tě někdo opečovává, vozí tě sem a tam...

Říkáš, že v Čechách se žena musí o sebe víc postarat?

Ale já to nemyslím, jako že to je pozitivní, víš, já to myslím jako tak, že ten chlap se jako nestará.

A myslíš že to je jenom negativní nebo že v tom je i něco pozitivního, třeba víc svobody?

Když oni ty řecký ženský tu svobodu maj, já nevím jako...řecký ženský nejsou moje kamarádky a hrozně dlouho hledám mezi nima nějakou kamarádku, která by byla opravdu kamarádka a našla sem, já už sem tady docela jako dlouho, tak za několik těch let asi 3, 4 sympatický ženský s kterejma se dá bavit, ale nejsou to moje blízky kamarádky, úplně kamarádky blízky mému srdci a to asi nikdy nepůjde. Ani nemáme žádný stejný jakoby pozadí (*smích*) jako minulost něco na čem by se dalo trošku stavět, třeba teďka já můžu stavět na tom, že máme rodinu a můžem se bavit třeba o tom nebo tady s jednou, to je moje spolupracovnice, se bavíme taky o práci, smějeme se, pomlouváme šéfa a tak, ale jako vyloženě já nevím. Ty ženský...

Myslíš, že postavení ženy vůči muži je rovnocenné nebo jsou tam nějaké výrazné rozdíly v těch rolích?

Já mám jenom zkušenost tady z tý vesnice a tady je hlavně obrovskej rozdíl mezi starou generací a mladou generací. Úplně obrovskej skok, to je ten velkej rozdíl, zatímco prostě mladý ženský, dejme tomu do řádek, jak kde jo, do 40ti dejme tomu, jsou velice moderní a samostatný a nenechaj si od nikoho nic diktovat a sou mnohem průbojnější než třeba Češky, tak ta starší generace, to sou právě ty jako co... já nevím třeba K. maminka to mně úplně vyrazila dech a my sme se tomu smáli s K. sestrou, něco se tam jako bavili, ještě tam byl jako manžel tý sestry a že on jako by si někam večer vyrazil a ona jako že bude sedět doma jo, nebo tak řák. A ona ta K. maminka to brala jako takovou strašně přirozenou věc a když potom se nadhodilo, že by si vyrazila ona sama s kamarádkama a ten manžel by byl doma, tak to bylo jako, to brala maminka jako, to si jako děláš srandu jo? Že to je úplně nemyslitelný a děsná ostuda a hnedka by se o ní mluvilo jako že někde tady jako lítá a shání milence. Nebo když jsme se seznámili s K., tak za mnou pořád chodila a říkala, že ten vztah, že každej vztah potřebuje strašně moc trpělivosti a že se nesmíme hned kvůli každý volovině rozejít, že dejme tomu, kdyby mě třeba jednou uhodil, tak to ještě nic není, jo. A což jako mi

připadá, to je úplně extrém jako. Jakmile ten chlap mlátí ženskou, tak to jako je bez rozmýšlení o rozvodu. Další věc je třeba nevěra, to už pak je diskutabilní, to i já bych možná zvážila, jestli se rozvedu nebo ne, kdyby mi byl nevěrnej. Záleží na tom prostě jak, ale ona to bere tak, jako že to nic není. Prostě to dělaj všichni chlapi a to je ta stará generace právě. A to se strašně změnilo, tady je to tak strašně rozdílný, tydlecty dvě generace, to je úplně jak z minulýho století, ta stará generace, a až ty babičky umřou, tak to tady bude úplně jiný a bude to trochu smutnější, protože už tady nebudou chodit na těch oslících, že jo a v těch sukních širokejch a ty babky, co pokřikujou na silnici a tak.

Působí to na tebe romanticky?

Je to milý docela. Ale jinak, já bych nerada něco porovnávala, když žiju tady na vesnici a vím, že třeba K. sestra si v Athénách dělá jakoby úplně co chce, dělá jiný věci, chová se jinak.

Co postavení manželky vůči manželovi. Co si myslíš, že se tady v Řecku očekává od ženy ve vztahu k muži a od muže ke vztahu k ženě?

Víš co, já z toho, co znám, tak mi připadaj všichni naprosto rovnoprávný akorát že, jakoby rovnoprávný v tom, že můžou diskutovat o budoucnosti rodiny, o tom, co se bude dělat, kam se pojedou, za co se utratěj peníze a tak podobně, ale ta ženská je tady vždycky od toho, aby vařila, aby uklízela, aby opečovávala toho chlapa a starala se o děti a ten chlap, aby dělal ty venkovní práce, aby se víc staral o to jak funguje barák, aby zařizoval nějaký ty papíry, prostě venkovní práce.

A co třeba peníze, takže i jako práce venku, to znamená třeba i práce mimo domov, nosit peníze domů?

To taky no, tak ženský taky pracujou tady, pracujou třeba ještě víc, než třeba Češky, že třeba po porodu dítěte, jdou okamžitě do práce, zatímco Češky si třeba ty tři roky pobudou, ale...

Myslíš že tady třeba lépe funguje svěřování dětí prarodičům?

No, samozřejmě, no. Ale hlavně sem chtěla říct, to mam zase jenom zkušenost od sebe, od mýho manžela, že i on jakkoliv prostě mi pomáhá a je takovej holčičkovskej a je trošku jinej než jiný chlapi, tak stejně je takovej prostě že, ženská má dělat to a chlap má dělat to. Například má naprosto negativní názor na A., protože vaří (*smích*) strašně mu to přijde, že se zesměšňuje jako chlap, protože to dělá takhle jako pořád, jo. Zatímco K., když mu řeknu, budeš mně pomáhat, tak mi řekne jo, ale budu to dělat, až mně se bude chtít. Víš, jako nechce vzít tu zodpovědnost na sebe. Až já budu mít chuť uvařit, tak budu a uvařím.

A co myslíš, že se očekává od tebe jako od manželky?

Znám tady i Řeky, manžele, který vařej třeba, který dělaj určitý práce, ale vim, že si ostatní z nich dělaj legraci. V Čechách eště pořád jako se na to koukaj divně, když třeba dejme tomu chlap je v domácnosti s dítětem a ženská jde pracovat, jo. Pořád to není zajetý, ale existuje to a existujou chlapi, který dělaj toho doma víc, než ženský, ale tady ne...

Teď tak trochu odpovídáš na otázku o typickém muži, ale ještě se tě zeptám jestli ta vaše vzájemná očekávání v partnerství a to, jakou roli má hrát muž a jakou žena, jestli odpovídaly pak přirozenosti toho druhého?

Já sem byla a hlavně proto sem tady, je že mně se to všechno splnilo a ne já sem neměla ani nějaký představy, já sem měla pocit, že všichni chlapi sou hajzlové a teďka najednou K. jakoby všechno dělal správně a neustále a ještě teďka pořád mě překvapuje tím, co udělá hezkýho, že on jakoby neustále dává ten vztah dohromady, neustále se mi snaží zlepšovat náladu, neustále. Já sem pořád, teďka, mám nafouklou pusku a jsem negativní a sem našťvaná a je toho na mě moc, protože jsme těhotná a starám se o malý dítě a už toho prostě mám až po sem. A mám najednou pocit, že můj život bude jenom jako běhání a práce a běhání a práce a potřebuju se odreagovat a on vždycky prostě je po ruce, aby mě nějak potěšil, prostě buďto slovem, nebo nějakým nápadem, něco prostě jak si vylepšit ten den. On mě strašně příjemně překvapil. Nebo když se pohádáme, nebo když já sem škaředá na něj, tak on je vždycky ten, kterej přijde jakoby a dá to dohromady. Tak tak.

A naopak?

On od rána do večera říká, prostě nikdy mi neřek křivý slovo, prostě já sem úplně nejdokonalejší, nejkrásnější ze všech žen (*smích*) no prostě nic ošklivýho nikdy neřek, samý krásný věci. A neustále je opakuje a neustále to říká nahlas a nemusím se ničeho dožadovat a proto tady sem právě, proto mi nevaděj všechny ty trapný babky, který mě votravujou pokaždý, když vylezu ven a říkaj mně, že moje dítě nastydne, proč sem ho vydala ven v tomhle počasí. No říkala ti to P. (kamarádka)?

Ne?

Mně jako varovaly holky, jako maj strašný téma s igrasía (vlhkost), jo. To je hrozný téma. Do všeho se strašně míchaj ty lidi.

Nemyslíš, že to je dáno vesnicí?

P. má tu samou zkušenost i z města, ale já nevim, jestli to je město tadyto (*smích*), jestli to není taková jako větší vesnice.

A stává se ti to i s tvojí maminkou?

Ne, ne, ne, já sem si strašně odpočinula v Čechách.

Ne, s maminkou K. jsem myslela.

No jasně (!), prosím tě... Já jí posílám do háje, ale stejně mě to hrozně štve, a chodím si stěžovat K. (*smích*)

A co K.?

On vždycky přijde za ní a říká, už s ní nikdy nemluv o počasí (*smích*) a ona zase třeba: „Je zima.“ a Kostas: „Co sem ti řek!“ (*smích*)

A ty jako cizinka, vnímáš tady nějaké specifické chování vůči své osobě, protože jsi žena, cizinka, Češka a nebo třeba to bylo ze začátku nějak a teď je to nějak?

Ty čoveče, vůbec nevím, jak mě ty lidi berou, vůbec nevím, jestli mě za něco maj, nebo mě za nic nemaj a myslím si, že to všechno souvisí s tím, jak se ten člověk cítí, protože přišla za mnou kamarádka a říkala, já se tady cejtim tak blbě, já mám pocit, že si všichni myslej jako že sem Ruska nebo Albánka, že jako sem úplnej šunt. A já říkám, ne to jako já se cítím, že si všichni povídaj a říkaj, aha to je ta Češka, co bydlí nad lékárnou (*smích*) a ona říkala, že od té doby o tom přemýšlela vždycky jako se cejtla líp. Ale je pravda, že tady ty lidi asi vůbec nevědí jak vypadaj Čechy, jak žijou Češi a že si možná myslej, že tam lezem po stromech a je to tím, že taky, protože Češi sice třeba můžou mít stejně peněz jako Řekové, ale utrácet je jinak a radši si třeba vybavěj domácnost, zatímco Řekové maj doma hroznej humus a žijou si jakoby dobře a tak oni maj pocit, že Češi nemaj peníze, protože nejsou ochotný tady na těch dovolenejch utrácet za to jídlo, pití, za ty výlety, spíš si kupujou suvenýry... Já sem měla blbej pocit než sem uměla řecky, že sem nevěděla, když si kolem mě povídali, já sem neustále měla pocit, že si povídají o mně. Sem znala pár slov a najednou sem si to jakoby dala dohromady s tím, co se v mém životě děje. Třeba já sem nepracovala, protože já sem chtěla nějakou seriózní práci a nemohla sem najít a tak sem prostě vůbec nepracovala, já sem měla nabídky třeba dělat číšnici a to sem nechtěla, a teďka když jsem slyšela kolem tady na balkónech v létě všichni sou že jo venku, si povídaj a třeba řeknou jedno slovo douleia (práce), tak najednou sem věděla, řekli kopela (dívka), a pak řekli douleia (práce) a já sem, no jó hele oni určitě říkaj jo ona ta holka je líná a sedí doma a nepracuje (*smích*)

Myslíš, že existuje něco jako typický Řek?

Víš co, já bych řekla, že čím sem tady dýl, tím mám víc pocit, že typickej Řek neexistuje, ani typická Řekyně, protože poznávám víc lidí a trošku třeba sem poznala i lidi, který bydlej v Athénách a který bydlej v jinejch městech, a vim že to je strašně různý a že existujou seriózní lidi a neseriózní a lidi který maj zájem o různý věci... nějaký společný rysy... a K. je úplně tím důkazem, že Řekové se většinou neopíjejí. Neopíjejí se, nemaj rádi příliš alkohol.

A ze začátku, co sis myslela o Řecích, a jak se to vyvíjelo?

No úplně na začátku sem měla pocit, že to sou všechno děvkaři samozřejmě a hrozně takový lidi, kterejm se nedá věřit a pak sem zjistila, že spíš takovýhle sou ty lidi, který pracujou v turismu. A pak sem potkala K. a jeho kamarádi vlastně žádný nepracujou v turismu, jenom on a jeho spolupracovník.

Takže myslíš, že něco jako typický Řek nebo typické řecké vlastnosti neexistují?

Já myslím, že né, no.

Zažila jsi někdy nějaké stereotypní nebo předsudkovité reakce, když jsi řekla, že jsi vdaná za Řeka?

V Čechách? Jo. To víš, že jo.

A jaké?

No, já nevím, já si myslím, že většina lidí si myslí, že jako sem asi nemohla najít manžela v Čechách, a tak sem se uchýlila k takovéto možnosti (*smích*) a nebo vlastně ne, je to půl na půl. Půl lidí mi závidí a půl lidí si myslí, že sem úplnej blázen v Čechách. A strašně to de do extrémů a strašně maj hnedka hotovo a jasno.

Můžeš to popsat?

No tak ty lidi, který mi záviděj, ti říkaj, to, že Řekové jsou strašně hodný lidi, my sme byli tam na dovolený a oni byli hrozně milý vstřícný a otevřený a samej úsměv, je tam nádherně, celej rok sluníčko, vůbec prostě ti nemusí chybět tady mínus 30 stupňů Celsia a tak a dobře sis vybrala a já nevím co. A pak sou lidi, který právě jak sem říkala, říkaj, že sem se jako úplně zahrabala někde na vesnici...

A na toho muže – mají nějaký názor?

No jo Řek, určitě... asi jo, asi si budou říkat, že ty ženský tady za nic nejsou, je to jižní národ že jo.

Jako že nemají nějakou hodnotu?

No to víš že jo, hm. Jako spousta lidí hodně jako slyšelo, utvořili si názor.

Které záležitosti, témata, problémy, probírá tvůj manžel s tebou, a které věci pak nechává výhradně na tvém rozhodnutí a které s tebou naopak nekonzultuje a řeší je sám?

Takže nekonzultuje to, co zasadí na zahradě, což mě strašně štve (*smích*) protože... já bych chtěla, aby ta zahrada byla moje, já bych chtěla aby to byla jakoby, abych měla svůj vlastní kousek zahrady, kde bych si rozhodovala o všem sama, ale K. maminka u sebe doma nemá kus zahrady a bere to jako za svojí starost a chodí a kácí mi tam, co chce a sází mi tam co chce a já už sem jim to řekla asi desetkrát jako vy ste se mě nezeptali a tady ste skáceli strom a oni párkrát přišli a říkali: můžem skácet tenhle strom a já sem řekla ne a oni ho stejně skáceli (*smích*)

To je teda ale doména těch dvou, ne K.

Tak hlavně K. maminky, a když už to někomu řekne, tak to řekne svému synovi, ale mně teda ne...

A existují ještě nějaké věci, které s tebou třeba nekonzultuje?

Tak bavíme se, o čem všem... o práci se bavíme, dříve mě do toho vůbec netahal, vůbec, třeba vrátil se z práce a neřek půl slova o práci.

A proč myslíš?

No, jemu to asi přišlo...jo, vlastně jo, on mi to jednou říkal, že mě nechce zatěžovat. Ale já sem ho zatěžovala, já sem byla plná problémů, jak sem říkala a tak já sem vlastně nemluvila o ničem jiným, protože mě to trápilo, tak třeba si uvědomil, že to je zatěžující pro něho a že nechce jakoby mi ještě nakládat z jeho strany. Ale teďka není zaměstnanec, podniká sám částečně, jako s někým teda půl na půl...a tak to probíráme vlastně pořád spolu, snažíme se vymyslet nějaký nový nápady pro podnikání a...

Dá na tebe?

Jasně, jo, ptá se mě: co si myslíš.

A jsou nějaké věci, které vysloveně považuje za svoji doménu? Třeba já nevím...fotbal – nekonzultuje na koho vsadí?

Nesází (!)

To byl jenom příklad...

Na fotbal se nekouká (!) *(smích)*

Protože jsi mu to zakázala... (smích)

...sem mu to zakázala, chci koukat na svoje vlastní filmy, takže...

Děláš si legraci(!) (smích)

no... vlastně nekonzultuje se mnou přepínání televize.

Aha...

Absolutně. Já mam českou televizi a no a pořád běží ta řecká, večer, protože on vlastně celej den je v čudu a když mu řeknu, já se chci taky večer koukat, tak mi řekne, dyť si tady byla celej den, to ses nemohla koukat přes den? A tak já mam jinou práci přes den, že jo. Takže přepínání televize, ale většinou teda zůstaneme na řecký, ale jako uděláme ňákej kompromis a dáme třeba anglickej film, kterému rozumim, kterej mě víc baví, no.

A co naopak. Tvoje záležitosti, problémy, který nemá potřebu řešit s M...

Hele my sme si vyřikali úplně všechno. Co řekli jeho kamarádi, co řekli moji kamarádky, jaký sou moje kamarádky, jak se bude zařizovat dům. Všechno. O všem sme se bavili, všechno sme diskutovali a mě přestalo bavit mu říkat o mejch kamarádkách, protože mám pocit, že dělá moc rychlý závěry. Jako hnedka je se všim hotovej. A takovej byl od začátku a mě to hrozně... jako přivádělo v údiv. Stačilo říct jednu věc o někom a už měl jasno. Strašně nerad má jako nový přátele moje. Já si tady neustále hledám nový přátele. *(dítě ruší)*. Třeba dejme tomu P., P. není dlouho moje kamarádka, s tou sem se seznámila, začaly sme se bavit, až když ona byla těhotná s tou druhou holčičkou. A...dva roky jsme spolu kamarádky(?). A když třeba jedeme s K. společně do města, tak já bych se ráda s ní setkala a ráda bych šla na kafe a K. je hrozně proti tomu, protože jí nezná a prostě stačí říct K., že má o 25 let staršího muže, který vaří, a K. prostě je s ní hnedka hotovej *(smích)* co je to za blbce *(smích)* a nebo co to je za ženskou, že nevaří(!)...ale to je takový napůl ze srandy, on to nemyslí až tak vážně.

Cítíš se být někdy vtahována do věcí, u kterých bys očekávala, že se tě na to ptát nebudou? (Bětuška ruší)

Na to mě nic nenapadá...

Vnímáš ve svém okolí nějaké stereotypy ohledně toho, co by žena dělat měla nebo neměla? Čím by se měla nebo neměla zabývat, o čem rozhodovat?

No tak je to rozhodně to, co už jsme říkaly, ta starost o domácnost, že je na ženský vyloženě a že když třeba Kostas dělá věci navíc, jako že dělá věci navíc než jiný chlapi, tak to berou jó ježiš to musí bejt strašně jako, to mu musíš bejt vděčná za to, co dělá a tak.

A z těch věcí, které děláš ty, existuje něco, na co reagují pozitivně nebo negativně?

Jezdim na kole, ale tak poslední dobou tady potkávám, to je spíš takový dětský, oni to spíš berou, takovýdle věci dělaj děti. Na hudební nástroje hrajou holky jenom v mladym věku, pak když se vdaj, tak najednou jakoby o nic nemaj zájem. To samý jako sport. Oni maj jedinež zájem o sport, kvůli tomu, aby byli krásný, ne kvůli tomu, aby si třeba zahráli volejbal..jen tak pro radost. Třeba P., jedna kamarádka, ta si chtěla hrát volejbal a vyloučili jí úplně tam z toho družstva. Jakoby přišla byl tam někdo navíc, tak jasně prostě P. ven a hrajou kluci...a nevim jestli kluci, nebo prostě stará parta, nevim. To jí nemůžu v tomhle směru věřit, protože ani řecky neumí kloudně, no vlastně vůbec...

Co třeba oblékání, make-up a tak podobně?

Připadám si tady jako špindíra ošklivá a v Čechách najednou si vždycky připadam hezká, protože tady jakoby.... Jo, to mi vlastně řekla taky ještě D., že si tady připadá ošklivá.

Čím to?

No, tak že ty Řekyně sou takový jako atraktivní, upravený, hrozně na to daj. Já nevim, jak to dělaj, třeba ženská se čtyrma dětma a má nalakovaný nehty dokonale, je namalovaná prostě nádherně oblečená vždy čistě. Jak to stíhaj, prosim tě, Sašo?

Já myslím, že to není o stíhání, ale o prioritách.

To znamená, že jako to nestíhaj to ostatní. To co stíham já to oni nestíhaj, ale stihnou se namalovat, to znamená jako prioritu před tím aby uklidily nebo vyžehlily.

Já myslím, že stíhají všechno, ale jestli to není také tím, že mají i matku, tchýni, které jim pomáhají s dětmi...

Tak jako mně taky pomáhá tchýně, ale ...

A chceš mít nalakovaný nehty?

Nehty nechci mít, občas bych se ráda namalovala (*smích*), ale nevim. Jako nechci nosit rozhodně nádherný sukně na dětský hřiště, a takový, co oni dělaj, že jo. To moje maminka z toho byla úplně na větvi, pořád doted'ka mi to vypráví, jako hroznej zážitek, že vzala děti tady na hřiště, že bylo plný odpadků a hroznej bordel a najednou do těch odpadků vkročila nějaká super žena, na úrovni, nádherná, upravená, zapálila si cigáro a bylo jí to úplně jedno, že tam sou všude odpadky. (*smích*)

Další moje otázka: jestli tvoje ženské chování bylo někdy podrobena at' už neverbální nebo otevřené kritice ze strany partnera či širšího okolí?

Nehodí se opít se, já sem dříve pila hodně, jako nevěděla jsem kdy přestat, ráda sem si dala, třeba s kamarádkou sme si, šli sme někde daly sme si celou flašku vína, celou sme jí vypily, vrátily jsme se, byly sme vysmátý... tak to ne, to se nehodí, a už vůbec né na holku, už vůbec né na ženskou..No ale já sem se tomu podřídila jako velice ochotně, protože já nechci pít a nechci se opíjet a i to vlastně, že K. mě donutil naprosto násilím, pod hroznejma výhrůžkama přestat kouřit, za to sem vděčná jako. Takže todleto mi nevadilo. Jakoby, co se týče ženskýho chování zas tolik ne, spíš jako mě trochu opravuje v tom, co je slušný a co je neslušný. A což třeba v Čechách není. Jako v Čechách když deš na návštěvu ke kamarádce, tak jako nic nepřineseš, že jo, a nikdo se na to nekouká nijak, prostě deš a jenom si dáš to kafe, zatímco tady je to neslušný, musíš vždycky přinést třeba nákou krabici čokolády, nebo něco prostě... Pak třeba, co se týče zase návštěv mezi kamarádkama, mezi Řekyněma, jakoby já sem byla zvyklá na to, že mezi opravdu mezi kamarádkama, si může kdykoliv prostě zazvonit jedna na druhou a vejít, zatímco tady se návštěvy neustále ohlašují, musíš zatelefonovat předem, zeptat se jestli to není nevhodný, a většinou, když teda sem šla k nějaký tý Řekyni na pokec, tak ta Řekyně měla doma dokonale uklizeno, měla na sobě boty na podpadku a seděla na gauči takhle nohu přes nohu a očekávala mě. Jo, takže takovýto, že v Čechách je to takový přirozenější ty návštěvy hodněkrát... než to jako že musíš někoho očekávat a musíš pro něj mít pohoštění. A ještě co se týče oblečení, tak taky třeba K. mi občas řekne, že se mu nelíbí, co mám na sobě.

Co třeba? A u jakých příležitostí?

Hm...já mam jako tendenci se oblíkat sportovně, jen tak rychle a někdy prostě jakoby večer, když se de třeba do baru když deme, tak...ne to ne, to je blbá příležitost...to je jinak...já nevím teďka..měla jsem jeden kabát, kterej se mi hrozně líbil, byl dlouhej až na zem, tak ten K. vyloženě nesnáší, protože mu připadá, že to je excentrické a přehnané. Jo, jo, jo, a nosila sem vlastně starý roztrhaný věci a hrozně mě to bavilo, tak to mi taky zatrhnul (*smích*) ... ne jako zatrhnul, on mně třeba naznačí, že... (*malá ruší*)

A co třeba od jiných lidí?

Víš co, já na všechno kašlu, tím se jako já bráním, tím že jako já na všechno kašlu a je mi všechno jedno. (*smích*)

A cítíš se vždycky dost silná na takovou rezistenci?

Ne, ne vždycky, ale vlastně mě podporuje K. taky tím, že vlastně mi říká, že já si du stěžovat. (*smích*) Du si stěžovat a řeknu mu, hele támhleta ženská prostě na mně nák divně koukala a on mi řekne to se ti zdá, a nebo řekne: „tak se na ní prostě ... jako vůbec je nevnímej“ a to je strašně důležitý, protože kdyby ti ten manžel říkal: „jo no, maj pravdu“, tak to asi znervozní člověka ještě hůř a na mě koukaj, to co sem už říkala, že když s Bětuškou du ven, a že na mě sousedka hned křičí: ježíšmarjá, dyť prostě je igrasía (vlhkost), onemocní ti. A ze začátku sem jim neustále vysvětlovala, říkala sem, víte, já s ní chodím pořád ven, ráno, večer, v každým počasí a ona ještě nebyla ani

jednou nemocná. A už mě to přestalo bavit prostě, oni to maj jak kdyby ti řekli dobrý den.

Cítíš se být vnímána svým okolím spíš jako konkrétní člověk, jednotlivec nebo spíš jako v rolích (manželka K., Češka apod.)?

Já nemám pocit, že by mě tady někdo přehlížel, všichni mě znají jménem, všichni mě znají a já je neznám a je mi trapně, když jdu a všichni mě zdravěj, a já ani nevím, kdo to je. Všichni stařecci mně splývají a všichni chlapi ve věku 30 let mně splývají. To je úplně výjimečně, že bych měla pocit, že mě někdo přehlíží, to se stalo třeba jednou. Oni mě znají jako E., ale když mě neznají, tak se zeptají „pianou eisai“ (čí seš), já sem K., a kterýho...*(smích)* jo a načež prostě všichni řeknou no, to je jako kalo paidi (dobrej kluk), takže to je stejná konverzace.

Myslíš, že se nějak změnila tvoje pozice tady, protože tys tady žila nějakou dobu, když jsi ještě nebyla vdaná. Třeba i subjektivně z tvój strany, změnilo se něco potom, co ses vdala?

Já mám takovej pocit, že si mě okolí víc váží, ale to nevím jestli to je jenom můj pocit. A že mám dítě tak ještě vlastně jakoby líp mě bere to okolí. Oni totiž ty cizinky tady nemaj rádi, protože, oni říkaj: my je nemáme rádi, protože oni sou nestálý. Oni se prostě vdaj, udělaj si dítě a za dva roky se seberou a jedou domu, tak vlastně čím dýl sem tady, tím víc jakoby mi důvěřujou, ale ono to je taky trochu jinak, cizinky tady sou samý Angličanky, ty se taky chovaj jinak, než třeba Češky, Češky sou podle mě takový jakoby že víc přestojej ty nesnáze. A oni právě říkají, že ty cizinky, jakoby objeví se první problém a oni se seberou a vezmou dítě a odjedou ale třeba K. říká to, že by se měli ty lidi podívat, koho si vzaly ty cizinky *(smích)* většinou. Asi to byli takový divný týpci, no takový prostě nerodinnýho typu.

A ty sama pocítila jsi nějakou vnitřní změnu, když ses vdala?

Víš co, sama v sobě asi ne, ale ... cítila jsem změnu ve vztahu, že si na K. můžu víc dovolit. *(smích)*

Jak to?

No, tak že už se se mnou nemůže jen tak rozejít, prostě a říct, hele, tak tobě se to nelíbí, tak si jed' domu *(smích)* a takže sem ho vlastně víc začala terorizovat a přizpůsobovat mýmu obrazu. Tak tak.

A jak sis ho přizpůsobovala ke svému obrazu?

Tak všechno, sem ho víceméně tlačila, aby ještě víc pomáhal doma, aby prostě dělal to co chci. No je to hnusný, to zní strašně blbě...

A co naopak?

Rozhodně s těma cigárama, já sem chtěla kouřit a když vlastně on mi řek, on mě vlastně nejdřív, když sme se seznámili, tak sem kouřila hodně, on mě nechal. Pak mi řek, že jeho tatínek umřel na rakovinu a že má strašnej strach z cigár, a že prostě nechce, abych kouřila a tak sem přestala jakoby na oko a začala jsme kouřit vždycky

v létě v kanceláři, protože sem měla tam ten stres a ono mě to hrozně uvolňovalo, vždycky jako to cigáro a tak teď si můžu vydechnout a v kanceláři sem toho hodně vykouřila, až sem si jednou nedávala pozor a K. přijel a načapal mě prostě s tím cigárem v ruce a protože já sem mu slibovala, že mu nikdy nebudu lhát a že...a on prostě říká, já sem hrozně citlivej na ty lži, jako nechci abysme si lhali a přitom jako sem mu kouřila za zády, tak z toho byla strašná scéna jako taková na rozchod skoro jako, že on se se mnou chtěl hnedka rozejít. A já sem si vzpomněla, že K. Maminka mi vždycky říkala, hele když na tebe bude škaradej, tak hnedka za mnou pod' já to s nim vyrovnám, a já sem za ní šla, sem si vzpomněla, a řekla sem K. se se mnou chce rozejít, pojd'te s tím něco udělat (*smích*), a tak ona šla nahoru a teďka chodila od jednoho k druhému a on říkal: „Ona mi lhala“ (*smích*) a ona: „A proč si mu lhala“ a já: „No kouřím“. Ale dyť všichni kouřej, i jeho ségra kouří tajně na záchodě (*smích*) a ona za nim šla a: „No ale K., víš kolik holek kouří, jako, to nevadí přeci, to není až zas tak hrozný.“ (*smích*) A tak prostě to byla hrozná legrace.

Takže tě takhle podržela hezky...

No ona se jako snažila bejt nestranná, ona se snažila jako na jednu stranu K. a na druhou stranu mě...ale ta otázka byla o něčem jiným... jo, jestli mě změnil, tak už nenosím roztrhaný sukň, nekouřím.

Já si pamatuju, že jednou jsem ti říkala, jestli nechceš přijet a přespat u mě...
Jo, jo, jo, to ne no.

Třeba, když jsi ještě nebyla s K., tak bys to udělala?
Rozhodně.

A jemu by to bylo nepříjemný nebo tobě?
No to bylo tím...

Že jako jemu...
Hm, to rozhodně.

A to bylo dáno mou osobou nebo prostě nechtěl, abys spala mimo domov?
Jo to by nechtěl, abych spala mimo domov. K. by taky nikde jinde nespál, jeho by to ani nenapadlo, prostě my sme takový, prostě my se tak navzájem omezujem, co se týče všeho jo, i jak sem říkala, toho volného času prostě není moc....(*dítě brečí*)...vůbec jako rodina nemáme hodně času, protože je hodně práce, že jo. Takže jakoby nám připadá nepřirozený ten volnej čas, protože je ho málo, ho trávit někde jako s cizejma lidma, nebo..prostě když máme trošku volného času, tak ho strávíme spolu, spolu jdeme někde na kafe, nebo na výlet, víš? Mě připadá, že to takhle prostě má fungovat ta rodina.

Chovají se k tobě lidi jinak, když ještě neví, že jsi vdaná a pak, když se to dozví? To jsi vlastně neřekla, jestli tě berou vážněji.

Já bych řekla, že jo, ale nevím, jestli to je jenom muj pocit, nebo jestli to tak opravdu je a spíš si myslím ale, že se to týká těch starejch lidí tady, právě tý starý generace, že já

sama mam dobrej pocit z toho, když se mě zeptaj, jestli sem tady vdaná, když můžu říct: jo sem. Než ne nejsme, já tady jenom žiju na kupě. V Čechách se nikdo nikoho neptá na takovýhle věci.

Možná, že to je tím, že jsme z města. Na vesnici je to otevřenější. Sousedka tě zná 20 let, tak se tě klidně na něco takového zeptá. Jsou někdy chvíle, kdy se cítíš, že jsi jiná?
Mám koníčky, třeba, znám málo lidí, který tady čtou nebo hrajou na nějaký nástroj, holky, vlastně čtou tady jenom moje kamarádky Řekyně, který sou učitelky... mají zájem třeba o architekturu, podívat se mam nějaký knížky tady, Prahy fotografie krásný a tak.

A když to takhle občas pocítíš, že máš neobvyklé koníčky nebo že v nějakém směru vybočuješ...

Strašně obrovskej pocit nepatřičnosti mám na společenských událostech, jako sou třeba svatby... pohřby... na pohřeb sem vlastně ještě ani nepáchla, i když vlastně umřela babička, umřel dědeček K., umřela tady jedna paní, kterou sem zbožňovala, která byla 13 let v Čechách, uměla krásně česky, chodila sem s ní na kafičko.

A proč jsi nešla na pohřeb?

Já prostě to nezvládnou, tam vidět toho člověka mrtvýho, v tý otevřený rakvi, to prostě ne.

A co svatby?

Já nevím, co se ode mě očekává, nevím jak se mám chovat a mám pocit, že se na mě všichni koukaj, protože sem jiná právě. Jakoby, že nejsem ve svém teritoriu. Tady sem ve svém teritoriu a je mi úplně jedno, co si kdo o mně myslí a co dělám a dělám si co chci ale svatby, to je tak strašně svázaný téma tradicema, co se sluší a co se nesluší, a já nevím, co se sluší a co se nesluší, že se tam cítím blbě no. A teďka třeba ani na ty křtiny, mám z toho trošku strach, víš že ten papás někdy v tom kostele od tý matky něco chce, ne vždycky, ale někdy chce aby se třeba třikrát uklonila tomu dítěti, nebo tu jednu mojí kamarádku zase nutili líbat Bibli, nebo něco takovýho a ona to neudělala a teď na tebe prostě kouká 50 lidí, který by to udělali, a to je blbý no.

Když máš takovýhle pocity nepatřičnosti, cítíš potřebu se přizpůsobit nebo se někdy cítíš v té své jinakosti dobře?

Já se necítím dobře, tady v těchdletých situacích, jak sem říkala na svatbách a tak různě... rozhodně ne rozhodně jako bych nejradši byla pryč.

Co v Čechách před tvým odchodem do Řecka, reflektovala jsi už tenkrát nebo zpětně, jak si se jako žena cítila v Čechách?

No tak já sem byla, že jo, ještě mladá...nevím... Víš co tady mi taky říkaj, že sem krásná, protože sem jiná a, za prvý, protože sem jiná a za druhý, protože ti chtěj lízt do zadku. Já ti řeknu třeba teďka naposledy mi řekla, že sem krásná majitelka obchodu s kytkami, protože chtěla, abych si něco koupila. Jako neustále mi tady říkají, že sem hodná holka, to je zase takový sousloví, který říkaj místo dobrý den skoro, jo. Jako já sem kali kopela (hodná holka) a K. je jako...kalo paidi (hodnej kluk), to říkaj pořád. To je hrozně příjemný, ať už to řeknou doopravdy nebo že něco chtěj. Je hezčí, když ti

člověk říká hezký věci, než když třeba v Čechách sou lidi takový zapšklý, jakoby mlčej a mlčej, jakoby ti nezlepší náladu.

Co myslíš, že dělá ženu ženou?

Ženskou ženskou nevím co dělá, ale vim co dělá ženskou krásnou... zdraví, čistota a vyrovnanost.

A co myslíš, že dělá muže mužem?

Já mužnost nevyhledávám, třeba muj chlap není mužnej, nevím...je jedna vlastnost, která nevím, jestli dělá chlapa chlapech, ale je mi příjemná na chlapech, když jakoby maj snahu porozumět ženský.

A co dělá muže krásným?

Jako...zdraví určitě, když je člověk nemocnej nebo vyhulenej nebo pije od rána do večera kafe a je odvodněnej, tak to není hezký...vyrovnanost...mně třeba na K. vyhovuje, že on naopak je spíš takovej impulzivnější než já... něco... prostě, my se doplňujem, kdyby byl úplně stejněj jako já, tak by to byla nuda. Pravda je, že nad tím vůbec nepřemejšlim a že mě chlapi vůbec nezajímaj, vůbec..a víš, že se mi K. vůbec nelíbil vzhledově?

Myslíš, že na tom záleží, na vzhledu?

Já myslim, že záleží na jinejch věcech, že jako K. mě zaujal, to první... něčim, co má v obličej, potom se mně nelíbilo třeba, že má moc malý ruce, pak teda že je tlustej, prostě tydlety věci.

A to byl tenkrát hubenej...

To byl hubenej, no a pořád ho mám ráda a... přitahuje mě. Já myslím, že to je tím, že sem vlastně tomu dala šanci, tomu vztahu, i když se mi to ze začátku nezdálo...tak dala sem tomu šanci a vyšlo to úplně skvěle, tak zase mám docela hodně kamarádek v Čechách, kterejm je přes 30 sou svobodný a přítel neměly ani si nepamatujou a který právě zastávaj tenhle názor, že to musí bejt takový to na první pohled, takový to co tě udeří do očí.

Přepis druhého rozhovoru s Katkou

Přemýšlela jsi někdy o postavení ženy v řecké společnosti nebo o její roli, o tom jakou tady má pozici vůči muži, v rodině apod.?

No spoustukrát, hlavně proto, že vidím svojí tchýni, jak neustále jim tady dělá první poslední, těm chlapum. Měla sama 2 syny, to znamená nejenom, že měla dva syny, ale měla nad sebou i svýho tchána, se kterým žila ve stejným domě a měla nad sebou i svýho manžela, to znamená, že ženská vyrůstala nebo stárla v jednom domě se 4 chlapama, to znamená, že já si myslím, že ona neví ani, jak si má popovídat se ženskou.

A myslíš, že jí nenechávali prostor pro nějaké kamarádky?

No tak, jako její kámošky byly spíš tak jako její susedky. Sousedka od vedle a susedka od vedle, ale já nevím, protože, vem si, že když byla mladá, tak to byly nějaký 60.léta a 60. léta podle mě v Řecku jako... žádná sláva, to znamená, co s těma kamarádkama si mohla povídat, že jí manžel štve nebo že jí štve tchán nebo, já nevím, co apo klieťte, to znamená, že ona když je s tebou sama, takovou hodinu nebo 2 hodiny, tak v podstatě už po půl hodině chce odcházet, protože si myslí, že ti nemá co říct, a ty když deš navázat nějaký kontakt, aby si se k ní dostala jako blíž jako k ženský, tak vidíš, že ona sama couvá, a radši už víš co, já už mam práci, já už musím jít, že jo.

A myslíš, že to je třeba dáno generačně, že jsou ženy víc v pohodě?

Já si myslím, že né, že to prostě předávaj ty starší ženský těm mladším a že kór tady na tom ostrově. Možná, že kdyby si byla ve větším městě, tak to tak viditelný není, ale tady, tady jo. Zase těm mladším ženským chtěj ty starší pomoci v tom, že aby si se tolik neunavila, jako sem se unavovala já a tak ti to všechno udělám za tebe, já se ti postaram o dítě, já ti uvařím, já ti vyperu, ale tohle zase nedává prostor tý ženský v tom, aby se sama vyjádřila, nejenom v tý rodině zase i v celý tý společnosti. To znamená, že ona sice si myslí, že jí dává prostor v tom, aby sama vynikla, ale nemůže vyniknout, protože jakožto ženská, že to za ní dělá maminka nebo tchýně, nemůže ukázat tomu chlapovi, co je schopná prostě udělat. Teďko nevím jaký to je ve vztahu třeba když si povídají, jo. Jestli když mu radí, tak jestli ten chlap jí bere na vědomí, nebo jestli si stejně dělá, co chce. To co ti můžu říct je to, co se děje u nás v rodině.

Tak jestli jsem to dobře pochopila, tak žena „obskakuje“ muže?

Ženská obskakuje chlapy do tý doby, než umře, a na smrtelný posteli když bude, tak musí jít a přinést mu vodu, když chce, nebo musí jít a vyprat mu to.

Jak jste to řešili s J.?

Víš co, on byl v tomhle dejme tomu nebo já sem v tomhle byla, měla sem štěstí, protože on odešel v 16ti z baráku, to znamená, že se sám o sebe staral nějakou dobu a i jeho vztah s bejvalkou byl zase úplně jinej, než je normální vztah Řekyně a Řeka, jako Řekyně a Řeka v těch 60tejkách letech. Ona ne že by byla feministka, ale byli to partneři, jako sou partneři kdekoliv jinde v Evropě, nebyl to prostě Balkán. Ale zase když vidím tu mojí tchýni, ona sice dělá úplně všechno, dělá úplně všechno, to je

uklízí, vaří, cokoli co si prostě můžeš vzpomenout. Ale má i poslední slovo na druhou stranu, i když se často hádají kvůli tomu s tím manželem, ale na druhou stranu ona má poslední slovo, ona mu neustále říká, proč si tohle nezařídil, proč si tohle neudělal, měl si to udělat takhle a takhle ale na druhou stranu ona nejde sama něco zařídít.

To znamená, že oba mají na starosti své záležitosti a ona si je plní, a když je neplní on, hubuje mu?

No, ona mu nadává, ale chci říct třeba jí se nelíbil, já nevím, něco se jí nelíbí doma, chce to zařídít, normální ženská by přece vzala auto nebo by sedla na autobus, když neumí řídit, věci do domácnosti, šla a zařídila by to, ale ona ne ona čeká, až on bude mít náladu, aby to jel zařídít.

A nebylo by to tak, že kdyby začala něco takového dělat, nechával by to potom všechno na ní?

To je taky možný. Nebo ona třeba v životě nevzala telefon, aby něco zařídila po telefonu. Přišel dejme tomu špatnej účet za telefon a on třeba 2 dny nebyl doma a ona čekala až přijde, aby on zavolal. Neměla prostě tu jistotu sama v sobě, aby vzala telefon a zařídila to. Jako dvě věci: prostě bydlíme tam, máme tenhle účet, je špatnej, zaříd'te to, ne čeká na toho chlapa, ať to udělá, a když to neudělá nebo když to udělá špatně, tak mu nadává a on když jí potom říká, pročs to neudělala ty, tak říká no já sem ženská, rozumíš jo?

Myslíš, že existuje něco jako typická Řekyně?

Typická Řekyně ... no, já bych řekla, že možná typická Řekyně je taková semetrika, fakt ale, semetrika, ono to je kohokoli se zeptáš třeba když já sem řekla svému dědečkovi, že mam vztah se svým Řekem, tak okamžitě se odtáhl a říkal, no to víš, ty ženský ty to tam nemaj jednoduchý, tam je takovej patriarchismus a ty prostě budeš pod pantoflí a ty budeš poslouchat, a když ti neřekne, abys mohla jít ven tak nikam nepudeš, ale já si myslím, že to takle nikdy nebylo. Oni to ty chlapi chtěli takhle ukazovat jakože navenek, ale v podstatě ty chlapi byli pod pantoflem a dodneška sou.

Myslíš?

Hm... taková je typická Řekyně. Je sice doma, nevychází, to je pravda, stará se o domácnost, o celou rodinu, to je prostě její život, aby se všichni měli dobře, aby se scházeli všichni spokojený kolem toho stolu, ale na druhou stranu se prostě může tak rozčítit, tak rozčertit, že všechno bude lítat, jo. Možná taková je typická Řekyně, já nevím. Takový jaký sou ty její vlasy, takovej je její charakter, prostě černý a kudrnatý.

Co si myslíš o postavení ženy vůči muži a co se od ženy očekává ve vztahu k muži a naopak?

Od chlapa k ženský se očekává...aby von prostě donášel ty peníze do toho domu, aby ona z těch peněz mohla vařit, pro celou rodinu. Já si myslím, že ženská tady od toho chlapa nic neočekává.

Kromě těch peněz?

Jako ty peníze sou zase pro celou tu rodinu...já si myslím, že o tom sama nikdy žádná Řekyně nepřemejšlela, jakýho by asi tak chtěla chlapa, víš co, jak se to dneska říká, co bys chtěl – no aby měl smysl pro humor, aby byl hezkej, víš co. To podle mě nikdy žádná Řekyně... možná že dneska už se to změnilo, ale dřív, podle mě jí to ani nenapadlo. Co řekne muž, tak to platí. Ale možná že je trochu ponírá, aby sama mu prostě dala do tý jeho hlavy svoje myšlenky, aby si myslel, že on to vymyslel, a přitom to je její práce.

A co tvoje zkušenost partnerská? Jaká je tvoje role jako ženy a J. jako muže?

Já nevím, určitě sem ho takhle nepředělala, podle mě takovej byl, sám chtěl rovnocenněj vztah, ale je pravda, že mam někdy parapona, že bych očekávala víc od něho tý pomoci v tý domácnosti, jako o dítě to né, to má úplně skvělej vztah, s tím dítětem, kdykoli chci, tak mi ho pohlídá nebo s nim de sám na procházku nebo ho dá spát, nakrmí ho, přebalí ho a tak, ale to aby sám od sebe řek, víš co třeba já uvařím, nebo já ti umeju to nádobí nebo vyluxuju, to teda v žádnym případě.

A myslíš, že ty splňuješ všechny jeho...

No jistě. Já si myslím, že on ode mě taky nic speciálního neočekával, určitě ode mě neočekává to, co očekával jeho táta od jeho matky, ani si mi nikdy nestěžoval – jak to tady vypadá, tady je takovej bordel, nic si neuklidila, nikdy mi tohle neřek, ani když nebylo uvařeno, nikdy mně neřek, jako proč není jídlo na stole, já sem přišel z práce, chci se najíst. Já si myslím, že sme takový oba v pohodě, že je nám to, ne jedno, ale zase se neženeme za něčim jako jenom pro to, že to je třeba moje role, nebo proto, že to je jeho role v tý domácnosti nebo v tom vztahu.

Takže jste se nějak vzájemně nemuseli přizpůsobovat?

Ne, ne, akorát já sem se musela přizpůsobit tý skutečnosti, že se tady rozhoduje z hodiny na hodinu. Mnohokrát prostě sem prostě šlela, protože sem nevěděla, jestli třeba večer se pude někam na jídlo nebo jestli mam uvařit, jo? Když třeba tady mam rodinu nebo známý a plánujeme si, víš co, tak třeba zejtra se pudem někam najíst a oznamuju to J., no jestli uvidíme, jakou budeme mít náladu. Tak to je pro mě ještě dodneška prostě, prostě nemůžu si na to zvyknout. Né, že bych byla zase taková ňáká Němka, která by organizovala od rána do večera něco, ale chci vědět, jestli teda večer se někam pude nebo ne. Taky se chci připravit, jako ženská. (smích)

A ty jako cizinka vnímáš nějaké specifické chování vůči své osobě, protože jsi žena Češka?

Ne, naopak bych řekla, že...možná jako cizinka, možná i jako, já nevím, jestli to je tím, že sem cizinka, nebo je to tím, že ty lidi mě tam maj rádi, ale možná mě maj radši než svoje děti a než svoje vnučky. Protože ty seš taková šikovná, tobě je úplně jedno, jestli to uděláš dneska nebo zejtra, nebo jestli to uděláš ty nebo jestli to udělá J. Víš co, já sem taková „práce všeho druhu“, mně to je úplně jedno, jestli, i když mám prostě dodělanou vysokou školu, jestli pudu někde zahradničit nebo jestli pudu s odpadkama nebo jestli teďkon děláme kuchyni předěláváme tchýni kuchyni a já jim tam prostě dělám maltu a dávám tam dlaždičky a to voni nemůžou pochopit.

V tomhle jim připadáš jiná?

No, no, no, že se nebojím ušpinit, že mam třeba ruce od hlíny nebo od malty a že mi to nepřipadá divný.

A cítíš se v téhle své výjimečnosti dobře?

No jo.

A nestalo se ti ze začátku, měla jsi někdy pocit, že se k tobě někdo chová nějak, protože si Češka?

Nikdy, ne, ne, ne, žádnéj rasismus sem nikdy ne to.

Co typický Řek?

Jo, jo, jo!

Můžeš ho popsat?

Typickej Řek je: držení těla s naběhnutým hrudníkem, s rozepnutejma knoflíkama a vystrčenejma chlupama, aby byly vidět ty zlatý řetězy a kovbojský boty ve 45 stupních.

A kromě vizáže? Co třeba povahové rysy?

Hm...

Já jsem si například dříve myslela, že Řekové jsou žárliví...

Hm, taky bych řekla, maj to ňák asi víc vyvinutý. Možná, ale já si myslim, že, já nevim, čím to je. Možná, že sami se necítí bejt jistý, si nejsou jistý tím, že taky budou v tom vztahu věrný, možná ta žárlivost je promítnutí sama sebe v tý partnerce.

Ještě nějaká charakteristika?

Takový to - sedíme prostě na tom kafí a je nám úplně jedno, jestli už sme měli bejt hodinu nebo 2 někde jinde. Takovej jako právě to žádnéj program, je ti úplně jedno, že třeba na tebe někdo čeká, ale jenom proto, že se ti líbí tadyto cigárko a kafíčko a hrát si tady s tim jejich koboloi. To je možná typickej Řek.

A tvůj muž?

Hm... asi ne, víš co on ani si nehraje s koboloi ani si nevystrukuje chloupky z těch tří knoflíků a nikdy nenosí zlatý řetězy. Je pravda, že ze začátku byl žárlivej, ale možná, že nebyl až zas tak žárlivej, ale byl víc žárlivej než muj bejvalej. Má takový to žití z minuty na minutu, v porovnání s ostatníma Řekama taky není, i když je samozřejmě úplně jinej než třeba Čech, tohleto žití z minuty na minutu, ale teď už, když máme rodinu, tak to taky není tak tento no, už začíná přemejšlet o budoucnosti trochu víc, než přemejšlel dřív. Neřekla bych že je zas tak typickej Řek, možná proto sem s nim, kdyby to byl typickej Řek, tak už sem dávno doma.

Co jeho táta?

Taky ne...

(Povídám o svých dávných předsudcích).

Jako spoustu takovejch je a mladejch, spousta. To podle mě nemá co dělat s věkem, to je prostě to, co jim daj do tý hlavy v tý rodině nebo to, co vidí. Kdyby jeho táta, jeho rodina byla typická řecká, tak on je taky to samý, to neznamená, že když odešel v těch 16ti z domu, Tak že by to v sobě neměl, prostě ví, to má v sobě zakořeněný.

Zažila jsi někdy nějaké stereotypní reakce, když jsi řekla, že jsi vdaná za Řeka?

No právě, ten děda mi to kdysi řek, že... moc se mu to nelíbilo, protože měl pocit, že ženský tady nemají vůbec žádnou pozici, si myslel, že to je to samý jako třeba žena někde v S.Arábii nebo v Iránu nebo v Iráku.

A někdo jiný? Co rodiče?

Ne, nikdo ne... ale ani s cikánama nemáme problém jako rodina, myslim si, že to je zase tak jak vidíš ty věci, jestli seš rasista nebo jestli máš předsudky nebo jestli to chceš sama...

Jaké záležitosti a problémy probírá tvůj manžel s tebou, které řeší sám a které nechává pouze na tobě?

Hm, no hele tak tady to je moc jednoduchá odpověď, protože muj manžel, tomu něco promítne v hlavě, ještě to neskončí a ten obrat a už ti to říká, prostě neumí zadržet jazyk za zuby, neustále mě bombarduje něčim, neustále něco řešíme a neustále, on je prostě takovej charakter, že co ho napadne, to ti okamžitě řekne, takže pochybuju, že si něco nechává pro sebe.

Jsou některé věci, které řešíš sama?

Já, já zase nevím. Mně teda říká, že já vůbec nemluvim a že všechny svoje pocity nebo problémy si nechávám sama pro sebe, je to možná pravda, protože bych řekla, že možná neumím správně vyjadřovat svoje pocity nebo problémy a snažim se je jako ututlat, ani sama je neřeším. A když už jó je na mně něco vidět, takový 2, 3 nebo 4 dny nebo 2 měsíce a furt se mě ptá a co ti je a co ti je, já mu neumím odpovědět, co mi je.

Že nevíš nebo ti to nejde přes jazyk?

Možná, že to sama nevím, a když on mně začíná dělat toho psychologa nebo terapeuta a začíná se prostě ve mně štourat, tak sama si uvědomuju, proč asi mam takovýdle pocity nebo nálady.

A co se domácnosti týče?

Jako třeba supermarket?

Ano.

To zařizuju já.

A domácnost, zařízení?

No to zase bych řekla, že zařizujeme dohromady a shodneme se.

Nebo to nechává na tobě?
Možná spíš má on tu dominantní roli.

A co výchova?
Společně.

Cítíš se z nějaké sféry někdy vyloučená?
Ne.

Cítíš se někdy vtažená do řešení záležitostí, u kterých bys očekávala, že tvoji participace nebude zapotřebí?
Jo, jo.

A od koho?
Od všech.

I od maminky?
No tak jako, maminka zase né, ta je jinej charakter, ti říkam, tatínek, to je to samý, ten má jeden problém a řešíme to všichni dohromady. Víme i, kde má špinavý spod'áry, ten nám taky řekne úplně všechno. Maminka ne, maminka si nechává zadní vrátka. A je pravda, že od maminky sem třeba neslyšela nikdy žádný rozhodnutí. Ani třeba názor na to rozhodnutí, jenom když se něco ... – já sem to věděla (*smích*)

Cítila jsi od těch rodičů něco nebo vyjádřili se někdy ve smyslu, co by žena měla dělat nebo neměla?
Ne, ne, ne, nikdy.

Ani od nikoho jiného?
Třeba od sousedů, to je pravda, že sem mnohokrát slyšela, to je počasí a deš s tím dítětem ven nebo nebude mu zima nebo víš co takový jako sem říkala, ale u nás i když je mínus 20, tak chodíme s miminkama na procházku, dítě musí bejt venku každej den, i když prší. My za každýho počasí s tím dítětem venku a křížujou se ti co nás vidí na ulici.

A co tchýně na to?
Ta už si na to zvykla, co taky jinýho může dělat.

A J. se nenechává vyvést z míry?
Ne, ne.

(Mluvíme o Řekyních).
Víš co, Řekyně se 2 hodiny nebo 3 připravuje na to aby vyšla z baráku – vlasy, nehty, oblečení, líčení, potom vyjde a je jako skleněná, rozumíš, nemůže se ani hnout. A pak se mně divíš, že se diví, že dělám to, co by jiný holky nedělaly, no tak to je úplně jasný – když ona potom vidí tu svojí vnučku, když vychází z baráku že je jako solnej

sloup, ti říkám, no nehne ani hlavou doprava ani doleva, aby náhodou jí ten účes nespádnul, tak...

A máš ty ze sebe dobrý pocit?

Jo! moc dobřej, kéž bych tohle předala i svému synovi, aby mi nepřivedl domů nákou takovouhle. Jako ono je fajn mít vedle sebe hezkou ženskou, já taky se chci cítit někdy dobře, ale to neznamená, že tohle budu dělat každý den. A nebo nejhorší je, když vidíš ty malé dětičky – dvou a tříletý holčičky a celý v bílém a se sponečkama a ta máma je nenechá sednout ani na židli. Sem říkala, co to je za dítě, dítě když není špinavý tak není šťastný (*smích*) no...

Máš nějaké koníčky nebo aktivity, které považuješ za netypické pro zdejší ženu? Čím se případně zabýváš?

No já myslím, že není něco netypického pro Řekyni, spíš de vo to, jestli se jí to líbí nebo nelíbí, nebo to co...já nevím...no hele je pravda, že třeba včera a především sem byla pomáhat, to byli všichni, i J., i s malým – sázet brambory. Byli sme prostě někdy od rána do dvou na poli a sázeli sme brambory. Když sem se koukala kolem sebe, protože spousta lidí tohleto období sází brambory, tak sem tam viděla jenom starý babky od 60ti a nahoru a nebo když už tak starý babky se svejma dědkama, žádný mladý lidi sem tam neviděla, to znamená, že se nevyjímám jenom já jakožto cizinka, a mladá ženská, ale i J. jakožto mladá Řek, rozumíš, že to nemá zase, co dělat s tím, jestli seš řek nebo nejseš, záleží na tom jak možná seš, jak si vyrostla, jaký hodnoty prostě má v sobě člověk. Nám se líbí bejt prostě v té přírodě, než bejt zavřená doma a čučet na televizi od rána do večera, co jinýho ty ženský můžou dělat, jenom čučí na televizi.

A znáš ještě někoho, kdo by takhle chodil na procházky, myslíš že spíš menšina?

Určitě spíš menšina. Zase když vidím někoho na procházce, tak to je zase babička s malým dítětem, nikdy nevidím maminku s malým dítětem na procházce a nebo když vidím nákou holku v mém věku, tak to je zase cizinka.

Byla jsi se synem na karnevalu?

Byli, ale nestihli sme to, protože to bylo až odpoledne.

A měl nějaký oblek?

Mmmmm, superman...(*smích*) my sme mu koupili Don Corleone mafián jo, jenže když to viděl, tak si to za žádnou cenu nechtěl obléct. Já nevím, jestli se mu nelíbila ta černá barva toho kostýmu, sem to musela jít vyměnit.

Setkala jsi se s tím, že Řekové považují některé naše aktivity za dětinské?

(*vyprávím svou vlastní zkušenost o běhání do schodů*).

No samozřejmě, protože za prvý máš na sobě sukýnku nebo něco úzkýho, co by si si roztrhla, potom vlasy by se ti rozčuchaly, podpatky (*smích*)...hele a potom když sou v určitým věku a maj problémy s cholesterolem a podobně, tak chodí na procházky, ale chodí za šera, aby je nikdo neviděl, se stydí za to, že dou na procházku, jestli to je normální.

Chodíš na procházky se psem? (Řekové se psem nechodí).

Ted' už chodím se synem, dřív sem chodila se psem. Ted' psa a syna vzít nemůžu, protože jenom než projdeme přes tu vesnici, tak já musím E. držet, protože tam je tisíc dalších psů okolo a nejenom, že by mi zdrhnul, ale kdo ví co, by mi ho pokousali a podobně, ale...

A on je na zahradě, vy máte zahradu?

No zahradu nemáme, my máme tam takovej prostůrek jakoby, a máme to uzavřený jakoby aby nemoh prostě...

Takže je venku?

Spí vevnitř ale....dřív spal u nás v posteli, potom spal na gauči, pak na svém koberečku. Ted', když už máme D., tak... ale jo my se mu furt věnujeme a on ho má rád. Sme měli strach, aby nežárlil. J. mu nosil z porodnice věcičky po malym, si pamatuju, je vočuchával, ale ted' už k nám do pokoje třeba nejde. Má dost dlouhý chlupy...

Jaký názor na to, že máte psa, mají tchán a tchýně?

Strašně, to se jim vůbec nelíbí. Nikdy se jim to nelíbilo a ted' když už máme dítě, tak už vůbec ne. To je myslim snad jediný téma, kvůli kterému se neustále hádáme. Protože oni toho psa, dodneška...my sme taky měli celej život psi, ale nikdy sme je neměli vevnitř. No ale vy ste je měli celej život uvázaný u stromu. A tam kadili a tam jedli, tak to je jasný, že byli špinavý ty psi. My E. češeme, očkujeme, koupeme ho já nevím kolikrát, vždycky každej den v létě k moři na procházkách, no tak jako proč bysme měli mít strach, že ten malej něco chytí? No to je jedno.

Jak se vyvíjel vztah lidí ve tvém okolí vůči tobě? Myslíš, že tě vnímají jako konkrétního člověka nebo prvořadě z hlediska role, kterou zastáváš (manželka, snacha apod.)?

Jak asi od koho, ale je pravda, že na tý vesnici, myslim, že to maj všichni, né jenom já jakožto cizinka, nebo já jakožto ženská. To maj všichni. Ty seš manželka toho a ten je syn toho a oni ne jenom říkají, oni mají i přezdívky. Já když se představuju, tak prostě už vim, jak se mám představit. Já sem prostě K. tu J. tu buritsiu tu xilurgu...ne, a ne (jsem K., žena J., Buritse, truhláře...jo, aha, jo) (smích), protože tchán je truhlář, že jo.

Co J. kamarádi, jak tě berou? Přáteliš se s nimi?

No do určitý míry taky, protože, já si myslim, že když tady potom překročíš nákou takovou jejich hranici, tak oni sami se odtahujou, jako kdyby oni sami už věděli, že už by něco mohlo bejt, že už by ňákej problém. I když ode mě, jako já sem si sama sebou jistá, jako jestli si nejsou jistý oni. A nebo kdo ví jestli to taky nedělaj vůči tý společnosti. Víš co, já bych klidně šla sama a s J. kamarádem na kafe, ale jako co by si o nás řekli třeba ostatní.

Cítíš se lépe na vesnici nebo ve městě?

Na vesnici určitě, já nejsem typ na město.

Čím to?

Líbí se mně příroda, nemohla bych bejt zavřená celej den mezi čtyřma stěnama.

Setkala jsi se tady na Korfu nebo v Řecku obecně s nějakým specifickým chováním, které by bylo třeba typické ve vztahu muž žena?

Hm, tak která ženská teda tady nezažila kamaki, kamaki (dvoření, nadbíhání, balení) sme zažily snad každá.

Jaké má žena postavení, když není s mužem sezdaná?

No tak já si myslím, že to tady je, ale ne jenom s cizinkama, protože prostě nejseš, ještě nemáš ten prstýnek. To znamená, že tě neberou ještě furt jako někoho konkrétního, kdo patří tady do tý rodiny. Přítelkyně bráchy mého manžela, tak ty nejsou sezdaný a ona sama mně mnohokrát řekla, ty hele K., já se prostě necítím dobře vůči V. rodině, když sem vždycky přijíždíme, protože nejsme svoji. Prosim tě, říkam jí, vždyť se k tobě chovaj úplně - já vim, že se ke mně chovaj, já prostě se necítím dobře sama se sebou. Takže oni ví, co to asi znamená a neočekávaj asi nic navíc jako aby tě brali.

... je pravda, že...ale já nevím čoveče, já když sem přišla, tak sem byla taková jako, protože sem si myslela, že tu budu jenom 2 měsíce a pak zase odjedu (*smích*) tak sem dělala věci, který bych asi normálně nedělala.

Jaké třeba?

Měla sem asi větší počet chlapů, než bych měla za celej život a protože to B. je malý, tak všichni samozřejmě to věděli, že jo, jenom já sem to nevěděla, že to všichni vědí. Tak to bylo všechno takový volnější a uvolněnější a potom když prostě oni sami viděla, že já prostě tady zůstávám, tak se stáhli. No prostě, podle mě se k tobě chovali jako k turistce, i když sem tady dělala, sem byla turistka, která zase odjede, tak do toho dali všechno a když potom zjistili, že tady zůstanu a že sem s jedním tady z vesnice, tak se jako báli tý skutečnosti, jo, že oni taky byli zatažený do něčeho, do čeho by třeba vůbec nešli, kdyby věděli, co se stane.

Máš pocit, že se nějak změnilo chování tvého okolí vůči tobě, když ses vdala?

Hele, jeho rodiče sem poznala, že když sem byla vdaná, takže to nevím, zase přátele kamarády, co sme měli v Athénách před i po, tak se nic nezměnilo...

Za tu dobu, co jsi v Řecku, cítila ses někdy nepatřičně, například že vybočuješ z normálu?

No...

A když takové pocity máš, jak se s nimi vyrovnáváš?

Hele, je to asi pokaždý trochu jiný, ale protože, ti říkam. Já sem člověk, kterej je prostě v pohodě a je mi úplně jedno, co si lidi o mně myslí, nebo co si o mně povídají, já sem spokojená sama se sebou. Já mam v sobě svůj klid a svojí harmonii a to co dělám, dělám jenom pro sebe, takže mně je úplně jedno jak mě vidí ostatní, jestli vybočuju z normálu a nebo ne. Takže nic takovýho sem asi nepocítila.

A co naopak necítíš se někdy jakoby dobře, řekněme pyšná na to, že jsi trošku někde jinde?

Možná, že i jo, možná že sem takovej člověk, že bych ráda k sobě někoho přitáhla, když se třeba najde nějaká Řekyně ze sousedství, která vidí, že něco takového dělám, tak bych ráda, aby do toho šla se mnou. Několikrát se mi to podařilo a vzali sme holky a kluky na procházku, dělali sme piknik v přírodě a líbilo se jim to. A z toho mám potom dobrej pocit.

Změnil se nějak tvůj vnitřní pocit sama ze sebe, když jsi odešla do Řecka?

Žádnou změnu nevidím, ani nějaký přechod, ani v podstatě si nepamatuju, jak to bylo před a jaký to je teď.

Měla jsi nějaký vztah?

Ano, tříletý vztah, kterej skončil tak jako taky, ani žádný hádky nebyly, ani slzy. Všechno v pohodě.

V 15ti?

Jo, my sme byli stejně starý do stejný třídy sme chodili na gymplu. Víš co, ono je asi něco jinýho, mít vztah se stejně starym klukem, ve stejný prostě sociální dejme tomu skupině. Potom když už deš někam jinam, už to že já sem se dostala na vejšku a on ne, tak už to bylo takový jiný on začal si hledat práci a já sem pořád jako si pokračovala v tom studentskym. I když počkej, já sem se vlastně dostala na vejšku ale to už sem byla s Jannim? Jo, tak když sem si podávala přihlášku na vysokou školu, tak on, víš co se totiž stalo, on ňák nešel k maturitě, protože měl nějaký zdravotní problémy, to znamená, že by stejně zůstal rok pozadu, tak tak, to sme se ňák rozešli to léto, když já sem skončila. Takže ti říkam, žádný rozdíl sem neviděla.

Co myslíš, že dělá muže mužem?

Hm...

Nebo co se ti na mužích líbí?

Hm...takovej ten typickej Řek se mně teda vůbec nelíbí, takovej ten slizkej, s chlupama, nagelovaneja se zlatejma řetězama... takový to zdravý sebevědomí, že se nepodceňuje...mmm...já nevim. Víš co já když vidim chlapa jak de po ulici, tak můžu říct jo, to je pěkný chlap, ale když promluví, tak je mi tak nesympatickej a okamžitě se mi tak zoškliví, že mně je úplně jedno jak vypadá. Prostě mám ráda lidi, já si myslim, že to poznáš. Když ten člověk prostě promluví, tak poznáš jaký to je typ. Jestli jde spíš za svým tělem za kulturistikou, nebo jestli preferuje spíš ty duchovní hodnoty...a mám moc ráda lidi, který maj rádi humor a možná bych řekla, že je to jedna z těch prioritních vlastností, který musí mít ten člověk, se kterým budu. A taková ta schopnost reagovat na jakoukoliv situaci okamžitě. A není to důležitý v životě? Samozřejmě nemám ráda pesimisty, když se ti bourá svět pod nohama, tak je lepší vidět to z tý druhý stránky...prostě nemam vyhraněnej typ chlapa, kterýho chci mít. Buď se mi ten chlap líbí nebo ne,samozřejmě každej není nejlepší, že jo není bez chyb. Hele víš co dělá chlapa chlapem, když má tu správnou ženskou vedle sebe (smích)

A co dělá ženu ženou?

To taky nevím, v tomhle případě to takhle neplatí – mít vedle sebe toho správného chlapa. Možná... možná usměřňovat právě toho chlapa, nebo já nevím, něco s tím dítětem, rodinný vztahy. Asi jo, mateřství...

Co myslíš, že by ti na takovouhle otázku odpověděl typický Řek?

No Řek by mně: ženská musí umět vařit, musí mít oreo kolo (hezkej zadek) by ti Řek určitě(!) a to mu stačí, protože podle mě on chce mít ženskou, která, dejme tomu, když si jí veme tak bude pěkná a bude umět vařit a postarat se nejenom o něho, ale i o domácnost a o já nevím kolik dětí udělá, a když mu to nebude stačit, tak on vždycky si může najít nějakou jinou, která ho bude uspokojovat v tom, co mu ta manželka nedá.

A co myslíš, že by odpověděla Řekyně?

No Řekyně...možná Řekyně by ti řekla to samý, že by chtěla dominantního chlapa, kterej by jí udělal 4 děti a aby byl pěkněj. Hele určitě ženská Řekyně by ti neřekla nic o vlastnostech, vždycky by mluvila o vizáži...

Ty ses vlastně stala snachou, maminkou, manželkou – reflektuješ nějak tyto role?

Hele to manželství ani nic bych řekla, protože když už seš jednou s tím člověkem a žiješ s ním, tak potom jenom proto, že máte papír, že ste svoji podle mě nic není, takže podle mě to, že sem se stala manželkou někoho s tím vůbec nic nezměnilo, ale to mateřství, nejenom, že prostě mám dalšího člověka vo kterýho se staram, protože o manžela se taky staram, i když si to neuvědomuje, tak prostě přemejšlíš o tom světě úplně jinak. Ted' už nedávám do mejch budoucích plánů to já a ty, ale dávám tam spíš D. a né já a ty, co se stane prostě s tím D., moje priorita je ted'kon to dítě, strašně se mi to líbí, kéž bych měla další tři čtyři.

Chystáte se na další děti?

Ano. (smích) abychom to měli dejme tomu za sebou, protože J. už taky není nejmladší, jemu je 40 až malýmu bude 20, tak malýmu bude 60. Je něco jinýho mít 60ti letýho a něco jinýho 50ti letýho tatínka. Sou to rozdíly, i když J. bude podle mě pořád stejnej, protože ten věk je podle mě v hlavě, ale tak nevíš no.

Tady je hodně starších tatínků. Měl někdy někdo něco k J. věku?

No dělali sme si z toho srandu, protože moje rodiče sou mladý, mojí mamince je 47, takže sou o 7 let s J., což je docela legrační.

Jaký máš pocit z toho být snachou?

Nic...

Jak uplatňuješ znalost obou kultur ve výchově syna?

Jak si myslím, že by měl vyrůst, tak ho vychovávám.

A reflektuješ klady a zápory řecké výchovy?

Bohužel v tom vidím jenom mínusy a tak s tím rychle končím, prostě to bude takhle a hotovo. Máme svůj barák a máme dítě který sme si pořídili my, tak bude vyrůstat v těch našich zákonech. ...Víš co ta řecká volnost to je...né nezodpovědnost...né.jak se tomu říká, lhostejnost. To není volnost. Víš co oni pořád sou já a ty, oni nejsou už mi, protože oni i když už maj to dítě, tak si stejně dou sednout na to kafe do jedný do rána a je jim úplně jedno, že to dítě vedle už nemůže a spí n stole. Oni prostě do tý doby, než se unaví sami, tak tam to dítě s nima bude muset bejt. Ani nemaj pak takovej ten rodičovskej reflex, víš co, když si teda chceme jít večer někam sednout, tak holt si zavoláme holčinu, která nám to dítě pohlídá, nebo babičku.

Uplatňují J. rodiče nějaké výchovné metody?

Bohužel syn u babičky a u dědečka může všechno, co si řekne, tak se děje, a D. začíná babičku mlátit a babička se směje. A já říkam, řekněte mu, že to nesmí, a ona on si jen hraje.

Přepis druhého rozhovoru s Míšou

Přemýšlela jsi někdy o postavení nebo roli ženy v řecké společnosti? Jestli ano, zaznamenala jsi v tomto směru nějaký rozdíl mezi českou a řeckou společností?

Takže hlavně já vždycky, když se mě takhle třeba ptají takhle klienti, tak to převádím do takovýho toho humoru, ale mně přijde, že my to máme jako hrozně seškatulkovaný v Čechách a myslíme si, že patriarchát a že ženský sou tady strašný chudáci, a že to je prostě takový jako, že my sme proti nim na tom sme hrozně dobře. Já si myslím, že to vůbec tak není, jako kdysi, ty lidi, co jim je dneska 70, tak v té době to opravdu tak bylo, já to vidím na té tchýni, to už sem ti říkala, že ta vopravdu, jako tchán má před sebou vodu a ona musí jít z druhé strany místnosti a nalejt mu jí, eee...že dřív vopravdu to tak bylo a voni je mlátili, a ženský jim myly nohy a to jako vopravdu jó, já to vim, protože sem to sama zažila a hlavně mám různé příklady různých známejch, pak je taková ta střední vrstva, ženský kterejm je kolem těch 40ti, 50ti ty to mají tak napůl, ty jako navenek to ty chlapi hrajou, že sou hrozný borci, a že doma šéfujou, a přitom doma vopravdu jako je ta ženská to vedení, a je to daný i takový tím, jako že oni byli zvyklí tenkrát v té předtím generace, že ženská vlastně nepracovala, byla doma, vychovávala děti, a ty chlapi nosili domu hrozně peněz, a tahleta střední generace si to mohla dovolit, protože fakt tady asi ta ekonomika byla moc dobrá, tím že začal ten turismus, takže vopravdu skoro všechny tyhle ženský sou fakt doma, vychovávají děti, chlapi sou venku, ale vopravdu už ta mentalita už je jiná, a ty ženský si dost jako, ne dělají co chtějí... Určitě jim nemejou nohy, ale furt sou v tom stylu, toho co bylo v té minulosti, že do kavárny nejdou samy, jo na kafe samy ženský, nejdou, nejsou takovýty, že sou právničky a doktorky, jo, jako že sou úplně jiný vrstvy, ale taková ta klasika těch ženských doma. A pak ty mladý lidi, no tak že jo to vidíme všichni podle toho, že se scházíme, tak to už je úplně jiná, prostě ty holky si dělají co chtějí, chodějí do práce, kluci si dělají co chtějí, ale furt sou v takovym tom, co my u nás doma nemáme a to už sem taky minule říkala, že málokdo si de užívat sám bez toho partnera, jo je třeba Panos tím, že byl v Anglii, tak byl zvyklej, že chodili v pátek jenom kluci a holky zvlášť a měli to takový jako rozdělený, a on si furt na tom jede a dycky, když řekne těm svejm kamarádum, hele tak mi pudeme všichni kluci dohromady, a necháme holky ať si dou taky samy, nikdo na to nepřistoupí, oni prostě na tohleto jako nejsou, takže to si myslím, že sou v tomhleto jako malinko jiný, protože u nás v Čechách máme asi svobodu strašně velkou, na druhou stranu si myslím, že oni držejí víc při sobě než my, jako partneři a celkově rodiny, jo oni sou takový jako bych řekla...hm... já nevim, mně to třeba přijde u nás, když já chci jít k taťkovi na oběd, tak on se na nás hrozně těší, ale já se musím ohlásit, že v tu neděli na ten oběd přijdu, tady to neexistuje, tady prostě přijdeš, kdy se ti hodí k mamince, vemeš s sebou 5 svejch členů rodiny a prostě deš a najíš se, protože oni fakt prostě vařej pro víc lidí, tím, že předpokládají, že může někdo přijít. Mně přijde, že oni sou v tomhle svobodnější, ale zase sou rozdíly, zase sou rodiny, který držejí hrozně pospolu a až moc to přehánějí, že ty rodiče těm dětem dají všechno a pak sou zas rodiny, který sou podivný jako třeba ta naše, který zas vůbec nic nedají a spíš se furt hádají, ale myslím si, že v tomhle sou trochu jiný v té mentalitě té rodiny a těch...

A postavení ženy?

Jako v postavení tý ženský si myslím, že u nás v Čechách máme určitě větší pohodu, jako ženský a víc nám ty chlapi pomáhaj, to teda v každym případě. Jo, jako že by Řek šel a umyl nádobí, nebo ustlal, nebo jako uvařil sám, to sou výjimky, že je to fakt jako baví. Jako Řekové sou vychovávaný od svejch maminek tak, že prostě kolem nich bude každej skákat. V tomhleto si myslím teda, že Češky jako opravdu si můžeme pískat, to tady v Řecku neexistuje. A nebo jo, že by já nevím, že třeba když, jako teď už to začíná, že jako chlapi dou pro děti do školy a tak, ale sou to situace, že ví že musí, protože ta ženská jde do práce, protože dneska už to není tak, jako u tý střední generace, že chlapi vydělávali tolik, že to stačilo. Dneska ta ženská do tý práce jít musí. A zase pozor jako jo, ty ženský tady sou hrozně pohodlný v Řecku na rozdíl od Čech. Že by Řekyně vstala ráno, udělala všem snídani, odvedla dítě do školy, vrátila se z práce zdělaná jak to, v 5 hodin, nebo v 6 hodin, eště po cestě nakoupila, pak šla domu, naučila se s dětma, uvařila, dala je spát, to Řekyně nedělá ani náhodou. Řekyně sou líný proti nám jak prasata, fakt. Furt ze všeho unavený. Já nezapomenu, když sem tady přijela ten první rok a oni tady s tím mopem a, jéžíšmarja musíme vytírat, sem říkala tenkrát s tím hadrem bych vás chtěla vidět. Jo oni fakt sou, oni nezvládaj to, co my. Nebo když mně šéf říkal jako já, moje dcera 30tiletá, já si nedovedu představit, že teď otěhotní, a že by jako ty nosila dítě do kanceláře a kojila ho, a v jedný ruce držela telefon a dítě v druhý, jo a přesně takhle já sem jako fungovala a to ty Řekyně by v životě neudělaly, oni radši dupnou a řeknou tomu chlapovi, aby přines o něco víc peněz, a zaplatí šíleně drahou řeckou chůvu, než aby oni samy jako tohle všechno zvládaly.

A kam by si postavila samu sebe?

Já sem určitě víc ...svobodnější (?) ... určitě žiju v českym stylu, protože mam fakt hrozný štěstí, že ten P. Já už když sme se seznámili, tak sem si říkala, tohle není normální Řek, protože on opravdu byl 14 let mimo Korfu, mimo Řecko, on byl v Anglii a hrozně dlouho pak byl na Kypru a on si, myslím, žije až jako v tomhleto hodně neřecky, ale má samozřejmě jako strašně řeckejch rysů, jo, to že neumeje nádobí a tohleto, to samozřejmě má, protože v tom byl vychovávanej, ale tohleto neexistuje, že on by mně někdy řek jako, že nepojedu do Čech sama na 3 měsíce, tak jako on přijede za náma, to jako on mi řekne, že by mě nenechal 3 měsíce s dětma to ne, jo, že by mu chyběly děti, ale jako my máme fakt hroznou svobodu. Třeba dneska mně zavolal, že jede s kmotrem na dva dny do Athén pro auto, tak jel. Jo, a to stejný, kdybych mu řekla já, že prostě potřebuju si na den někam odjet, tak si myslím, že neexistuje, aby my sme měli v tomhle nákej problém a určitě, já mám tu nevýhodu, že tím, že sem zvyklá i v práci bejt taková hrozně samostatná, všechno zařizovat, tak dělám to i doma a zjistila sem, že to není dobrý, jo, jako že čím ženská ze sebe dělá větší takovou slípku, a já nevím a já neumím, tak tím samozřejmě má větší pohodu, protože ten chlap se víc snaží, že jo. Ale zas na druhou stranu, jako kdybych nic neudělala, tak nevím. No ale určitě jako, já nemůžu říct, že sem nák utlačovaná nebo že bysme žili náky tímhleto řeckym tím...

A spíš máš pocit, že se přizpůsobuješ?

Já se řeckému stylu přizpůsobuju hrozně, já sem si vědomá toho, že mě taková ta pohoda toho Řecku vyhovuje určitě víc než to český, a co řeknou lidi, a jak to bude vypadat, já vždycky když přijedu do Čech, tak mamky názory úplně sem z toho hotová, po týhle stránce, že furt jako sousedi a abychom náhodou někoho nenaštvali, tak to vůbec ne, ale určitě v tý svobodě a v takovym tom žití, určitě český styl.

Dokázala bys popsat typickou Řekyni?

Tak jako všeobecně? Samozřejmě nejsou všechny stejny. Poznala sem z deseti Řekyň tři, který sou prostě osobnosti jako blázen a to je vždycky tak, že jo, v každý zemi, nemůžeš si to rozškatulkovat a sou ženský, který prostě žijou kdekoliv, ať sou v Číně nebo u nás, tak prostě sou to baby jako blázen, ale tak celkově bych řekla, že prostě Řekyním vyhovuje pohoda, aby měly peníze, nemluvim o tý starší generaci, jo, to je úplně jiná škatulka, to sou ženský, který choděj od koz ke krávám, od rána do večera sou v černym hábitu, to jako ne. Já to vezmu rozděleně, jo. Ty starý Řekyně sou vopravdu takový, že pro rodinu, pak pracovat od rána do večera v práci, jedno jak budou vypadat... ta střední generace těch 50ti letech, aby vypadaly dobře na veřejnosti, aby se vědělo, že choděj do kostela, a aby se vědělo, že doma maj pohodu, že děti sou zdravý, sou dobře vychovaný, že sou dobře nažraný a takovou tu jako vopravdu, aby se měly dobře, aby si šly občas s tím manželem na jídlo, pohodička, a tak. A ta mladá generace, bohužel, najít si chlapa, kterej má hodně peněz, aby toho zas tak nemusely dělat, hodně nakupovat, hodně se mít dobře, a bohužel jako na rozdíl od nás Češek, což si myslim, že je hodně daný tím, že my sme měly zákaz výjezdu a prostě máme to v sobě, tak bohužel na rozdíl od nás sou takový nesamostatný, od tatínka k manželovi, aby se hned zas o ně někdo postaral, jako samy ňák někde se prorazit, a naučit se něco, vycestovat, prostě poznat jiný místa, jo to vůbec ne.

Co myslíš, že se očekává od manželky tady v Řecku vůči manželovi a od manžela vůči manželce? A jak to máte vy dva?

No tak určitě jako Řekové, si myslim, že základ, z tý strany toho chlapa a jeho rodiny vůči tý ženský určitě: děti, postarat se dobře o domácnost, neudělat ostudu, aby se neříkalo: aha, tamhlela nám tady nasadila parohy a udělala nám ostudu a tak, to jako oni na todle strašně dbaj, a aby se ten chlap měl dobře, aby nebyl zas až tak moc utlačovanej, aby mu ta ženská řekla, tohle nesmíš a tohle nesmíš. A ženská od toho chlapa samozřejmě očekává, že se postará o ní, a hlavně o ty děti, a že bude oporou a že bude domu nosit peníze, což ale jako v dnešní době opravdu už není taková přča, protože ty zjišťujou, že fakt ten chlap to nezvládá, a myslim si, že zrovna teď, jak se o tom bavíme, tak je taková blbá situace toho, že teď je to v takovym jakoby bezvládí, bych řekla, ten přechod, z toho kdy jako opravdu ty peníze byly, a teď není skoro nic a všichni musej pracovat. Já se bojim, aby to nedopadlo tak, jako když chodily desetiletý děti na brigády, aby nosily prachy, tady to za chvilku bude to stejný...no, a u nás...no já nevim no...

Očekávala jsi něco od P. nebo on od tebe, můžeš to nějak charakterizovat?

My sme se určitě hodně přizpůsobovali, protože my sme neměli takovej ten vztah, jako že já sem se hrozně zamilovala, a on se hrozně zamiloval a jako, že sme vysloveně

chtěli spolu bejt, to ne. My sme měli takovej ten vztah, že sme prostě rok a půl spolu jakoby byli, aniž bysme spolu bydleli, sme měli každej svoje bydlení, a pak já sem otěhotněla, takže ono to spíš bylo tak, že to nebylo z velký lásky, ale že spíš jako to postupovalo životem, a určitě oba dva sme věděli do čeho dem, protože von věděl jaká já sem a určitě se mu to líbilo, že jo, protože třeba jako když ses mě ptala, že tady žijeme, nebo já že se cejtím spíš jako do českýho stylu, nebo do řeckýho, tak si myslím, že kdybych se změnila do řeckýho, tak on by to nezvlád. Jo, že jemu se právě tohle líbí, že prostě mi to i řek, já když sme se poznali, tak sem mu řekla, že neexistuje, že bych nepracovala a on no to po tobě ani nechci (*smích*), že on zas není takovej, že by jako nosil prachy, a já sem mu je utrácela, to jako, já bych to ani nezvládala, nejsem ten typ. Já i když nemám 10 euro v peněžence, tak bych si mu o ně nešla říct, prostě mně tohleto hrozně deptá. Nebo třeba v začátku vztahu, a to mně hodně vadilo, to je takový to, že on to má v sobě, on má hrozně tatínka držgrešli, jo ale strašnýho, a ačkoli říká, že mu není podobnej, tak bohužel jako v jádru to po něm má. Takže takovýto, že von by nepřišel, ale v začátku, teď už sme se samozřejmě domluvili, ale v začátku nikdy nepřišel a neřek třeba, chceš peníze nebo, jo když už sme měli M. a mně jako to bylo proti srsti, abych za ni chodila a říkala, prosím tě dej ně 50 euro, nebo dej ně, jo, to je jako tohle třeba vůbec nejsem, což ty Řekyně třeba v klidu, těm je to úplně jedno podle mě... teď sem zapomněla, o čem sme se bavily...no tohleto to mě hrozně zklamalo, ty peníze, to bylo asi jediný.

Řešili jste to nějak?

Jo, jo, jo, nejdřív jako jemně, pak sme se asi třikrát pohádali jak koně, protože já sem mu řekla, že takhle to teda nejde, a jeho argumenty byly, no a já když sem žil sám, tak sem nikdy tolik neutrácel. Já říkam, já když sem žila sama, tak sem taky neutrácela, jo, ale když ty lidi už sou pak dva, nebo tři, tak všeho je víc, že jo, za všechno musíš utrácet, takže tohle bylo takový, to sme se opravdu dost nepohodli. A pak ještě teda, což ale je u každýho chlapa, to si myslím, že by mě jako štvalo vždycky, že chlapi sou sobecký hrozně v tom, že člověk ať má člověk rodinu nebo nemá, tak oni nezmění svůj život nikdy. Oni si jedou prostě dál v tom svém. Já už tady tejdén každej večer dycky, ty seš unavená, vid'? A já nejsem unavená fyzicky, ale psychicky, protože prostě s těma dětma, to fakt není přča od rána do večera, on to ví a vždycky, jak ti můžu pomoci? Ale každej den odpoledne jde lítat s kamarádama. Jo? Ne, aby mi zavolal a řek hele, já si беру děti, když mam volno, místo abych šel lítat, a ty si běž zajezdit na koni nebo něco. A to sou třeba věci, který mě fakt mrzej, ale to si vůbec nemyslím, že to je P., to sou chlapi takový. No, ale...nevím, já sem z rodiny, náš taťka jako doktor a jako člověk, kterej měl milion koníčků byl taky takovej prostě. Já sice na něj mam větší slabost než na mamku, ale prostě... v tomhle byl sobec. Oni ty chlapi v tomhleto sou... a jeho já nevím co ho zklamalo (myslí P.).

... Tak víš co, my máme, mně hrozně třeba vyhovuje, my fakt nejsme zamilovaný, to jako je samozřejmě blbý po určitý stránce, protože když je ček zblblej, tak samozřejmě reaguje trošičku jinak, ale zase na druhou stranu mně hrozně vyhovuje, že máme pohodu, o který sem mluvila, jo, že já nemusím křečovat jestli P. se bude líbit, když někam pudu, nebo nebude a máme takovej, já to od začátku označuju jako brácha se ségrou, jo, my nejsme ten pár, kterej by se furt oňuňával a furt by se pusinkoval, ale fakt jako sme takový, jak když jedem na jedný notě.

Vnímáš nebo vnímala jsi nějaké specifické chování vůči své osobě, protože jsi cizinka, Češka? Od manžela, rodiny, širšího okolí, sousedů apod.?

No já sem měla hroznou asi výhodu proti všem ostatním holkám, že kdekoliv, kamkoliv sem přijela v Řecku, tak sem byla jako první, takže když sem začínala tenkrát v tom P., tak tam Češka byla snad jedna jediná asi na měsíc a já sem si tam naštěstí udělala fakt dobrý méno, jako mě opravdu tam brali jako vlastní... Samozřejmě, že sem se s tím setkala jako náký „aha, Češi...“, ale nikdy sem, jako vůči mně, ty lidi když mě poznali pak, tak spíš jako mě brali a dodneška tam na mě vzpomínaj, to nemyslim vůči sobě, já hrozně nerada o sobě mluvím, ale tím, že se na to ptáš, tak fakt třeba sem byla hrozně zklamaná, že ty Češky, když začly jezdit, tak z těch deseti těch 5 byly kurvy, pardon. A to méno se strašně zkazilo, sem si říkala, eště že mě poznali, než ty holky přijely, protože vopravdu sem tam jako tím pádem nejenom měla dobrý méno, ale i sem asi ještě stoupla víc, si říkali, no tak naštěstí nejsou všechny stejný, a když sem přijela na Korfu, tak to bylo totéž, my sme tady vlastně Češi skoro nebyli, zase sem tady byla mezi prvníma tak taky, a naštěstí já tím asi, že sem se hrozně sžila s tou jejich mentalitou, tak jako docela sem se naučila, že vim jak na ty Řeky, že se nechovám jako, jó, ale tak na ty Řeky znáš, jak na ně musíš, nejdřív jako jim trochu pochlebovat a usmívat se na ně, a když to s nima umíš, tak je fakt, že oni tě jakoby vemou mezi sebe, ale bohužel jako Češky tady nemáme moc dobrý méno. Samozřejmě hodně lidí, oni o sobě tvrděj, že nejsou rasisti, ale sou rasisti jako sviňa, Řekové. Tvrdí, že nejsou.

Na koho?

Na všechny, jo a s těma Albáncema, to je další otázka, já když sem přijela tenkrát na Korfu, tak oni furt na ty Albánce nadávali a já sem říkala, vy ste tak hnusný, jako dyť ty lidi nemůžou za to, kde se narodili a nebo jaký sou. A oni dycky, no jo ty se jich zastáváš, počkej ono se ti to jednou vymstí. A oni tady byli hrozně zlí, a já říkam, no jó, to ste si zase namlouvali a tak. A pak mně to začali vykládat lidi, který jako opravdu, se kterejma sem byla v dobrým vztahu, a když mně začli jako říkat, že jim tady znásilňovali ženský a okrádali, tak sem si říkala, no, ono to asi nebude až tak, a je fakt, že jako, koho sem poznala z Albánců, tak sou to svině jako blázen. Sou to fakt svině...jako já s kym sem se potkala, třeba P. v hotelu, voni maj taky jako zaměstnance, tak to sou takový falešníci a podvedli by mámu vlastní, no vopravdu, sou to lidi svině. Já bych jako nikdy nevěřila Albáncovi, jako vopravdu po těch letech co sem se jich tady strašně zastávala, a byla sem asi jedna z mála, která sem se snažila se s Řekama kvůli tomu třeba jako i hádat, tak nakonec jim musím dát za pravdu...Ale já si myslim, že oni Řekové sou rasisti ke všem. K černochům...

A v porovnání s Čechy?

No tak jako my sme vůbec hrozný rasisti, to já vůbec neřeším, ale to že se bavíme tady o Řecku, že oni furt tvrděj, že tím, že tady maj turismus a že sou na to zvyklí jako na ty cizince, tak že to...

Zažila jsi to někdy na vlastní kůži?

Já teda osobně sem nikdy neměla, samozřejmě, že sem měla takový jako, když sem řekla Češka, tak oni takovej ten jakoby poloúsměv, ale že by někdo vyloženě mě, ne, to opravdu sem naštěstí neměla. Mě taky hodně pomohlo, že oni na mně nepoznají, že sem cizinka, takže spíš sou vždycky v šoku, když jim řeknu, že sem, spíš to berou tak, že jako...to...

Myslíš že existuje něco jako typický Řek?

No tak typický u Řeků, což si myslím, že v jiným národě není, je několik věcí. Za prvé to, že oni se rozbrečej u písniček, to sem v životě neviděla.

Jako kluci?

No, no, no, ať sou jakejkoliv věk, jestli jim je 60 nebo 30 nebo 10, tak oni když je něco veme, to je bomba song a vrhají se na parket a sami tancují a brečej u toho, to sem nikde já neviděla. Takže řekla bych, že citově oni sou strašně, třeba proti nám, strašně otevřený. Dovedeš si představit u nás Čecha, že by sám vyrazil na parket? Jo, je fakt, že u nás neexistuje „zembekiko“ (tanec) a tyhle ty jejich tance, ale ani nemůže existovat, protože prostě u nás chlap by sám takhle nevystřelil, chlapa přemlouváš, aby šel si zatancovat valčík, natož aby se tam vrhal sám, jo. Tak to si myslím, je tady prostě úžasný. Takže takový jako vyjadřování těch citů navenek to oni mají. Stejně tak jako, já sem teda moc nezažila jiný chlapi, jak balej ženský, ale to s tím souvisí, že oni fakt hrozně jako... tě chtěj oblbnout, že jo. To když Onasis oblboval Kennedyovou, tak ta z toho byla hotová a pak jí ty věci vadily, co on dělal, ale v tom začátku, oni to prostě uměj ty chlapi. Ať sou jakýkoliv, tak tohleto fakt mají, to si myslím, že je takovej ten typickej řeckej, to že jako oni sou spíš chlap má nápad, že se pude do hospody než ženská, u nás bych řekla, že to je spíš naopak, že ženská prosí chlapa, aby se šlo na večeri, aby nemusela doma vařit, že jo. Ty chlapi to baví prostě, oni sou v tomhleto takový hrozně do toho jakoby zažraný. Strašně sou takový patrioti, oni prostě to Řecko milujou, mně se na nich líbí, že ať oni jedou do ciziny dělat kamkoliv, tak vždycky se vrátí, a hlavně vždycky říkají já sem Řek, oni sou hrozně jako hrdý, a to třeba nám chybí. Proto my Češi sme to nikdy nikam nedotáhli jako národ, protože sme vždycky někoho poslouchal, a to Řekům se nestane. To se mi hrozně líbí, oni EU že jo, a EU jim řekla, že budou chodit v 8 do práce a oni řekli jestli se nezbláznili, a že pudou v 9 a dou v 9.

A co třeba typický Řek ve vztahu vůči ženě?

Že to s nima uměj, sem říkala. Další věc je, že oni sou takový jako, že uměj, já nevím, oni když chtěj udělat tý ženský radost, tak nejdou a nekoupěj něco za 10 euro, ale koupěj za 500 euro, jo že sou takový jako opravdu, uměj, ať ty prachy mají nebo ne, tak prostě sou velkorysý hrozně v tomhleto. No ale já si myslím, že nic až zas tak jako, co já bych zažila by bylo nějaký takový...

A co P.?

Tak ten je určitě typickej (Řek) v tom umejvání nádobí (*smích*) a takovýho toho všechno mrskne kam to mrskne, a to taky mají Řekové, že jo. Ale to je prostě ta výchova těch jejich maminek, proč by ten chlap doma měl něco jako dělat, jo, což třeba

u nás ty ženský jako od malička ty děti, at' je to kluk nebo holka, vedou. Tady ne. Tady tu holku učeť všechno, ta holka prostě doma od malička maká, pokud ta rodina není úchylná, protože taky máme známý, kde holka prostě ve 36 neumí ani uvařit vajíčka, protože doma jí všechno dělaj, ale ty kluky to nikdy neučeť, takže ty chlapi to fakt nemaj, a mě dycky fascinuje, když P. říká: a já takovej nejsem, dyť já sem 10 let bydlel sám v tý Anglii a to a já říkam, sám (?), bydlel s pěti kamarádama, a když mně říkala tchyně, jakej ste tam měli bordel, že se málem pozvracela, když za váma přijela... no jo, to jo, ale my sme si tam žili sami. A já říkam, no dobře no, ale co ste se tam naučil? Zvedat prkýnko (*smích*), teda nepokládat... né, no tak jako P., já si myslim že má typický řecký hodně, taky je takovej že rád de ven, ale on není, on to má i z tý rodiny, oni neměli moc cit v tý rodině, tak on třeba v tomhleto je jedinej Řek, kterýho sem poznala jako osobně, že třeba mam vztah, nebo opravdu, že ho znám dobře, že tohleto neudělá, že si pude takhle zatrsat sám. To už musí bejt velká parta, a musí jako bejt hodně rozjetá zábava, že by on jako vystřelil, a on asi opravdu není zvyklej se takhle projevovat.

Zažila jsi někdy nějaké stereotypní reakce, kdy jsi řekla, že jsi vdaná za Řeka?

No, já hlavně nejsem, takže tam je ten průser. ... Myslíš jako v Čechách, když sem to řekla? No hele, u mě to nebylo nikdy, protože u mě už byly ty reakce v tom, že sem furt jezdila do Řecku, já sem tady opravdu těch 17 let, takže u mě nebyly reakce, že sem s Řekem, nebo že mám Řeka, ale ty začátky, a co se ti v tom Řecku furt líbí, co tam furt jezdíš, a co tam budeš dělat jako, a ty Řekové, co se ti na nich líbí a tak. A když už sem pak jako se dala dohromady s P. a toho M. vlastně sme měli, tak tam reakce už nebyly vůbec žádný, protože ty lidi na to byli připravený, že to bude. Takže já sem se s tímhleto jako nesetkala. A ještě sem se chtěla vrátit. Ty ses mě ptala, jestli mam náký ty rasistický zkušenosti, tak třeba s tchánem já mam velký problémy, ale on je divnej. On je, já si myslim, že i kdyby P. přivedl čistokrevnou Řekyni, tak bude stejně chudák ta holka, protože zase se mu na ní nebude něco líbit. On mi nikdy neřek, že sem Češka...

Myslíš že to souvisí s tím, že jsi zkrátka ženská?

Cokoliv. On prostě nemá rád lidi, takže on se na mě furt usmívá, furt dělá, že je všechno dobrý, a jednou za rok z něho vypadne. Loni třeba z něj vypadlo, že přesně ví, že sem totálně vychcaná chytrá ženská, že přesně ví, proč sem se dala dohromady s P., že sem chtěla zůstat v Řecku. Jo takže to už, ačkoliv on to nedává najevo, tak jednou za rok mu stačí, že to ze sebe vyplivne, že sem já chtěla zůstat v Řecku to už je rasismus, kvůli tomu, že sem Češka. No, tak sem mu odpověděla, že jo, že k tomu, abych zůstala v Řecku, nepotřebuju ani jeho ani jeho, ale jo, tak to je snad jediný, ale říkam to nemá nic společnýho až tak s tím, že sem Češka, jako že je prostě...magor.

Tak by mě zajímalo, které záležitosti probírá P. s tebou, které nechává výhradně na tobě a které řeší on sám a s tebou je nekonzultuje?

Tak hele, my spolu probíráme vlastně absolutně všechno, mně se snad nestalo, že bych neměla potřebu, že mu to nebudu vykládat radši, to vůbec ne, opravdu spolu probíráme všechno. Je fakt, že když se pohádá s tchánem, nebo prostě maj tam náký rodinný problémy, tak mi to nechce říct ten den. On mi to pak řekne, ale v tu chvíli nemá

náladu, a jednou jedinkrát mně neřek, a to když se pohádali hrozně s bráchou, a bylo to o mně, tak dodneška nevim, co ten brácha o mně řek. Ale jinak probíráme všechno. Je fakt, že on třeba občas je unavenej, když se bavíme o chůvách a tak, tak on dycky, tak si vyber a já no tak mi pomoz, jo on je spíš pohodlnej, nechce do toho nák zabředávat, ale né já bych řekla, že fakt spolu probíráme.

Je něco, co by vyřešil sám, aniž by tě do toho zahrnul?

Ne, ne, ne. To mi máme až tak, že ty naši kmotři, což sou Řekové a oni nechápou, že my se s P. bavíme o bejvalejch partnerech, a víme oba dva o těch partnerech, který sme měli, a naše kmotra od M. řekla, já když sem se s Ch. poznala, tak sem mu vyházela všechny fotky všech bejvalejch. A já sem na ní tak jako koukala a říkam, promiň? Jako mně někdo šáhnout na mojí minulost, tak nejenom, že mu uříznu ty ruce, ale má se mnou konec nadosmrti. Hlavně prostě, co má minulej život společnýho se současnym? A jako pro mě to sou úžasný vzpomínky všechny, aby mi to někdo ničil, to by se mnou skončil; a to sou ty Řekové, sou jak kobyla klapky na očích, žárli hrozně všichni.

Myslíš muži?

Chlapi sou tady hrozně žárlivý.

Vnímáš ve svém okolí nějaké předsudky ohledně toho, co by žena dělat měla nebo neměla, čím by se měla zabývat a čím ne? A pak čím by se měl nebo neměl zabývat muž?

Tak ty věci v domácnosti, když to ty chlapi třeba doma dělaj, že už ta ženská je k tomu dokopala, ale by to v životě na veřejnosti neřekli, že oni maj furt v sobě takový to, že ženská je pro domácnost, a že by chlap chodil a vykládal, vytahoval se, že doma na běco šáhnul – u nás je to naopak, u nás když chlap pomáhá, tak se s tím hrozně vytahuje. Vaření né, vaření si myslim, že oni rádi říkaj, to berou jako koníčka, ale všechno ostatní, že by vykládali, že jako doma luxujou, nebo prostě dělaj doma takovýhle práce, to by na veřejnosti nevykládali... co by neměla dělat ženská oni celkově tu samostatnost těch ženskejch moc neberou, ale jako ve městě né, to i vidíš podle toho, že ty ženský maj takový povolání už na vyšší úrovni, tak to až tak není, ale na těch vesnicích to je hrozně... Já si pamatuju, když sem byla tom Lefkimi, tak sem si vždycky vzala batůžek, přehrávač na uši a vyrazila sem, chodila sem každěj den tůry. To si neviděla co se dělo, to mě úplně voto, každěj den sem se vrátila domů a už tchýně, která teda byla úžasná, oni mě fakt milovali, tak věděla kam sem šla, kde sem byla s kym sem mluvila, všechno jí hlásili, protože oni byli úplně hotoví z toho, nedovedli prostě pochopit, že sama ženská se potřebuje provětrat, jo. Oni nejsou zvyklí, další věc, se jít projít, jo u nás v Čechách... Tak si sednou do auta ujedou 5 metrů a dou na kafe.

A co muži, co není hodno muže?

No, já si myslim, že akorát ty domácí práce. Ale mě třeba překvapuje, a to opravu mě překvapuje, že oni ty ženský berou tak jako, hrozně fakt sou pod kontrolou, ale strašně ženských dělá v barech a v kavárnách, a o tom se nikde nemluví, a to mi třeba přide divný, že oni určitý věci hrozně jako...

Nesouvisí to s tím turismem?

A to mě teď napadlo, že třeba je zajímavý, že já opravdu hrozně holek znám, co sou barmanky, a nikdy se o nich neřekne jako kurva, což u nás by se v Čechách řeklo, že jo.

Máš nějaké koníčky, aktivity, záliby, kterým se věnuješ a považuješ je pro ženu, řeckou ženu, netypické? Mluvila jsi o procházkách...

Tak projít se určitě, to je pro Řeky absolutně mimo a hrozný je, že já mám koníčky který mi strašně chyběj, těším se až děti trochu vyrostou, že je budu moct dělat. Jo, zatím je nemůžu dělat. Já hrozně ráda zpívám, sem zpívala opravdu strašně let ve sboru a v kapele. A P., je fakt, že on mě v tom strašně podporuje, on vždycky nadává, a proč někam nejdeš... to třeba je fakt, že spíš je moje chyba, že si za tím nejdu, a divím se tomu, protože když sem byla v Anglii asi před 10ti lety a hlídala jsem děti, tak sem prostě měla tu potřebu si od těch dětí odpočinout, a fakt mně to chybělo, a tak sem si našla tenkrát, díky tý rodině sbor, kterej byl dokonce profesionální, a v Albert Hall jsme měli koncert, a prostě úžasná zkušenost, a je fakt divný, že tam sem si za tím šla, a tady nevím proč, mě furt něco brzdí, protože mně totiž přijde jako, že ten řeckej sbor tady bude trochu asi v jiným směru než já sem byla zvyklá, no nevím, musím si za tím jít, protože chci zpívat, určitě. A to chci říct, že třeba P. mě hrozně v tom podporuje, ale ne abych šla do sboru, ale abych zpívala třeba s nějakou kapelou, dokonce mně před rokem sehnal, takový ty, co jezděj po poutích, jak zpívaj tady „panigírija“ (lidová oslava), tak nějaká kapela, že bych šla... a takže on, jako si myslím, mě v tom hrozně podporuje a vim, že až děti povyrostou, tak jako, fakt za tím chci jít, i kdybych třeba zpívala jenom dvakrát tejdne někde. P. sem sbalila na kytaru. Kytaru mně koupil za strašně peněz, stojí tam v rohu, nehraju na ní, což je škoda.

Nehraješ?

Ne, protože fakt s těma dětma, vopravdu nemáš na to ani sílu ani náladu. Já sem tu kytaru vyndala dvakrát, v tu ránu Martínek začal na to jako brnkat, a to já při tý kytaře, která stála 12 000, na to fakt nervy nemám, jako. No nevím, takže jako opravdu ty koníčky šly hrozně stranou. Na koních chci hrozně jezdit, to sme domluvený s Ditou z L. a to taky padlo loni, protože já sem byla těhotná... jazyky se chci učit, taky na to nemám čas, což navíc na to nepotřebuješ hodinu jít na ten jazyk, ale tři další doma pak se to učíš, že jo. Nevím no, já vim, že tohle všechno budu dělat, ale já potřebuju, aby ty děti začly chodit do školy, a měla jsem takovej větší jako klid. Ten dnešní klid je úžasnej, tohle mít denně, mít jenom malou a vědět, že prostě na 2, 3 hodiny ona se odpoledne vyspí, tak za ty 2, 3 hodiny se prostě stihneš se naučit něco. Je to trochu nevýhoda toho, že jsme takhle daleko my Češky, že ty babičky a ty dědečky prostě máme daleko. Já to vidím na mamce, ta ač jako nikdy nebyla mateřskej typ, tak dycky říká, jéé, vy ste tak daleko, já bych si vás užila a já vim, že co bych za to dala jednou za 14 dní, kdyby třeba si někdo ty děti vzal, třeba na sobotu a na neděli, že budu vědět, že večer mám volnej a pudu do nějakýho kina... Takže koníčky bohužel šly stranou.

Sportuješ?

Jo, sportuju tak, že poslední 4 nebo 5 let sem chodila na aerobik, vždycky sme v Čechách na 3 měsíce, tak tam to teda drtim, tam teda jako 3x tejdne, a letos sem si to

užila ty tři měsíce v Čechách. To sem chodila na sbor, vrátila sem se do našeho bejvalýho sboru, tam sem jim řekla, že mi de jenom vo to, abych si s nima zazpívala. Tak sem si to užila, i ten sbor, i to cvičení třikrát tejdně a tady já bych chodila, ale tady je to všechno tak strašně drahý! Bowling nás hrozně s P. baví, pingpong spolu sme hráli, ale to sou věci, za který tady platíš nekřesťanský peníze, strašný! Jo. A jako vědět, že vyjít si s P., někde zacvičit, nebo i sama, tak musíš najít chůvu, zaplatíš jí 30 euro za 2 hodiny, nebo za hodinu dokonce, zaplatíš ještě šílený peníze za to cvičení, to tady je hrozná nevýhoda.

A co Řekyně?

Řekyně nemaj koníčky vůbec, když dou cvičit, tak dou proto, aby zhubly, a ne proto, že je to baví, takhle jako, samozřejmě pokud to není člověk, kterej na to má talent a šíleně je do toho zabranej. To stejný s hudbou, to vidíš, že oni posílaj svý děti na hudební gymnázium, ale protože ten rodič chce, aby to dítě na něco hrálo, protože ten soused taky hraje. To já mam příklad v našem, ve švárovi, kterej má dva kluky a ten starší, že hraje úžasně na klavír a profesor jeho řek, že prostě mu musí koupit za asi 10 000euro, nebo ještě víc dokonce, klavír ňákej úžasnej prostě poslední výstřelek módy. A já říkam, to si se zbláznil, mu kup normální piáno, dyť on měl samozřejmě už takovýto harmónium, říkam hlavně mu nekupujte furt tyhle elektronický kraviny, kupte mu normální klavír, na kterej se naučí hrát, a né, že zmáčkne čudlík, to by se opravdu toho naučil. Ne. Koupili mu nádherný piáno, říkam, ses fakt zbláznil, pučil si na to asi od padesáti lidí, a kluk hrál asi osum let na klavír, potkali sme se v létě a teď on měl ten klavír ňák v hotelu u P., a teď já když sem tam přišla, tak on hrál furt Ved' mě dál, cesto má. Jo, furt dokola a já říkam ty neumíš nic jinýho, a on jóo, ale mě tohle baví a furt to hrál dokola a někdo tam měl položený ňáký noty, a já říkam no tak pod', zahrajem si čtyřručně. A teď já sem hrála na klavír všeho všudy v životě svým 5 let. Jenomže tím, že v Čechách, když se učíš na něco hrát, tak umíš číst z not a prostě, že jo, umíš hrát. No a tak sme sedli k těm notám, a já sem začla hrát, a on na mě zíral jak puk, a že se to musí naučit. A já říkam ty se osm let učíš hrát na klavír, a postaví před tebe někdo noty, a ty to nezahraješ? Ty se to jako musíš po jednom učit? A přišlo mi neuvěřitelný, že ten švára tohle nevidí, že prostě mu stačí, že mu jeho profesor řekne, že ten jeho kluk má úžasnej talent, jako kde ten talent viděl, to já teda nevím. Vem si že s kymkoliv se bavíš, tak oni, jo naše malá chodí na balet, na karate, na řecký tance, furt všichni někam choděj. Já neznam řeckou rodinu, že by děti nechodily na ňákej koníček, což je fakt, že u nás v Čechách nechodí všichni, a když už chodí, tak ví, že jde do sboru, protože má talent, de hrát na klavír, protože to dítě chce hrát na klavír, jako u nás to není tak, že musí někam jít. Tady to dítě nutěj, platěj za to nekřesťanský peníze, protože tady vopravdu ty koníčky sou strašně drahý. Nakoupěj těm dětem všechno jenom proto, že na ten koníček choděj a pak to dítě v 15ti řekne, mě to nebaví, a začne chodit po ulicích a nezajímá ho nic, jo, a je samozřejmě minimum těch, který v tom pokračujou, a ten talent maj, ale je pravda, že oni maj na tohleto hrozně jinej názor, to je furt takovýto řecký, že všichni souseďi to taky dělaj. To máš to stejný s chozenim do kostela. Oni nejdou do kostela protože sou věřící... Víš co ale, to já si myslim, že Řekyně nemaj vůbec koníčky, ale chlapi, ty maj hodně koníčků, řecký chlapi. Oni opravdu do toho gymnastíria dou, protože fakt chtějí, oni chtěj mít hezkou postavu, že jo, aby byli v létě za frajery. Ty ženský tam dou opravdu, aby zhubly.

A nebo taky kvůli postavě?

To sou ale už takový ty, který to baví, ale ty chlapi sou takový, jako oni furt chtěj bejt krásný, že jo, a sou 3 hodiny v koupelně, než někam vyrazej, tak oni opravdu... a řekla bych, že maj dost koníčků chlapi jako řecký a obzvlášť chlapi, který vyrazili do ciziny, jo, tak jako si přičuchnou. Třeba to vidim, ten muj šéf, ten taky jako zpívá ve sboru léta, a furt si to drží, ale to je to, co sem říkala, že ty chlapi si ten život nikdy neupraví, že jo. V tom v čem si jeli, tak v tom si jedou dál, a ba naopak bych řekla, že si těch koníčků hledaj čím dál víc, aby vypadli z baráku. No ale ženský... z těch všech Řekyň co znám, tak není ani jedna, která by se něčemu věnovala.

Bylo někdy tvoje chování – ženský podrobena nějaké kritice otevřené či neverbální? Cítla jsi někdy, že to, jak se chováš, se setkává s určitou nelibostí?

Tak určitě toleto mam trošku v práci, protože...ehm... já mam šéfa, kterej je úžasnej člověk a on opravdu ty první roky, když sem tam začla dělat, tak on byl takovej jako táta, on se o mě hrozně staral, já nevim jestli jako měl pocit, že tady nemám rodiče, tak že by se měl o mě. No a hlavně on jak zjistil, že já zpívám ve sboru on 40 let zpívá, tak prostě sme si k sobě našli hrozně jako cestu a byl vždycky jako takovej, že na mě měl hroznou slabost, on má 2 dcery skoro ve věku jako já, takže opravdu byl takovej táta a my máme spolu hrozně divnej vztah, já ač je to muj šéf a všichni mu tykají, tak já mu opravdu těch 14 let nebo, co sem v tý firmě furt mu vykam, ale sem jediná, která ho pošle do řiti (*smích*) jo, jako máme takovej ten vztah nikdo na něj nezařve, já na něj klidně zařvu 15krát za léto, protože prostě mě vytočí. A za to mě několikrát zkritizoval. Jako sice je pravda, že si to nesmim dovolit, ale to je těch 14 let, a hlavně já fakt nejsem Řekyně, já jako sem zvyklá ten svůj názor prostě říct a obzvlášť jemu, kterýho prostě znám tolik let a máme spolu, prostě sme zažili hrozně moc... on dělá strašný chyby, a nemá je dělat, a teď ještě v tý únavě toho léta, jak furt všichni běháme a nestíháme, tak prostě nestíháš přemejšlet o tom, co se hodí a co se nehodí. Tak tam ta kritika určitě byla, ale jinak já myslim, že jako asi ne, protože mě všichni berou jako živel... Jo, P. mi několikrát řek, a v tom má pravdu, za poslední dva roky, já už sem taková unavená z těch dětí, tak že sem třeba na něj vystřelila, ale já to neudělám nikdy v Řecku, nikdy v Řecku na něj nezvýším tón, ale v Čechách, jo, když třeba já mám pocit, že nám nerozuměj Češi, tak my se třeba bavíme, že jo, sme třeba v hospodě, teď si něco objednáваме, a já mu dvakrát čtu ten jídelníček, a pak přijde číšník a říká, co si dáte, a teď on jako no já nevim jako, tak mi to řekni ještě jednou, teď mě to samozřejmě vytočí, tak zvýším hlas a řecky mu něco řeknu. To jeho strašně vytáčí, protože on jako v tu ránu, jako že já z něj dělám vola, jo. Já říkam, dyť nám nerozumí, a on, ale ten hlas, kterym to! A je fakt, že v tomhle má pravdu, že já prostě tím, že si myslim, že nám ty lidi nerozuměj, tak jako se chovám víc nevybíravě a to bych si v Řecku nikdy nedovolila. Ne protože sme v Řecku, ale protože nám rozuměj.

Povídá o filmu s černochem a blondýnou, které jeho matka říká:

...vy nám kradete naše kluky...že je napadne prostě to, že my cizinky, ať sou to Rusky, nebo Ukrajinky, že jim ty chlapi kradem. Jo a vod chlapů si myslim žádněj rasismus nikdy nepotkáme jako Češky, ale vod ženskejch jako, ač nám to nedaj najevo, tak je tady spousta Řekyň, co sou na nás jako vyloženě ...Třeba moje kmotra, která je taková

jako hodně zvláštní, ona má takovej strašně divnej život. Oni sou 4 holky a jeden kluk, tatínek odešel prostě když ...

Tvoje kmotra?

Našeho malýho. Tak my sme stejně starý, o 3 dny máme rozdíl, a je fakt, že ona opravdu ten život měla divnej, a jejich máma vychovávala 5 dětí sama, protože prostě táta odešel, to byl děvkař první kategorie, a loni se jim ohlásil, že maj nevlastního bráchu ve Finsku (*smích*), tak já to na ní vidím, že ona mě má ráda, bere mě, to jo, ale vidím na ní, že prostě v někerejch názorech ona je úplně nepřičetná, když já něco vypustim, jo. Ona prostě vidí, že ten Panos má totální svobodu, že já ho nesprndu, a ona dycky ty ho až moc necháváš, to nesmíš jako. Jo, a vidím to na ní, že jí nevadí, že to dělám já, ale že jí vadí, že prostě když ten její chlap tohle uvidí, tak za krávu bude ona, jo, a on prostě začne zjišťovat. My to prostě vedeme trošku jinak, ale tak je fakt, že tady na Korfu těch smíšenějch manželství je, ať sou to Angličanky, Švédky a kdokoliv jinej...

U nás ve vesnici je hodně starých mládenců...

To se nedivim, ty se tomu divíš? Tak já ti to hned vysvětlím. Tohle je něco na co já sem tady přišla už od prvního roku. Tady je totiž strašnej průser, že těmhletěm a většině klukum, vyhovuje to, že 6 nebo 5 měsíců v létě, oni najdou babu i kdyby já nevim, co se dělo, že i ten největší přiblík, prostě si najde nákou turistku, kterou opravdu šuká, když ne celý léto, tak aspoň 14 dní, nebo ten tejdén, přesně, užívá si celý léto a vyhovuje mu to, když si to vemeš, tak co on potřebuje, on potřebuje vztah? Aby ho někdo utlačoval? A Řekyně sou hrozně složité. Jako sbalit Řekyni není žádná práca, a když už tu Řekyni sbalíš, tak s Řekyní si nemůžeš hrát a to je to, co oni nezvládaj tydlety kluci, a obzvlášť jak říkáš, když přejdou tu třicítku, tak už maj takovou tu svojí pohodu, teď ta blbá maminka se o ně furt stará doma, furt jim pere, furt jim vaří. To není jako u nás, kde by řekla, prosim tě je ti 30 sbal se, vypadni, pronajmi si nákej kvartýr. Já si nedovedu představit, že já bych takhle Martínka živila. Normálně bych ho nakopala akorát tak do zadku. To oni právě v tomhle maj hroznou chybu. Jo, že jako nejsou schopný ty děti, né jako vyrazit ho, ale prostě mu naznačit, že jako sorry, už by ses měl taky postarat sám o sebe, ale jim to vyhovuje. A hlavně další věc třeba je, mě to napadlo už několikrát, když si vemeš, tak jako když přijedou ty Češky na dovolenou, kym se nechaj sbalit? Tak by u nás o něj kolo neopřely. Já si nedovedu představit, že bych v Čechách našla společný téma, já nevim, já to nechci škatulkovat, že elektrikář je přiblíblo, to vůbec ne, protože opravdu ten kmotr našeho Martínka, tak ten jezdí s nákladákem, já sem inteligentnějšího Řeka nepotkala. Prostě ten je sečtělej, milej, krásnej chlap. Jo, takže ono škatulkovat, to se fakt nedá, ale je pravda prostě, že sou chlapi, který sou jako totální (!) magoři, a když si vemeš, co tady sbalej, tak já se mu nedivim, že je starej mládenec, protože Řekyně by opravdu s nim, by mu neřekla ani „kaliméra“ (dobrý den), jo. A v těchdle vesnicích to je obzvlášť, protože to sou vesnice, kerý, tam se znaj všichni od narození, takže buď si najdeš někoho, kdo je z tý vesnice, a když propásneš tu dobu toho, že buď jako ses s někym dala dohromady, nebo že ti to rodiče domluvili, no tak pak ty léta, kdy je tam to letovisko, a z toho „nic“ v zimě najednou, že jo, oni sou borci.

Cítíš se být vnímána okolím jako konkrétní osobnost, člověk nebo tě vnímají z hlediska rolí, které zastáváš (manželka, snacha apod.)? Stalo se ti to někdy?

No já sem určitě, hele tohle je každá ženská v začátku, jo, když někam přijedeš, tak samozřejmě, než si vybuduješ takovýto svoje, já sem ta a ta, a poznalo mě pár lidí, tak všechny sme si to zažily, když sem sem přijela, tak sem byla ta, co dělala u kožešníka, jo a to trvalo já nevím měsíc, a pak mě v tý vesnici všichni znali jako M. a věděli, která sem, ale ten začátek je vždycky takovej, na Korfu to bylo to stejný, to je ta, co dělá v tý kanceláři, ale jako, to máš to stejný i ve vztahu, ještě v tom začátku toho vztahu vždycky seš ta, která je někoho, ale já teda si nemůžu stěžovat, vždycky po nějaký době se to zlomilo. Tak. Vždycky věděli jako já si nemyslím, že třeba známí naši o mně vykládaj, to je ta od P., určitě ne, a ono to je asi i povahou, protože takový ty holky, který sou furt jakoby v táhlu toho svýho chlapa, a v závěsu, tak dycky budeš ta přítelkyně toho, nebo ta zaměstnankyně tý kanceláře, ale když seš trošku jako ráznější, jako já když si to vezmu, tak návštěvy a takovýhle věci zařizuju já, že jo, tak určitě o mně neříkaj – to je ta od P. Víš, jako že pak už si jedeš tu svojí lajnu, ale to je charakter, že jo... Já mam hlavně asi hroznou výhodu v tom jazyce, víš, že opravdu tím, že si všechno jako zařídím sama, tak vlastně, já sem asi nikdy nebyla až tak spojovaná, protože i v tý kanceláři, já sem vždycky jela tu svojí lajnu, že mě řekli abych si vzala na starosti 30 českých cestovek, a oni nevěděli nic, takže zase já sem si musela tu svojí cestičku jakoby vyšlapat, jo. Jako nikdy mi neřekli, a tak tohle je Míša seznamte se, a do další kanceláře se mnou šel první den a tím to skončilo, a pa už opravdu sem si to razila, ale to fakt jako třeba lidi který tohle nemaj, víš, že sou to takový ty typy, to nemyslím, že to je špatný, že jo každěj jsme jinej, oni zase maj výhod několik jinejch. Ale toleto takový tom, že furt spíš se boješ se prosadit, tak to určitě maj... Ale já zas tím, že sem tady tolik let, a hlavně mě ty lidi všichni znali, ještě než sem začala chodit s P., víš, takže jako furt. Spíš je to teď u nás naopak, to je ten od Míši (*smích*) ... Je pravda, že než si uděláš ten okruh, jako všichni to tak berem, jo když poznáš od svýho kamaráda přítelkyni, tak po nějakou dobu v tom mobilu opravdu budeš mít napsaný, čí to je přítelkyně, až pak si jí zapamatuješ.

Tady mají hodně stejná jména.

To je další typická věc řecká, která mě úplně deptá a urázej se když to jméno nedáš.

Jak je to u vás se jmény?

Já nemám, my sme nedali tchánovo, což bylo několik důvodů, za prvý tchána nemusíme ani jeden. Já sem měla výhodu tu, že P., jako normální Řek by měl říct ne, dáme prostě tátovo méno a hotovo, tak P. mně naopak řek, že jestli dáme tátovo jméno tak to dítě chudáka, bude mlátit od rána do večera.

A jak se jmenuje?

Theofilos. Druhej důvod bylo, že já sem šilenější řecký jméno ještě neviděla. To je strašný prostě. První jako, že to je strašný jméno jako zvukově i řecky, mě se to strašně nelíbí, za druhý by to v Čechách nikdy nikdo nevyslovil, a za třetí malýmu dítěti říkat Theofile, no tak... no a hlavně už od šváry jedno dítě se menuje Theofilos, tak nevím proč by mělo mít 15 vnuků, aby se menovali stejně, že jo. No. No tak to bylo vyřešeno hned, ale malý třeba dáme tchýně méno, protože za prvý tchýně je úžasnej člověk, za

druhý si to zaslouží a je to hezký méno - Eleni, vždycky chtěla dceru, tak teď má vnučku a hlavně jí je úplně podobná, takže to dáme, ale protože chcem a ne...to.

Setkala jsi se na Korfu s nějakým genderově stereotypním chováním? Jak bys srovnala situaci v Čechách a tady?

Tak ta generace stará to tak určitě má, jo, to jako v každém případě. To máš už v těch kostelích, že nejdřív ženský vůbec nemohly do kostela, musely stát vzadu a chlapi seděli vepředu, ale jako ta mladá generace si myslím, že vůbec, to je úplně jako u nás, ale je tam furt to, co sme říkali, že prostě navenek ty chlapi se snažej, že to vypadá, že to doma vedou. Ale je pravda, že třeba u nás v Čechách vidim o hodně víc chlapů nakupovat než v Řecku, víš že třeba jako...to Panos třeba vůbec nejde, to je výjimka, aby on šel nakoupit... Já si myslím, že třeba tady ženský maj jako víc takovejch důležitých povolání, než u nás, že u nás sou víc utlačovanější prostě v tomhle. Že u nás ty chlapi jako a je to zajímavý, protože tady byl ten patriarchát a tady by spíš tu ženskou měli mít jako stranou, ale když si vemeš jenom v tý televizi jako, na kerejch místech sou ženský, jo tak bych řekla, že ta utlačovanost tady až zas tak moc velká nebude... Já si myslím, že to hodně hraje roli, jo že třeba, ve městě ne, tady je to každému jedno, ale na tý vesnici si myslím, že jo a mě třeba překvapuje, že tchýně s tchánem vůbec třeba P. neříkaj ať si mě veme, jo, že jako na tý vesnici bych předpokládala, že spíš ta rodina bude toho chlapa nutit, že bude jako ostuda hrozná, ale to je zase povaha toho tchána, myslím, že mu to vyhovuje, abych ho nepřipravila o majetek, tak mu tohle vyhovuje, ale myslím si, že hodně tady na to jako dávaj Řekové.

Myslíš, že se tím pozice ženy mění?

Hodně mění a proto oni sou ty Řekyně oni se chtěj vdávat.

A co myslíš, že z toho pro ně plyne?

Obrovská jistota, protože oni tady to maj hrozný, to právo, tady když se ženská rozvádí, tak má všechno, ten chlap je chudák. No, Itálie a Řecko...je totálně vohulej, jako.

Já slyšela od jedné Češky pravý opak...

Hm, je to možný protože je Češka, to je asi zase rozdíl, ale když seš přímo tady jako stejná národnost, tak oni opravdu ty chlapi chudáci jako na ty nezbyde nic.

Takže materiální věci, pak asi i společenská prestiž?

Ano přesně tak.

A mateřství tomu asi nasadí korunu?

No, no, to jo, to jo. Já si myslím, že ty ženský v tom sňatku maj obrovskou tady výhody proti Čechám o hodně větší.

A myslíš, že třeba bezdětná žena je tady větší stigma než v Čechách nebo naopak?

Větší, protože oni maj malou porodnost, myslím si že ,velkej průšvih.
... Ne už je to v povaze, už je to takový jako, že chlap holku, tak chce holku, chce kluka tak chce kluka, ale ještě furt ta střední generace těch 50 let ty to ještě furt měli,

s tím, že ten syn tam byl. Ted' ne, ted' už je to jako u nás. Jako P. kdyby neměl třeba ani jednoho kluka, tak by mu to vůbec nevadilo, jako ten chtěl vyloženě holku, a já to vidím i kolem nás, že je to takový vopravdu jako to, co chceš.

Takže jse hlavně o rodičovství nebo o to, jakého bude rodu?

To vůbec, naopak, že jo. P. mi říkal ježišmarja ještě abysem nutil M., aby pokračoval v hotelu, ať si dělá co chce. Jako oni už dneska sou ty lidi takový „open“.

Za tu dobu, co jsi tady v Řecku, cítila ses někdy jako žena nějak nepatřičně, že vybočuješ z normálu?

Tak já sem určitě byla jiná v hodně věcech. Za prvý sem byla třeba hrozně jiná tím, že mě v životě nenapadlo, že se nechodí do kavárny, nebo do kafeniá (kavárna) na kafe, proč bych tam nešla, prostě sem tam šla, jo, to jako je jedna věc, kterou třeba v těch vesnicích nepochopěj, že jo, já sem na tohle nikdy ňák nedbala a všeobecně takový to chování jako bylo „chasápiko“ (tanec), tak sem vystřelila a šla sem si to s někym zatancovat, ať sem ho znala nebo neznala, je pravda, že třeba ty Řekové sou v tomhle zdrženlivější, ale já sem byla v tomhle taková svobodnější.

A cítíš se být zcela integrální součástí toho tady?

Asi jo, já jo, já sem to měla ale vždycky, že tím že fakt na mně málokdo pozná, že sem cizinka, jako v mluvě, tak mně se málokdy stane, když sme v partě lidí, která mě nezná, že by je napadlo, že sem cizinka, takže mě prostě berou jako Řekyni. Je fakt, že jako já, fakt sem se sžila s těma jejich společenskejma všeobecně akcema jako opravdu ve všem, mě to hrozně baví, tak že mně se prostě nestane, že bych řekla já nemůžu si jít zatancovat do toho kruhu, protože to neumím, mě to fakt baví. Takže lidi, který mě neznaj mě málokdy berou jako cizinku, protože oni to nepoznaj. A lidi který mě znaj, no tak prostě mě znaj jaká sem. Takže já fakt jako to vybočování sem měla v začátku, ale já sem měla opravdu takový štěstí, že ty lidi byli na mě tak hrozně hodný tenkrát, že spíš sem měla pocit toho, co tys říkala, že najednou z toho nic v Čechách sem vopravdu začla růst, jo. Já sem jim za to hrozně vděčná, protože já si myslím, že v Čechách jako bych byla úplně jinej člověk. Já bych se z toho nedostala.

Že bys měla jako nižší sebevědomí?

Určitě o hodně. Já když sem přijela sem, tak jak to říkáš. Silná sem byla, já vlastně když sem sem přijela, tak už sem zhubla, ale to je jedno, měla sem furt takovej ten pocit, že já sem nikdy v mládí nebyla ta holka, za kterou by chlapy letěli, já sem vždycky byla supr kamarádka a milovali moje kamarádky, a já sem ždycky byla ta úžasná, za kterou se ty kluci chodili vypovídat, a já prostě sem pak brečela do polštáře, takže já sem nikdy nebyla, jako že bych prostě, né něco zaznamenala, ale nikdy sem o sobě neměla zrovna velký mínění. A když sem přijela sem, tak každému to bylo jedno, jak vypadám, všichni se ke mně chovali supr a furt to rostlo. Zhubla sem, pak sem se naučila anglicky v Anglii, tady sem se naučila řecky v Řecku, a furt to jelo, jelo, jelo až to dorazilo tím, že sem vlastně našla to místo v týhlectý kanceláři a to si myslím, že byla jako ta poslední kapka, jo, protože tam sem vyrostla eště jako profesně, takže já si myslím, že sem Řecku za to hrozně vděčná, já si myslím, že v Čechách bych jako vůbec takhle nedopadla. Já si to jako ani nedovedu představit, jestli bych pak někoho

našla, jestli bych se změnila povahově, jestli bych se furt dál dloubala v tom, že jako sem nic.

Myslíš, že by to mohlo být tím, že tady ty Řekové dávají víc najevo člověku ...

Všechno. Všechno. Oni ti řeknou, že seš úplná kráva, ale stejně tak ti řeknou, že seš úžasná. Já sem tohleto, ten první rok, já sem z toho byla úplně hotová, proto sem se vykašlala na vysokou a rozodla se, že tady zůstanu, protože prostě to každodenní „kalimera“ (ahoj), a dneska ti to sluší, a ty se hezky směješ, a jak krásně mluvíš řecky, a jak ti to de čím dál líp, a furt jako, furt ti všechno říkají, ale oni i mně řekli tohle nenos, v tomhle vypadáš jak debil, ale prostě sou upřímný a já si opravdu myslím, že bych v Čechách byla úplně někde jinde... Mě rodina nepoznává, teď už si na mě zvykli, ale ty první roky, ty seš úplně jinej člověk tady, a úplně jinej v Čechách, a to je přesně ono, protože najednou máš pocit, že, já nechci říct, tady něco seš, já dodneška o sobě nemám supr mínění, ale už to, že oni tady obdivují, že si něco dosáhla, nebo jako, že něco umíš. Já si myslím, že tohleto opravdu jako u nás bych neměla. A i, co je třeba zajímavý, ty český cestovky s kterejma já léta dělám, tak by se ke mně určitě nechovaly takhle, kdybych byla v Čechách... hele kdokoli se prosadí v cizině, tak ho máme za borce. Jo, a to bylo vždycky, jako já nemyslím, že my bysme se někdy prosadily (něco), ale opravdu kdokoliv se prosadí u nás v Čechách, dobrý, ten se prosadil, ale když se prosadí v jiným světě.

... Ale jako oni nemaj moc rozhled, když si vemeš, tak Češky když dou na kafe, tak máš milion věcí, o kterejch se můžeš bavit a s těma Řekyněma se bavíš o dětech, o kafi, o módě, a o seriálech oni jako opravu bohužel, ale to je i těma školama, že jo tady sou příšerný ty školy, takže oni jako z tý školy toho moc neto...

... všechny ho hlavně milujem, protože kdybychom ho nemilovaly tak tady nejsme, to můžeš toho svýho chlapa milovat sebevíc, ale když nezvládáš to prostředí, a celkově to tady, tak jako si myslím, že málokdo vydrží.

Jedna kamarádka mi řekla, že to je pro ní oběť tady být.

No ale to tady nesmí bejt to ať se sbalí a jede domu... Já musím říct, já nechápu ženský, který, já chápu, že můžeš toho chlapa sebevíc milovat, ale já si nedovedu představit, že bych zůstala v prostředí, kerý by mně nesedělo. A ještě v tom vychovávat děti! Jo, protože na ty děti to přenášíš a i do toho vztahu, že jo, to nemůže ten vztah ani v závěru klapat, jako dyť ty lidi se musej furt hádat nebo né?

Co si myslíš dělá muže mužem?

Jako třeba, co já si všimnu na chlapovi rukou, ne jenom jak vypadaj, ale takovýho toho pohybu. Já jako nikdy nezapomenu na svýho italskýho šéfa, kterej fakt s jedinou Češkou, s kterou nic neměl sem snad já, ale fakt se máme hrozně rádi. Já sem nikdy neviděla krásnější pohyb rukou než u něj. On byl teda neuvěřitelná osobnost a jako teda Ital, že jo, vypadal ve svejh 50ti letech, ale on prostě když něco bral, když psal, nebo cokoliv prostě ten pohyb těch jeho rukou byl neskutečně ladnej a chlapskej. Nebylo to takový to „holky počte“ vopravdu chlap ale úžasně elegantní. Takže si určitě všímám rukou. A jako povahově.... mmmm.... no tak já si myslím, že každou ženskou zaujme chlap, kerej má chování vůči ženský, že jo, to je jasný. Když vidim burana, kerej neumí ti dát přednost do dveří, nebo prostě do tebe dvakrát strčí, když se vidíte, tak takový to

buranský chování, může ten chlap bejt sebeúžasnější, tak jako samozřejmě tím u mě skončil, ale ono to je hrozně těžký říct jako...já si nedovedu představit jako že bych měla já nějak rozškatulkovaný, nebo, že bych si řekla tahle povaha mě fascinuje, já si myslím, že to je takový to celkový, že ten člověk jako ze sebe na mě něco vyzařuje. Musí mít bezpodmínečně humor a vtip. Mě vždycky fascinovali chlapi, kerý byli hodně takový jako zkušený, ale myslím životem. Jo, já jako třeba úplně chápu Petru, že má staršího chlapa, já sem nejvíc ve svém životě byla zamilovaná do chlapa, kerej byl o 17 let starší než já. Pro mě to bylo prostě úžasný a dycky mě tyhle ty chlapi fascinovali. Já si myslím, že je to občas potřeba, aby ten chlap byl o několik let dál, než ty, protože my ženský, tím že sme trochu jako vyvinutější po všech stránkách sme vepředějc, tak asi ono je to tam potřeba. Ale určitě takový ty chlapi, kerý maj všeobecněj rozhled, ale zas nesměj bejt až moc. Já zas nemám ráda takový ty, já sem hrozně chytřej a vy ste blbci.

Co bys řekla, co dělá ženu ženou?

Já znám 3,4 tady baby, já třeba taková nejsem, ale hrozně se mně líběj ženský, kerý – já nechci říct, že sou dokonalý ve všem, protože nevim jaký sou doma, nevim jaký sou k dětem, ale třeba znám babu, kerá je vždycky nádherně oblečená, vždycky krásně upravená, ale přitom na ní vidíš, že to není její cíl života, jo, že je taková rázná, vtipná, vždycky si s ní máš o čem povídat a hlavně, co třeba já hrozně nezvládam, ať je to ženská nebo chlap, tak je lidi kerý sou pesimistický, lidi, který se neusmívaj, já to prostě nerozcháším todlecto. Jako my třeba když máme ty chůvy, v bytě 6,7 měsíců, tak tohle je třeba pro mě nejhorší, když mám v bytě někoho, kdo je takhle pesimistickéj. D. třeba ... Ditu nepovažuju z úžasnou v tom, že já než sem si na ní zvykla, tak sem rok z ní byla na prášky, ta vždycky přišla k nám do kanceláře, spustila ten její smích. Šéf mě málem vyrazil i s Ditou a než sem si na to zvykla, ale je to člověk úžasnej jako na společnost, ale tím nemyslím, že prostě tohle je ideál. Ale jo, myslím si, jako že ženská by měla bejt taková, že má všeobecněj rozhled, není to jenom o dětech, není to jenom o domácnosti, zase ale na druhou stranu to nesmí bejt jenom o práci, nesmí to bejt jenom kariéra. No, já nemám ráda takový ty leklý ryby...

Myslíš, že se tahle představa liší od ideálu, který je tady v Řecku?

No určitě by ti neřekli, že má bejt sebevědomá a rázná, to asi ne. No Řekové by určitě začli postavou, vzhledem, má bejt upravená. Myslím, že ta samostatnost a rozhled všeobecněj, že by byl úplně na posledním místě, kdo ví jestli by to vůbec řekli. Já si myslím, že oni tu ženskou nechtěj ase až tak chytrou...mmmm...aby třikrát denně je chtěla ... a tak (smích) teda přča je, že mně přide, že když tě ty chlapi chtěj jako balit, tak do tý postele, aby tě dostali a oni se snažej, ale pak když už tě maj, tak nejradši by leželi a ty pracuj, jo. (smích) Jo jako opravu já všechny chlapi, kerý sem zažila Řeky, tak to bylo ze začátku se snažili, a makali (smích) no a pak...

Dokázala bys nějak popsat svoje role v řecké rodině. Co pro tebe znamená být matkou třeba?

Když sem byla ještě v Čechách vždycky v zimě, tak se vidim jak sem seděla v tý garsonce, vedle sebe ty dva kokršpaněly, a chodila sem na procházky a do práce, a čuměla sem na bednu a říkala sem, kam ten život vede, měla bych si najít někýho partnera a prostě udělat si rodinu. Jo, měla sem takovej pocit, že vlastně to nikam

nevede. Že jako sice je mně fajn, ale nuda. Tak. Jako kam to vlastně jako chci dotáhnout, nebo co to má za smysl a dneska mam dvě děti, mam rodinu mam práci, mam všechno, co potřebuju a včera sem si říkala, jak já bych se chtěla aspoň na tejdén vrátit do té doby, kdy sem ty děti neměla, kdy vopravdu sem si, ne já nechci říct dělala co chtěla, ale máš takovej ten klid, že já nevím, chceš se jít někam projít, no tak se deš projít, chceš si sednout do kavárny na kafe, chceš si přečíst knížku, tak si jí v klidu přečteš, já sem si knížku 3 roky nepřečetla, protože když si jí začnu číst, tak mě furt někdo otravuje, prostě nemáš vůbec ten osobní život. Než máš děti, tak de o tebe a pak de o děti a o rodinu a je to hrozný, ale já sem vždycky říkala, ženská když má děti, nikdy nesmí všechno věnovat dětem. To sem říkala dokud sem ty děti neměla, a teď sem na tom úplně stejně, jo to je vždycky tak, že kritizujem něco, co nevíme vlastně a nemáme to dělat. Jako role to je úžasná, protože ty děti, to je dar, jako naučíš se s nima hrozně věci, změníš se strašně, to v každym případě a je to nádherný, když vidíš, jak ty děti tvoje rostou, a učeš se novy věci, ale opravdu je to strašná obět', a je to hrozná změna v životě. Jo jako nemyslím si, že ženská, která má najednou děti, tak řekne, že se nic nezměnilo, neexistuje. A jako další role, tím, že my sme se nevzali, nebo zas ten papír je to poslední, ale tím, že my s tím P. žijem opravdu hodně svobodně, tak si myslím, že tam až se to tak nezměnilo, možná že kdybych měla chlapa, kterej mě bude utlačovat, tak by to byl šok, tak to určitě né, ale já stejně nikam nemůžu chodit, protože mám furt ty děti kolem sebe (*smích*), ale tak jako v létě když mám tu chuťu a P. vlastně je jinde než já, tak já kdybych měla 4 milence, tak o to neví, že jo, a já o něm taky ne. My opravdu máme tu svobodu, tak tam si myslím, že né. Jako snacha taky nic, protože oni se se švárou nějak nepohodli, takže my se vidíme dvakrát do roka, a buď se zhádáme, nebo se usmějem na sebe, ne tak já se usmívam furt.

A co tchýně?

Ta je úžasná, jako tchýně je opravdu hrozně fajn, my máme takový to že, ona neví, kam dřív skočit, v zimě má toho přiblblýho tchána, kterej by jí chtěl mít jenom sám pro sebe a to je průšvih v tom, že třeba my opravdu pomoc, co se týče dětí nemáme, ale vztah máme bezvadnej a s tchánem taky... no takže asi největší změna je opravdu to, že když seš máma... mně vždycky mamka říkala, že nejlepší období jejího života bylo kolem 30ti, že to bylo takový jako, že sem se já narodila, že ona se cejtila jako pěkná ženská, že měla práci, že s taťkou jí to klapalo, vždycky říkala, já ti to přeju, abys to taky tak měla. Je fakt, že já tak kolem těch 28 až těch 32 sem si myslím se cejtila fakt nejlíp, jo, protože máš takovej ten pocit, žeš porodila dítě, malej se narodil normálním porodem, pro mě to byla úžasná zkušenost, mně se to hrozně líbilo, jo, jako ženský, já chápu, že když někdo třeba rodí 20 hodin, tak, že z toho teda fakt není nadšenej, já sem měla dost jednoduchej porod. Jo, asi jo, hrozně tě to, máš najednou ten pocit, žeš dokázala něco, na co asi každá ženská čeká, i když třeba já mám kamarádku, která je neskutečně šikovná architektka, osobnost taky jako blázen a ty nemůžou mít děti, a ta taky mi tady furt brečí, a to je přesně to, co říkam, jo, že ona teď brečí, že nemůžou mít děti, a že se o to furt snažeš, a já se zas na druhou stranu říkam, uvědomuje si ona, že až to dítě udělá, tak ta celá kariéra, za kterou ona 35 let de, bude hrozně stranou a jestli pak v závěru bude spokojená, víš, že opravdu to je hrozně těžký, ale jo, je to určitě velký a hrozně tě to pozvedne jako ženskou..

Jak je vychováváte?

No my děláme hroznou chybu, což se nesmí dělat, že když já sprdnu M., tak M. jde za P. a ten chudinko moje malá, tak to bych ho zabila, jo. Ale to mu můžu říkat milionkrát, a on to stejně bude dělat, protože on zas nesouhlasí s tím, že já na malýho řvu, protože na něj táta celej život řval, tak on to jako špatně zvládá. Tak to je snad jediná nevýhoda, v čom se neshodnem, ale jinak ty názory sou stejný.

Co ty rozdílů ve výchově český a řecký?

Hele určitě tě ovlivní to, jaks byla vychovávaná, to v každym případě, a hlavně já si myslím, že to dítě vychováváš podle svýho charakteru, a podle toho, co ty máš v sobě, aniž bys o tom přemejšlela. Jo, já nikdy nepřemejšlim tomu Martínkovi, jestli mu vynadám, nevynadám, to sou ty akce najednou, že tě něco naštve Petra třeba říkala, že se děti snaží vést k tomu, aby nespádli do takovýho toho konzumu, že se jim snaží nekupovat všechno...

Hmmm, ne ne, to já si taky vždycky řeknu, nemusíš mít všechno, a taky už mu říkáme, že k Ježíškovi, tak to jo to určitě, ale já o tom jakoby dopředu nepřemejšlim. Jediný o čem samozřejmě přemejšlim, je že nechci aby byl rozmazlenej, že nechci aby byl vychovanej v tom smyslu, že neumí říct dobrý den, dobrý večer, což ty řecký děti neuměj, ale to je přesně to, v čem sme byli vychovávaný, jo, že jedeš v tý lajně tý svojí výchovy, já mam strašnou výhodu v tom, že P. nebyl nikdy pořádně vychovávanej, jako sám on je dobře vychovanej, ale von v dětství nezažil normální výchovu, nezažil normální rodinu, protože ten táta je fakt pako, dycky byl, ta máma dycky toho tátu poslouchala, jeho bráchu vychovával někdo úplně jinej, protože oni vydělávali v Německu peníze a dvě děti by nezvládli, prostě pako rodina, a asi je to pro mě trošku výhoda, protože kdyby on si jel v tý řecký lajně, a já sem si chtěla ject v tý český lajně, tak asi bysme se zhádali, takže v tom je trošku výhoda, ale říkám, že bych to až tak přemejšlela... mě třeba hrozně jako vadí, že on, má takový ty, a to nevím jestli je řecký, jako jestli to má v sobě a nebo jestli je akorát prostě taková povaha, že on musí mít všechno teď, jo, a to mně připomíná tchána – „fere nero“ (přines vodu), to nero musí přilítnout teď, nebo prostě je bordel a já eště tím, že mi připomíná toho tchána, tak ještě víc sem vzteklá a docela to tady lítá, ale já si myslím jako, že to právě sou věci, na který mi v Čechách fakt nejsme zvyklí, jo že by ty chlapi byli zas až tak jako rozmazlovaný, a já si myslím, že on to v těch genech asi má, protože nikdo ho to od malička neučil, a prostě ho to do dneška, ať ho za to buším nebo ne, tak on furt je takovej, furt si jede tu svojí, ale že bych to měla nějak promyšlený... tak ona Petra v tomle je zas asi jiná, oni i tím, že sou věřící rodina a ona mi říkala, že do 16ti let doma neměli vůbec televizi, takže ona si myslím že opravdu sou asi trošku jiný a sem říkala, že jí malinko v tomhlectom závidim, protože dneska furt ta televize u nás to taky jede od rána do večera, protože já taky taková sem, já musím mít kulisu, já se na to nedívám..je fakt že dneska taková ta doba je a ty děti sou vychovávaný a je to hrozný, my sme hráli gumu a kuličky venku a oni...

Přepis druhého rozhovoru s Petrou

Premýšlela jsi někdy o postavení ženy v řecké společnosti, o její roli a myslíš, že existují z tohoto hlediska nějaké rozdíly mezi českou a řeckou společností?

No tak právě já si myslím, že se to strašně změnilo, že prostě ta společnost očekává, nebo i ty možná očekáváš, to že se řekne, že ženský sou tady uťápnutý, ale já bych řekla, že je to vlastně přesně naopak, že ta ženská dneska, v podstatě moderní ženská, je jako docela samostatná svéprávná a že už není tak uťápnutá a proto si myslím, že si Řekové berou cizinky.

Jo? to rozved', to mě zajímá.

Že vlastně takovej ten klasicej model, co Řekové chtějí, protože Řekové se neměňej, že jo, mění se ty ženský, ty chlapi se zas až tak neměňej a podle mýho názoru, fakticky, to je tak, že ten chlap prostě pořád oekává, že jo, že prostě přijde domů, ta žena mu navaří, uklidí, vypere, on si pude někam do kafeníja (kavárny), nebo někam s kámošema zahrát karty a ona vlastně jakoby bude trčet doma a bude na zápraží háčkovat jo, paličkovat (*smích*) a myslím si, že to tak vůbec není, že ty ženský sou, že choděj do práce, že jo, ty děti strčej babičkám, maj ňáký svoje finance, většinou už i ty rodiny se jim ňák snažej pomoct těm mladejm, takže oni nejsou tak strašně závislí na tom manželovi a nenechaj si od něj nic moc líbit.

Takže myslíš, že ty ženský šly dopředu a ty chlapy zůstali pozadu?

A já mam pocit, že oni si vyhledávaj ty cizinky a třeba právě ty Češky, z tohodle důvodu, že ty Češky si nechaj líbit to, co by si Řekyně líbit nenechaly.

A ta starší generace?

Ta starší generace je podle mě ta klasická, ten model máma s dětma v domácnosti a prostě poslouchá chlapa, to jo, ale myslím si že u těch moderních to už fakt takhle není.

A kam bys postavila sama sebe?

Já sem asi možná něco mezi, víš, že nejsem ani ta klasická emancipovaná žena, ale nejsem v žádnym případě ani žádná uťápnutá, jo. Jako mně do určitý míry takovej ten model tý ženy závislý na chlapovi nvdí, ale jak říkam, já nechci bejt stoprocentně závislá na chlapovi, ale zase nechci bejt stoprocentně nezávislá. Takže mně to docela vyhovuje takový to, že to je mezi, že prostě v zimě 8 měsíců sem prostě matka v domácnosti, ale 4 měsíce prostě v roce sem zaměstnaná žena, rozumíš, jako takže mně to takhle docela vyhovuje, tenhle model. Jako není to tak, že já bych tady čekala na svýho muže s teplým obědem, protože to prostě neumim, ale jako zase některý takový ty klasický věci jako dodržuju, jo jako, nenechat si diktovat nic, ale je spousta věcí o kterejch si spolu promluvíme a když já uvidim, že prostě něco by mu hodně vadilo, tak nepudu proti, prostě jenom abych jako byla feministka, emanipovaná a tak dále, ale záleží zase jako na konkrétních případech, ale řekla bych asi, že sem tak něco mezi.

Myslíš, že existuje něco jako typická Řekyně?

Zase jo, záleží na tom, jaký věkový kategorie, protože ona je jiná typická Řekyně šedesátiletá a jiná třicátnice a jiná je dvacítka, takže prostě přesně typická Řekyně...tak prostě ta starší generace je prostě babička, která vopravdu jako stará se o rodinu o děti vdaný nebo ženatý o vnoučata, prostě je to taková ta kvočna, která má všechno pod křídlem. No a pak sou zase klasický tydlecty třicítky, který prostě nastoupěj do práce rovnou z porodnice, že jo a dítě odevzdaj rovnou babičce a přesně chtěj mít takový to finanční nezávislost a svobodu a prostě vyrazit si někam a tak no a pak sou vlastně, že jo mladý Řekyně typický a podle mě až na to, že se podle mě vo dost , víc snažej se hezky oblíkat sou stejný jako všechny mladý holky podle mě všude jinde bych řekla.

Co třeba typický Řek?

No já bych řekla, že maj takovýto klasický jižanský flirtování jako s kymkoli, za jakejchkoliv okolností v jakoukoliv denní nebo noční dobu jako. Potom oni maj takovou tu impulzivnost a hodně cholericnost, to jo, to sem jako vpozorovala, to vidíš, jenom když třeba řídíš auto, jo. Řekla bych, že do jistý míry nabubřelost a taková jejich, řekla bych, trošku jako falešná hrdost na to jejich Řecko a na to řečtví, prostě vlastenckost strašná prostě, patriotismus poměrně hodně, ale zas jako schopnot, na rozdíl třeba od severnějších národů, navázat jako okamžitej kontakt, dát se rychle do řeči, navázat rychlý přátelství, nebo prost kontakty, to je zase docela příjemný. Jako přátelský většinou reakce a vystupování a tak, to zas taky nevidíš u nás, jako. Takže jako samozřejmě se tam kombinuje i dobrý i špatný. Myslim si, že Řekové sou hodně sebevědomý, bych řekla, jako chlapi, že prostě maj pocit, že sou jako někdo.

A myslíš, že to je teda daný tím, že jsou to muži jako v protikladu k ženě?
Jo jo jo, protože tohle ženský, v tomhle smyslu, podle mě vůbec nemaj.

Co postavení ženy vůči muži, co se ve vztahu očekává od ženy ve vztahu k muži a od muže ve vztahu k ženě? Tady v Řecku?

To je strašně těžký. Hele vůbec nevím. Hele já bych řekla, že poměrně překvapující je to, že ty chlapi sou často poměrně pod pantoflem, alespoň na veřejnosti, třeba. Tady vidíš hodně jako, alespoň v okruhu lidí, který znám, tak vidíš, že prostě ženská řekne, ty vemeš dítě vem, protože já jdu jako na manikúru, pedikúru, prostě na make-up, k holiči a ty udělej tohle. Poměrně často vidíš, jako že ty chlapi, i když jako do jistý míry se snaží, že jo prostě, mít všechno pod kontrolou, tak potom, když jako zazvoní telefon, tak oni jakoby sklapnou podpadky a řeknou, já už musím jít.

A co v soukromí, myslíš, že i tam se věci změnilo?

Víš co, tak zase záleží na společenských vrstvách a tak dál, protože já opravdu znám tady hodně Řeků, jenže ty Řekové, který žijou ve městě, ty páry, tak sou to většinou lidi, který maj dost peněz a lidi, který maj oba dva třeba zaměstnání. Takže víš co, to je prostě taky fakt trošičku vlastně zkreslenej ten model. Takže ty lidi tady mají většinou někkoho na uklízení, také ta ženská by nešla a nezačla tady vytírat podlahu. Maj většinou i prostě někkoho k těm dětem celoročně, že si platí.

Au-pairky?

Ne že by bydleli s nima to né, ale že si platí prostě někoho, kdo jim ty děti veme ven a nebo kdo k nim chodí domu, aby oni si mohli vyrazit večer a tak. To vidíš poměrně často. Takže já si myslím, že když ta ženská chodí do práce, tak maj poměrně rovnoprávný zřejmě postavení. Pokud do té práce nechodí, tak se od ní samozřejmě bych řekla očekává ten klasickéj model.

No a vaše vzájemný očekávání. Bylo něco, co tě příjemně překvapilo, nebo naopak čeho se ti postupně začalo nedostávat v tom vztahu?

Jo tak jako u nás vlastně, já bych řekla, že u nás je naprosto nedostačující, z mého partnera strany, čas ktorej věnuje dětem a nebo kvalita vlastně toho času, protože on na ty děti, on je miluje strašně, ale neumí se o ně vůbec postarat, neumí si s nima hrát, neumí je vzít ven tak, aby to bavilo jeho i je, prostě tohleto on neumí, takže to třeba možná jako zklamalo moje očekávání. Naopak jako předčilo moje očekávání to, jak on se vlastně jako dovede starat jako o rodinu. Prostě jak mu záleží na tom, aby vždycky bylo doma co jíst, aby vždycky bylo doma já nevim, nějaký prostě abychom měli zázemí, takže to bych řekla, že předčí moje očekávání, že se snaží uvažovat dopředu, vlastně ani né kvůli sobě, ale snaží se nějak zabezpečit rodinu, aby, protože přemejšlí o svejch dětech, aby oni prostě měli potom z čeho žít, nebo tak, což jako já přemejšlim tak, že dokud máme teďkon máme děti, tak abychom se uživilí nějak a jednou prostě až ty děti budou velký, tak zase se uživěj nějak samy. Jo, a vlastně tady to je fakt tak, že on přemejšlí o tom, co bude potom dál, až on tady nebude, a to předčilo moje očekávání.

A co ty, když to obrátíme?

Hele nevim, to byses musela zeptat A. a neříkej mi to potom (*smích*) já to nechci vědět. On možná by ode mě bejval očekával, že budu větší hospodyňka, což teda nejsem v žádnym případě.

V jakém smyslu hospodyňka?

No víš, že tady budu mít naklizeno, prostě nažehleno a tak. No a já sem jako v tomhle takovej trošku jako flákač, takže na to jako víceméně kašlu. A v čem sem předčila jeho očekávání...myslim možná v tom, když vlastně on měl nějaký krize, jako třeba pracovní a tak a nebo vůbec jako krize, takový jako životní, tak že on si myslel vždycky, podle mě, že se může spolehnout jenom sám na sebe a myslím, že já sem možná předčila jeho očekávání v tom, že sem ho jako strašně podpořila, což on nečekal a že sem mu fakt hodně pomohla.

Takže v tom, že mu jsi partner...

Jo, přesně.

Museli jste se jeden druhému přizpůsobovat?

V každym případě.

Napadá tě nějaký příklad?

Spíš sme museli začít tolerovat jeden druhýho. Takže jako vlastně já sem si myslela, že úplně na začátku, že třeba budem dělat některý věci společně nebo tak.

Jako ve volném čase?

No a nebo s dětma chodit společně ven, nebo nevim... no a pak sme vlastně zjistili, že máme strašně rozdílný zájmy, tudíž já kdybych dělal to co on chce dělat, s nim, tak bych se strašně nudila a on když bude dělat to co já chci tak se bude příšerně nudit. Tudíž sme jako přistoupili na takovej jako nepsanej, nedomluvenej kompromis, že si prostě on dělá to svoje a já si dělám to svoje a oba sme jako spokojený a potom se sejdem doma a nikdo jako nikoho neprudí. Nebo pro něj to bylo třeba trošičku těžký přijmout fakt, že začátku, že mám hodně kamarádů chlapů a to jako bylo fakt hodně hodně těžký a to nejenom, že si jako píšem, ale to sem si vydupala vyloženě, jo. Nebo prostě jenom, že si píšem, ale to sou lidi, který mě sem přijedou navštívit a bydlej vlastně u nás doma, což je domov, kam já sem se přistěhovala, to není vlastně jakoby můj původní domov. Takže tohleto sem i musela jako těžce tuhle pozici vydobít, to sem si nevydupala ze dne na den, ale postupem času, kdy on taky mě poznal víc a ví, že to prostě nejsou žádný moji amanti, se kterejma já támdle, když on prostě zmizí na hodinu, puđu prostě, víš co, dělat náký nepřistojnosti ale ví, že to sou fakt už prostě kamarádi a musel, ikdyž prostě tvrdil, že tohle není možný, že to neexistuje, musel přistoupit na to, že to prostě v mm případě existuje a hotovo, protože to by se musel zbláznit, kdyby žárnil, to prostě nejde. Já se nenecham odizolovat od svejch přátel. Jako pro mě by bylo zřejmě jednodušší ztratit partnera, než se vzdát jako těch...(telefon)...některý věci sem schopná jako oželet, v některejch věcech sem schopná udělat jako kompromis, ale v některejch věcech, naprosto nemůžu dělat, já bych si nemohla vážit sama sebe, že sem kvůli chlapovi ztratila svý kamarády? Vždyť já nic špatnýho nedělám, vždyť já bych tím přiznala jakoby, že na tom něco špatnýho je a že mu dávám za pravdu a a já mu nedam v tomhle za pravdu, jo, protože na tom nic špatnýho není, prostě protože já mám svý kamarády, který se nevykašlou na mě a já na ně, a tím to prostě končí. A to on jako pochopil, poměrně, no ne poměrně brzo, ale za nákejch jako pár let našeho soužití, pochopil prostě, že jiná cesta jako nevede.

A jak jste to řešili?

No v podstatě to vyplynulo z mýho postoje a jednou sme měli poměrně takovou, že začátku úplně vlastně našeho manželství, sme měli poměrně ostrej jako výstup mezi sebou, kdy on si prostě představoval něco a já sem si představovala něco jinýho a já sem mu řekla tak moment. Prvně taky sem jako uvažovala, nemam ustoupit? V zájmu toho aby to mezi náma nehaprovalo. A pak sem si říkala, ne, já se radší rozvedu než abych v týhle věci ustoupila, prostě neustoupim a to je podobný třeba jako kdyby si prostě A. nesedl s mejma rodičema a byl na ně hnusnej, nebo nechtěl aby u nás bydleli, nebo něco takovýho, tak já, samozřejmě, kdyby to byly nějaký prudy, ale v tý situaci v jaký sme, prostě že ty moje rodiče sou fakt geniální, skvělý, když sou tady, tak sou úplně super a tak, tak v tom případě to by byl pro mě vyloženě jako důvod odejít, že bych jako neodepsala rodiče, nebo odinu, nebo svý kamarády, ale raději bych odepsala toho manžela, ač by mi to bylo líto prostě, protože si myslim, že když

je někdo charakter, a má tě rád, tak musí prostě přistoupit na to, co ty máš ráda a jak se cejtíš, že jo. A když ti to je schopnej zakázat a ví, že tě to bude bolet a vlastně tě od(něco) od tvejch kamarádů, tak tě nemiluje, že jo, tak tě prostě nemá rád, tak si tě neváží.

*Vnímala jsi nějaké specifické postoje vůči sobě jako cizince?
Jako od okolí nebo od něj?*

Od okolí.

Jo já se cejtím často jako cizinka, ale vlastně to neřeším, nevádí mi to. Já se vlastně ani jako Řekyně cejtít nechci, popravdě řečeno, já se nechci integrovat stoprocentně, já se chci integrovat od určitý míry a chci si do určitý míry zachovat nějakou svojí identitu, takže mně to nevádí, jako.

A v jakých situacích se to projevuje?

Klasickej příklad třeba včera, jo, že často sou na mě některý lidi arogantní proto, že sem cizinka to se mi stalo několikrát. Někdy pak naopak jako sou k tobě ještě milejší, protože seš cizinka a někdy jako to je opak a prostě včera jako klasika. Sem jela autem do Kontokali zkratkou a byla tam hodně úzká cesta a jela ženská v podstatě s malym autíčkem, takže sme se mohly krásně vyhnout a vona mě viděla a na mně je vidět, že jo, že sem cizinka, prostě mě nikdo si s Řekyní prostě nikdy nesplete. Takže ona už na mě jako: kane piso (zacouvej) prostě. Automaticky. Místo, aby se snažila, no a já sem prostě ušla na stranu, protože já sem už byla u zdi a neměla sem kam dál uhnout, a ona tam měla místo, z každý strany 10 centimetrů, já vim, že to není jednoduchý, ale holt jako já bych se musela vrátit třeba 200 metrů zpátečkou. Ještě kdyby ona nebyla arogantní, tak bych na to byla schopná přistoupit, ale ona automaticky očekávala, že já se vrátím. A já sem si říkala, né proč já. A ona na mě začala řvát z toho okýnka kopela, káne piso (děvče, couvej) a já říkam ne, tha kano stin akri kai tha perasete mia chara (uhnu na stranu a Vy krásně projedete) a teďko zase já sem jí vykala ona mi tykala, jo, klasickej příklad toho a ona by se podle mě našťvala, kdybych já jí tykala, to byla nějaká třeba pětáctýřicátnice, který nezačneš jen tak prostě tykat, jo.

A jak tě napadlo, že to je dáno i tím, že jsi cizinka?

Hmmm, myslim, že k Řekyni by si to nedovolila. Já sem vyloženě měla pocit, že prostě nějaká cizinka mně tady domácí nebude říkat, ať já vycouvám, rozumíš, musí vycouvat ona, protože já sem tady doma a ty tady doma prostě nejsi. Takhle to na mě trochu působilo... nebo často na úřadech, když přideš, tak prostě, když oni zjistí, že seš cizinka, tak prostě sou extrémní reakce, buď prostě sou extrémně milý a ochotý ti pomoci, protože seš cizinka, nebo sou extrémně nepřijemný, protože prostě, co ty si tady vymejšíš.

Myslíš, že to je xenofobie?

Částečně sou xenofobní a částečně voni jako o nás věděj jako hrozně málo, že jo, když seš třeba Angličanka, Němka nebo Holand'anka, tak to, ale když seš prostě Češka, tak oni tě prostě házej do jednoho pytle to sou Rusáci, Albánci, rozumíš,

Ukrajinci, to je všechno vlastně jedna ta samá verbeš, která nám tady bere pracovní místa, bere nám tady chlapi, prost přijde sem krást z východu a trošičku jako to ta mentalita tam je. Myslím, že už to ustupuje trošku tím, že sem jezdí hodně Čechů poslední léta a tak a hodně Řeků, a to je ještě důležitější bylo i v Čechách, nebo v Praze, že jo. Takže to je o to důležitější o to, že o ni vidí, že Praha není prales a je tam nádherný město, kde všechno funguje a tak, tak z toho sou v šoku, že jo. Že to prostě není tundra někde... (smích)

A tohle se nějak vyvíjelo, bylo to na začátku jiný než teď?

No, já nevím, abych ti pravdu řekla, protože čím víc rozumím řecky, tím míň mam ráda Řeky, což je teda strašný, ale vlastně tím, že jim rozumíš a víš jak se chovaj ve svém jazyce a ve svý řeči, tak je to vlastně najednou docela šokující. Kdežto ze začátku, když se s nima bavíš anglicky, tak se všichno prostě snažej a všichni sou hrozně milý a tak a pak že tě támhle, přímo před tebou pomluvěj řecky, to ty už jako nevnímáš. Kdežto teď jako vnímáš každej ten zvuk a každý to slovo, který okolo tebe padne a oni často třeba ani nevěděj, že ty umíš řecky nebo tak.

Je tvůj muž typický Řek?

Vždyť víš, on má že jo řecký rodiče, ale on je netypickej Řek, no. On má jako určitý takový ty řecký, přesně takovou tu prudkou krev, ale ...

A mentalitou je to spíš jižan, nebo spíš Evropan?

No on fakt má namixovaný ty věci jako, v něčem je klasickej jižan a klasickej Řek a v některých klasickej Evropan. To znamená, že on je fakt mezi.

Myslíš že to reflektuje, tyhle dvě své stránky?

Jo, on je si toho vědomej, on v podstatě se tady mezi Řekama cejtí trošku jako cizinec občas.

Které záležitosti řeší tvůj manžel s tebou, které řeší sám a které naopak pouze ty?

No tak nekonzultuje se mnou prostě svojí práci, to je jasný. Na mně nechává, ale úplně naprosto prostě výchovu dětí a rozhodování o tomhlectom a spolu konzultujeme třeba to, co se naší společný domácnosti týče, společnýho času, nebo společných přátel, tak to jako samozřejmě probíráme spolu.

A co třeba vzdělání dětí?

To je ještě brzo.

Školku jsi vybírala ty?

No tak školka jako vyplynula vlastně a on vlastně udělá to, co já mu řeknu. Já to rozhodnu a on to musí udělat, protože já to tady nejsem schopná vyřídit.

Cítíš jako hendikep, že jsi na něm svým způsobem závislá?

Víš co, né, jako jo i né, protože já vlastně nejsem schopná to vyřídit, to je lenost, že jo, kdybych se do toho prostě musela pustit, tak to budu muset bejt schopná to vyřídit, ale já stejně tak nenávidim jakýkoliv úřady v Praze jako tady a prostě taky

kdybych chtěla tak uvařim, ale prostě sem na todleto moc líná, když to dělá někdo jinej, tak se na něj ráda ve všem spolehnu a ještě jako mu řeknu jak je úžasnej.

Nemáš někdy pocit, že si z určité sféry vyloučená, z rozhodování o nějakých věcech, třeba že bys očekávala, že se to bude řešit s tebou?

No, ale to sou jako fakt maličkosti, že třeba on musí rozhodnout co bude tady v tom bytě. Třeba já sem chtěla, 8 let chci věšák na kabáty a skříňku na boty a já bych se vlastně neodvážila jít to sama koupit, protože vim, že on by řek no tak todle se mi teda nelíbí, to je úplně příšerný a tady to nebude.

A pak by se stalo co?

No tady to prostě nemůže bejt, to je tak hrozný, že to tady prostě nemůže bejt, takže místo toho už 8 let pokládáme kabáty tady na tyhle židle a boty on tady má uskladněný tady někde v koutku, teďko přinesl nákej prostě úplně šílenej botník odněkud jako, kterej vyhrabal, tak jako po osmi letech mam botník, jako kterej prostě chci aby byl úplně jinde, ale já vim prostě že to sou jako věci, o kterých chce rozhodovat on a u kterejch třeba i když já řeknu svůj názor, tak on v tomhle ho moc jako nereflektuje.

A vůbec se to týká jako vybavení bytu?

Ne, ne vůbec, to sou některý věci, jako vyloženě některý speciální věci.

A třeba takhle tu kuchyň.

To sme dělali spolu, jo to sme prostě vyměřili spolu, ale třeba já nevim, když on dělal dětskej pokoj, tak já sem si ho představovala úplně jinak a on prostě měl tu svojí představu a šel za svým a udělal to prostě tak.

A co je pro tebe rozhodující, abys do toho nezasahovala?

Pro mě, pokud nejde vyloženě o nějakou zásadní věc, tak já sem tak strašně líná se hádat, že jako si říkam, no ježiš, tak on to dělá, on to, víš co on to dělá ručně všechno sám, no tak ať to dělá, jeho to baví, aspoň mě nenutí ať mu pomáham tady něco natírat, no tak ať si to udělá, je to hezký, tak.

A cítila si se naopak někdy vtažená do řešení záležitostí u kterých bys očekávala, že tvojí participace nebude zapotřebí?

... (telefon)

Vnímáš ve svém okolí nějaké předsudky ohledně toho, čím by se žena měla zabývat a čím ne, co by dělat měla nebo naopak neměla?

No tak o tom sme se právě bavily, že jo, to je to jak máš vypadat, jak se máš chovat.

Myslíš, že je tady velký důraz na to, jak by ta ženská měla vypadat?

Myslim si, že jo, že větší než u nás.

Stalo se ti, že by ti dal najevo, že by třeba očekával, že budeš nějak dejme tomu vypadat?

Jo, jo, zažila! Zezačátku. A. nejlepší kamarád, když sme se seznámili, to je 9 let zpátky, tak nás pozval na nějaký grilování u sebe doma. Tak já sem předpokládala grilování, bude tam spousta komárů, bylo to na konci léta, takže sem si na sebe vzala džíny prostě, nějaký triko a svetr ještě sebou prostě aby mi nebyla zima a A. si na sebe vzal nějaký starý boty a my sme prostě tam přišli, a tam byly všechno slečinky jako v koktejlovejch šatičkách a dámičky a prostě chlapi jako v kravatách a podobně, takže to mi jako trošku zatrnulo, protože sem prostě nechápala proč prostě na grilování chodí lidi takhle voblečený, ale on je jako v módním světě, no nicméně akce proběhla v pohodě, seznámila sem se tam se spoustou fakt skvělejších lidí a pak sme přišli domu a on A. vyčet, že sem přišla strašně oblečená a že si toho všichni všimli, že to prostě bylo naprosto neadekvátní a že jako to je teda šílený.

A A. ti to řekl jak?

No A. se tomu hrozně smál, řekl mi to jako „ha ha ha, představ si, co mi řekl Nikos“

A A. byl jako lépe oblečen?

Ne, a A. mu na to řekl argument, no prosím tě dyť my sme si mysleli, že to bude normální grilování, vždyť já sem přišel taky takhle oblečený a on říkal, to je něco jinýho, ale ona je ženská.

Myslíš, že tu mají něco jako čím by se ženská třeba zabývat neměla?

Tak to se mi v podstatě stává, takový ty pohledy, když já tady mam nějaký svoje kamarády ze Švýcarska, který mě sem přijedou na tejden navštívit, oni mě furt tady viděj, že jo na ulici, s jedním kamarádem támhle sedim v hospodě a chlastáme ouzo celý odpoledne, pak najednou za 14 dní mě viděj s někým jiným, jo tak prostě takže jako, to sou určitě věci který oni by od Řekyně vůbec netolerovali a už by jí hnedka pomluvili, u mě si to prostě nedovolej, protože vidí, že se k nám najednou připojí A. a tak, takže z toho nemůžou ani vzniknout žádný drby, nebo něco takovýho... Jako kdybych byla fakt někde na vesnici, tak jak se chovám tady ve městě, tak mě ukamenujou. Ale takhle je to i u nás, si myslim, kdyby si byla někde na nějaký vesnici a vlastně vodila si do hospody každej tejden jinýho chlapa a oni by nevěděli co, tak tě, víš co, pomluvěj a řeknou, že to se nedělá. Jak může ženská vypít 5 velkejch piv a tady sou na to možná ještě o hodně víc háklivější, protože v těch Čechách to přecejenom není ještě taková výjimka ale tady docela jo. Tady prostě chlap si dá ouzo a ženská si dá kafe.

Máš nějaké koníčky nebo aktivity, které považuješ za netypické pro ženu tady?

Kromě toho sezení na náměstí, chlastání ouza (*smích*)...mmm...no tak jako já třeba jezdím v zimě na kole, což tady moc ženskejch nedělá a jezdím se Z. v sedačce, což tady taky nevidíš moc často, jako že by s dětma jezdili takhle.

Já si pamatuju, jo, co to tvoje bloggování?

No to je další věc no. Já bych jako řekla, že to tady asi nedělá nikdo. Tady je ta internetová vzdělanost hrozně nízká, tady já neznám ani skoro nikoho, kdo by měl počítač.

Cítíš se být vnímaná svým okolím spíš jako konkrétní člověk nebo spíš je důležitá ta která role, kterou máš?

No tak to zase záleží. No tak jako od lidí, který mě znaj osobně, tak jsem jako jednoznačně vnímaná jako já prostě jako P., no a od lidí, který mě moc neznaj, tak jsem prostě vnímaná jako manželka A.. Jako někdo řekne, ale dyt to je gynaika tou giatrou (manželka doktora), ale zase naopak, zase řeknou, když ty lidi znaj mě, tak zase řeknou vždyť to je manžel P., ale to je spíš normální. (Já vím na co se ptáš, no ono žít v řecký rodině asi není jednoduchý, ale já sem toho byla ušetřená.)

Změnil se nějak vztah lidí ve tvém okolí k tobě jako k ženě...třeba s vývojem vašeho vztahu – než si se vdala a potom, a tak?

Ne, protože my sme se vzali strašně rychle, že já sem vůbec neměla možnost sledovat, jaký to bylo předtim, jako srovnání, víš, sem neměla vůbec, protože my když jsme se seznámili, tak jsme vlastně nežili spolu, já sem měla svůj byt, A. bydlel tady a potom na zimu já sem odjela a to další léto už sme se vzali, takže já sem jako vůbec neměla možnost, tohleto jako vysledovat.

Vybavíš si jak si se cítila, jako žena, v Čechách a pak tady, jestli to mělo nějaký vývoj?

Hm, já si nemyslim, že by to bylo tím, že žiju někde jinde a v jinym prostředí, já si myslim, že to je prostě akorát přirozenej vývoj, že jako zraješ a stárneš, a tím pádem se samozřejmě cítíš jinak, než se cejtíš ve dvaadvaceti, se cejtíš jinak ve třiatřiceti, jo, trošku. Ale ne nějak dramaticky, aspoň já to na sobě nepozoruju. Kdyby ses možná zeptala jako lidí, který mě dobře znaj v mym okolí, tak by to třeba řekli něco úplně jinýho, ale já ti musim říct, že vlastně, jako kromě toho, že člověk má jako víc zkušeností za sebou a víc jako nákejch prožitků, tak si myslim, že sem se v zásadě nezměnila vůbec.

Cítila ses tady v Řecku někdy jaksi nepatřičně jako žena, že nějak nebo něčím vybočuješ?

Tak stylem přemejšlení bych řekla, určitě, no...proto já třeba nemám žádný řecký kamarádky, protože ...

Nemáš?

V zásadě né, jako já mám pár Řekyň jako známejch, se kterejma si můžu popovídat, ale nepovažuju je za náký vysloveně jako blížký kámošky, jako že bych se jim nesvěřovala s nákejma svejma intimníma problémama nebo něčim takovym.

Přemýšlela jsi někdy čím to?

No myslim si, že to je hodně rozdílná mentalita, myslim si, že já mám mnohem blíž (nerozumím pár slov) tak já si budu rozumět mnohem líp s Němkou než s Řekyní.

Proč?

Pro způsob myšlení.

Dokázala bys to popsat?

No ne úplně konkrétně, ale když se bavíš s Řekyní, tak vidíš, že ona ti vlastně nerozumí. To není ten jazyk, to je opravdu ten způsob myšlení, že ty o něčem mluvíš a ona se šíleně nudí a ona ti nerozumí, co jí chceš vlastně říct a třeba to jako odpoví úplně odněkud jinud, jako, že prostě si říkáš, to vůbec přece není jako téma do týhle konverzace, ona vůbec nepochopila, co já celou tu dobu, vlastně jí tady říkám a ona ti zase začne říkat něco jinýho a ty si myslíš, že jí jako rozumíš, tak jí zase jako na to něco řekneš a ona prostě, jo, ta mentalita je tak strašně strašně odlišná, bych řekla.

A něco v tomhle stylu zaznamenala jsi třeba někdy nějaké nepříjemné pohledy?

Nevnímám vůbec...já jediný co vnímám je, že když sedím třeba na dětském hřišti a na děti mluvím česky, tak vnímáš ty pohledy, protože prostě pro ně čeština je, rovná se albánština, takže oni na tebe jako koukají takhle. No a pak občas jako některý reagují, některý jako vůbec se s tebou nechtějí bavit a některý reagují pozitivně a zeptají se tě odkud seš a tím pádem se většinou rozvine jako docela dobrá, přátelská konverzace.

A to zahlížení...

No tak to víš že je ti to nepříjemný trochu, protože bys jim ráda řekla já nejsem Albánka, já sem Češka, i když jako i kdybych byla Albánka, tak se s tím zase prostě bude náěk vyrovnávat, když vím prostě jakéj oni tady k nim maj vztah, ale ne prostě neřeším to a nikdy sem neustoupila ani o píď v tom, že bych se třeba styděla a proto na děti mluvila řecky, což dělá třeba tady hodně holek, jenom proto, aby prostě neslyšeli ostatní a aby ty děti prostě z toho neměly problémy, že sou cizinci a že se jim třeba děti ve škole můžou smát, nebo ostatní děti jako co to mluvíš za řeč, a to víš, že se D. ptají, jakou mluvíš řečí a daník jako tsechika (česky) a hotovo, jo, jako pro něj to je vyřízený. Takže někdy jako cejtíš tyhle pohledy, a takovou trošku jako výuku z tý společnosti, ale já sem prostě se zařekla, že fakticky, že nemůžu v tomhle ustupovat, protože ustoupíš takhle jednou a pak už budeš ustupovat pořád, pak se začneš křtít v pravoslavným kostele a pak si doma začneš věšet ikonky svatýho Spiridona a pak prostě budeš pojmenovávat děti podle prostě dědečka...

Co myslíš že dělá ženu ženou?

Mmmm...

Muže mužem?

Já můžu říct, co mi imponuje. Je to zručnost. Je to odvaha...pocit jako že ten chlap tě v případě potřeby ochrání, což já sice s nim mam, i když vlastně, vopravdu když přijde na lámání chleba, tak ochraňuju spíš já jeho, nemyslím před nákým fyzickým násilím, nebo tak, tak to je jasný, že on by mě ochránil, spíš to je jako v životě, že on propadá častěji různým pocitům bezmoci a zoufalství a já sem vlastně ta silnější v tomhle. Takže on má vlastně zase jakoby pocit bezpečí u mě, ale já mam zase pocit toho fyzickýho bezpečí, což je dobrý, ale kdybych třeba já propadla nákým depce, tak

to nemůžu říct A., ale musím zavolat ségře domů, protože on by se z toho složil
(smích)

A co naopak myslíš, že je na chlapovi jakoby nemužný?

No tak to sou některý věci vysloveně ve vizáži. Já fakt nenávidim chlapi, který mají zlatý řetězy, nebo vůbec prostě jako se ošperkovávají, ať už prostě na zápěstí, na krku prostě mně to fakt vadí.

Proč?

Mně to prostě fakt připomíná nějaký cikánský trhovce, ten mačismus prostě a prostota, mně to přijde prostě jako, nechci odsuzovat všechny šmahem, protože sem se setkala s několika úplně supr lidma a pak jako oni si odepnuli knoflíček a já sem málem odpadla, že jo (smích), rozumíš, jo. Ale mně by samotný vadilo, kdyby muj chlap nosil zlatý řetězy, fakt by mi to hrozně vadilo. Další věc co...by mě odradilo, kdyby...jako že ten chlap musí mít nějaký intelektuální hodnoty, takže mně by třeba vadilo, já bych nemohla bejt s chlapem, kterej neumí kromě svý řeči, jinou řeč, mně by to vyloženě vadilo a omezovalo by mě to, protože já sem společenská a mám jako strašně známejch v různých zemích světa a vlastně tohle je překážka, když prostě ty musíš jako všechno překládat a...takže to je další věc. Vadilo by mi samozřejmě, kdyby ten chlap měl takovej ten přístup mačistickej, to je pro mě jedna z nejhorších věcí, prostě ty seš jenom ženská, ty mlč, a tak dál, vlastně takový nerespektování toho druhýho.

Myslíš, že to tady je?

No to jo, si myslim, že jo.

A co v Čechách?

U nás je to víc skrytý, tady je to průhlednější.

Ono tady se žije víc venku...

Hmmm... a nejenom to, vem si to, že vlastně Češky sou mnohem utápnutější doma prostě v manželství než sou Řekyně, že vlastně oni ať chtěj nebo nechtěj, tváře se všechny jako hrozný feministky a emancipovaný ženy, tak se koukni na ty modely, já to prostě vidim, jako ten taťka, já to prostě vidim, ať sou to prostě mladý holky, musí mít doma navařeno, když přijde domů a musí mu dát prostě to studený pivo a jako on si musí odpočinout.

A tady to není?

Jo je, ale tady s tím jako počítáš, tady je to jako prvoplánový a tam si všichni hrajou na to, jak sou emancipovaný přitom je to tam úplně to samý, jenomže to tam není vidět, že jo, protože těm lidem nevidíš takhle do soukromí. Já bych řekla, že o tolik jiný to zase není. Tady si de chlap zahrát tavli (stolní hra) do kafeniá (kavárna), dá si tam prostě dvě kafe, hodinu si tam posedí a tak, ale u nás prostě chlapi choděj po práci do hospody a přijdou v půlnoci a je to normální, že se dou vožrat s kamarádama sami.

Co myslíš že dělá ženu ženou, v čem tkví ženskost podle tebe?

Asi ve zdravém sebevědomí, když si uvědomuje jakou má cenu a nejde pod ní, ale zase přehnaná sebedůvěra, to je taky špatně, to je nafoukanost, že jo prostě. A s tím souvisí odbourání různých komplexů, který můžeš mít. Já mám třeba ségru, která je úplně úžasná a tu už dvacet let přesně uzurpuje její muž, utlačuje, postupně a ona po těch 20ti letech – rozumíš ona je doktorka, ona je chytrá, schopná, má tři krásný děti, akorát má poslední roky dost ztloustla a ona má o sobě pocit, že je hloupá, tlustá, že je neschopná, protože jí tohle ten člověk už 20 let, den co den, prostě pomalu a jistě namlouvá a ona tomu věří a to je katastrofa, to z ní dělá samozřejmě tu, to ztrácí jakoukoliv ženskost, ona si neváží sama sebe.. Ona už jen všem slouží a posluhuje. Na ní prděj děti, na ní prdí manžel prostě, vlastně všichni sou k ní hnusný, i když ona je nejhodnější člověk, kterýho znám a pro všechny by se rozdala, ale ona nemá to zdravý sebevědomí a takovou tu odvahu říct...tady sou ty hranice a teď ty si jdi a přines si to sám, ale ne ona běží a prostě pro všechny všechno udělá. Když si ten člověk neváží sám sebe, tak si ho těžko můžou vážit ostatní. Takový to jak ženská vypadá, jak je oblečená je pro mě naprosto druhořadý. Neříkam, že to není důležitý, je to důležitý hodně.

Ted' asi poslední otázka ty máš teda děti a vnímáš tak nějak plusy i minusy řecký i český společnosti, uplatňuješ nějak tyhle svoje zkušenosti ve výchově?

No hele v tý výchově určitě převažuje ta česká ..výchova. Tady je dobrý to, že tady nejsou...jako já sem poměrně přísná, na řecký poměry, na svoje děti. Na český poměry si myslím, že zase tak přísná nejsem. Jako oni sou teda moc měkký, což mně teda nesedí. Nebo třeba klasická situace teďko s plínkami. Prostě v Čechách je ostuda, když dítě v roce a půl má ještě plíny, to se prostě nemůžeš vůbec ukázat na ulici, tady vidíš děti v plínách ještě ve čtyřech a půl letech často. Takže zase sem teď někomu říkala, já Zuzanka má teďka dva roky a čtyři měsíce, a konečně začala čurat do nočníčku. No a teď náky Řekyně mi říkaly už jo?? A včera mi řekla jedna Angličanka, nó, to už bylo na čase (*smích*) takže některý věci prostě nelámu přes koleno, prostě třeba todleto s těma plínkami sem neřešila vůbec, ale zase docela zase dodržuju nákej režim, že jako ty děti choděj v tolik a v tolik hodin spát, nenechám je nikde v noci ponocovat jako to byly párkrát asi v životě, víš jako takovýto abych je sebou večer brala do taverny, to v žádným případě. Spíš uplatňuju asi víc českou.

Myslíš si, že je A. bude vychovávat až budou starší?

Né, myslím si, že né.

A myslíš, že je bude nějak omezovat?

No o dceru bude mít tutově strach, to tady bude stát s puškou (*smích*).

Nebojíš se toho?

Do tý doby mu bude 80 prosim tě (*smích*).

Přepis druhého rozhovoru se Štěpánkou

Přemýšlela jsi někdy o postavení ženy v řecký společnosti a jestli si zaznamenala nějaký rozdíl v tomhle směru mezi českou a řeckou společností a nakonec co ty?

No já si myslím, že to je hrozně individuální, já si myslím, že to je individuální i tady i tam, prostě, že nezáleží ani na tom, tak jo samozřejmě, ta kultura je jiná, ale jako, hehe, záleží fakt, to sou takový extrém, jako já znam třeba, já třeba sama sebe, já nevím, já si připadam úplně jako, že třeba mě ctí muj manžel daleko víc než muj otec ctil mojí matku, protože já když si vzpomenu na svoje dětství, tak máma moje chodila do práce, prostě, pak ještě všecku tu práci, že jo, a tó, a jako že by za to měla nějakou strašnou úctu, nebo tak, to zase jako, tak by mi nepřišlo. Třeba to jí má až teď, třeba muj táta na to přišel taky až jako na starý kolena a muj manžel teda né, ale já mam teda štěstí, já mam jako výrazně hodnýho manžela a pochopil to, hlavně taky na tom, že jo, to je na tom, aby se dva lidi dohodli, a aby se hlavně pochopili a aby přišli na to, že tam musí bejt vzájemná úcta na to, aby to fungovalo.

Myslíš, že to je odlišný generačně, že třeba generace babiček se chovala jinak než dnešní mladý ženský?

No tak samozřejmě, teď se to mění, že jo, teďkon všechny ty holky mladý z těch vesnic a to, teď všecho jako se to hrne, že oni pracujou, že jo, dřív nikdo nepracoval, že jo oni byly doma, pak se vdaly, pak byly zase doma, že jo u toho manžela, nebo tak a teďkon vlastně oni už prostě dou do tý práce, že jo, a taky to má samozřejmě důsledky, že jo, taky se každý třetí manželství rozvádí, nebo já nevím kolikátý, že jo, ale taky si myslím, že to je z toho důvodu, že ony sou opravdu tou rodinou drženy doma, oni nemaj takovýto, co máme my, jako před tím, než odejdeme z domova, my chodíme na diskotéky a támhle a s kamarádama, že jo flirtování a to, tak my se tak náak jako vybijeme předtím, si myslím. A oni to nemaj. Oni sou, podle mýho názoru třeba jako, víš, protože je to ta vesnice, že jo, tak ty rodiče je jako držej, aby měly dobrou pověst, pak vlastně, že jo, oni když se vdaj, tak třeba začnou i chodit do práce, když je ten manžel nechá, nebo když ona chce, a pak prostě se tam třeba seznámí s někým jiným, má tu možnost a pak to špatně dopadne. Takovejch případů znam spoustu, opravdu spoustu, to ti neřikam jako obecně, to já znam prostě, že to takhle dopadlo. A jako samozřejmě, ta generace je jiná, ale u nás to taky tak bylo, že ta starší generace jako byla jiná, taky tak jako ty ženský víc jako byly doma, a staraly se o toho manžela a ten manžel byl živitel.

Tak myslíš, že je to teda individuální?

Jo, já si fakt strašně myslím, že to je individuální, já teda z tý vlastní zkušenosti, protože já mam doma tohle, co mam doma a vim, že ale třeba některý holky to takový nemaj, že třeba moje kamarádka Angličanka, která už je vdaná 20 let tady, tak její manžel vstane ráno, zařve kafe, ona mu ho udělá, on de pryč, přijde k obědu, nají se, de spát, řekne vzbud' mě. Jo, takže my spolu třeba někam dem kolikrát, a ona říká, já ho musím vzbudit, ona je vlastně ještě zodpovědná, že ho musí vzbudit(!)jo, takže tam to funguje jako, vůbec to nefunguje, jako takovymhle způsobem: přines; jo, ale jako to je individuální, a pak znam třeba zase rodiny, že to tam prostě takový není, že jí nenechá vyloženě doma manželku samotnou, to sou dva Řekové, to třeba znam, to je tam řečník,

takovej, tam sme dělali zabíjačku, a on a už se pak setmělo a on říkal: né, já musím domu, manželka není ráda doma, když se setmí, ona se bojí, a já jí nechci nechávat, když se bojí; a šel. Jó, tak to je takový hezký a prostě já bych opravdu řekla, že to je tak individuální jako u nás, a třeba jeho rodiče, mýho manžela, se k sobě chovaj strašně hezky, i když třeba já vim, že on nesouhlasí, oni jsou úplně jiný, mně třeba někdy připadá, že se k sobě vůbec nehoděj, ale oni opravdu sou spolu. To je takový to, že prostě musíš, zacpeš uši a musíš to, jako no jo no, ať si říká, nemůžeš se s tím člověkem taky pořád hádat. Jo ale možná, že to je tady ještě bych řekla lepší, i když se mnou určitě žádná česká ženská, která to nezažila, nebude souhlasit, protože to už mi bylo řečeno, že tady sou ženský rohožky, ale myslím si, že to tady není, že tady je trošku jako matriarchát, jak oni uctívaj hrozně tu matku. To bych řekla, že je velkej rozdíl jako, že u nás to není, že u nás teda buď tu ženskou teda ctěj, nebo nectěj, ale tady jako, i z vlastní zkušenosti bych jako řekla, že se to strašně změnilo, když se ze mě stala ta matka, oni opravdu strašně ctěj tu matku, ani možná né tak jako tu ženu, jako tu matku, jo jako že seš dárkyně toho života a že se staráš o ty děti, a k tomu oni.

Myslíš, že existuje něco jako typická Řekyně?

Třeba bych ti mohla popsat typickou soudobou Řekyni. Jako to je taky rozdíl, přesně jak ty si říkala, jo, ale dřív třeba opravdu ty Řekyně jenom se starali o tu rodinu vlastně, a chodily na ty pole pracovat a takhle, a i v těch Athénách, když třeba byly, a tam nejsou pole nebo tam není zemědělství a tohle, tak třeba ta moje tchýně, a ta je takovej důkaz, byla jenom doma, a starala se o tu rodinu, prostě a nikam ani nechodila, jo, a vychovávala ty děti, a manžel jí vyvez třeba dvakrát za rok na dovolenou rodinnou zase. A teď bych řekla, že to je takovej trend, že oni jako teďkon ty mladý pracujou, já mam třeba spoustu kamarádek takovejch řeckejch, kerý prostě oni nechaj doma ty děti ty tchýni, nebo matce a dou do práce. Ono jim to jako nevadí těm babičkám, že maj jako ty vnoučátka, oni se vlastně zase jako vrátěj zpátky, jó tam není prostě to: ne já sem si svý děti vychovala, ty i je vychovej taky. To tady vůbec v životě bych neslyšela. Takže to bych řekla, že je taková soudobá Řekyně. Že teda jako ta práce a ty děti taky teda jako, ale... oni je dávaj jako miminka, od 4 měsíců(!), což já bych třeba nemohla nikdy udělat a to nikdy nepochopim, přitom jako já mam spoustu kamarádek, radši se s nima o tom nebavim, protože bych jim řekla: jak můžeš? A pak jim zase řeknu: no možná, že kdybych tady měla tu mámu, že bych to taky udělala. Asi jo, kdyby to u nás taky tak bylo, tak bych to taky udělala, proč ne, oni sou kolikrát ty děti opravdu spokojenější s tou babičkou, ale asi ne.

Takže to tvé postavení, bereš se, že jsi respektovaná a od té oby co jsi ta matka?

Ano ano, tak se to změnilo, hrozně. A ještě teda určitě taky, je to možná teda blbost, tady je strašně důležitý, oni maj toho syna, prosim tě, jako aby si, to sme se zrovna, sem byla na baletu s malou, a bavila sem se tam s tou majitelkou tý posilovny, ona má dva kluky, a pak tam právě byla zase jedna Řekyně typická, nebo prostě dvě mladý Řekyně třicetiletý, 35, že jo takže v mym věku, a ta čeká druhou holčičku a říká jí, co budeš mít, jak sem ti to říkala a oni holčičku, no to nevadí, no a ta druhá vlastně, ta co má ty dva kluky, tak vlastně nám nevěřila vůbec, protože to nezažila, protože rovnou měla ty dva kluky, takže nikdo jí to neříkal, že jo. A já říkam, no opravdu, je to tak. A proč to říkam...mmm... jo ten syn, že to je důležitý, že ještě bych jako řekla matka, jó, to oni

uctívaj, ale syn to si tě pak opravdu vážej. Fakt hele je to tak. To je opravdu teda jako rozdíl jako u nás.

A jak to vnímáš?

No, já se cejtim, že mám strašný štěstí, že jo. Zaplat' Pán Bůh, jako né, že jako sem toho kluka jako prodila, ale že vlastně mam klid v duši, protože..

Ovlivňuje tě to?

No ono tě to musí ovlivnit kvůli tomu chlapovi, i když on mi řek, že mu to nevadí, jako že by mu to nevadilo v životě, jako ono by mu to, opravdu by mu to nevadilo, ale já mam takovej ten pocit, že sem jako mu dala to, co sem měla, a já si myslim, že to každá ženská takhle bere, i když ti řekne, že né, že to tak nevadí, tak podle mě kecá. Podle mě, jestli toho člověka miluje, jo a tak, tak mu chce dát prostě to, co prostě, to všecko, že jo. Takže já teďkon se cejtim, samozřejmě já kdybych teď měla dvě holky, tak mně by to vůbec nevadilo, jako ale vůči němu jako, a i vůči třeba i tomu otci, protože teď už ho mam jako ráda, že jo..., jo, oni to maj jako pokračování, že oni vlastně dávaj to méno po tom dědečkovi, a to už je vlastně důkaz toho, že oni to maj jako pokračování rodu. Hele a to víš, že dřív to bylo tak, že když jako jeho rodina: on má dvě sestry a syn je on, tak nejdřív on musel vdát ty sestry, aby se sám mohl potom oženit?

Očekávání tě ovlivní...

Přesně tak, ono tě to ovlivní, chceš, nechceš. Máš takovou jako spokojenost, já sem prostě teďko taková jako spokojená, že teda už, jo, pak by ti třeba říkali ještě měj třetí dítě, jo, a todle, prostě v duši já prostě se cejtim, že prostě sem měla hrozný štěstí, že se mi to takhle poštěstilo.

Co si myslíš, že se tady v Řecku očekává od muže ve vztahu k ženě?

Tak samozřejmě asi musí uživit tu rodinu, že jo.

Muž?

Chlap. To bych řekla, že to je takový jako nejdůležitější. A já nevím, to je těžký říct jako, to je asi stejný všude, já nevím. Tak od tý ženský se samozřejmě čeká, že se o tu rodinu postará, že je nakrmí všechny, že jo, a takovýdle věci, to se tady očekává, třeba u nás bych řekla, že tam jako se to dělí, ta dělba práce, nebo že třeba, nebo ty děti, tam u nás se to dělá tak, že oni se střídaj o ty děti, třeba ta ženská čeká, až ten chlap přijde z práce, aby třeba je vzal ven, nebo tak, tohleto se tady od chlapa nečeká, jo jako, že je veme ven, nebo, že prostě se o ně postará, nebo tak...ale co se čeká od chlapa...

Třeba postavit barák a zasadit strom ? (smích)

No tak ten barák, to třeba ne, protože taková hodně stará tradice je, jako nevěsta přináší dům, jako jo. To je jako „priká“ to je věno a vlastně nevěsta má mít jako barák.

Vidíš to jsem nevěděla.

Já si taky stavim barák (smích)

A jaká je tvoje partnerská zkušenost, jaký tady byly ty vzájemný očekávání?

...mmm...No tak mrzí, to je unavující, že jo, jako on není schopnej se o ně vůbec postarat, což je prostě špatný, že jo. Což třeba muj brácha, já to vidim z vlastní zkušenosti, ten má skoro stejně, ten má zase tříletýho kluka, a ten je schopnej ho vzít na výlet prostě sám, a to znam ještě jednoho kamaráda a ten má dvě děti (!) a veme je na výlet, a sbalí jim tašku a to, to vůbec prostě jo, to vůbec nepřipadá v úvahu. To on si je třeba vezme v létě na hodinu k mámě, a já mu dam sebou flaštičku s pitím, a já nevím něco, a oni to tam zapomenou a někde to ztratěj prostě, a prostě víš co, nebudu vůbec se vyjadřovat. Dítě nepřebalený prostě, vůbec není schopnej se o to postarat. Ale on je takovej, to neznamená, že třeba nákej chlap takovej není, třeba i Evy Michális, ten se postará, podle mýho názoru jako. On jí koupe (!), muj chlap nikdy děti nevykoupal, on jí krmí..Neni to pravidlem, že ty všichni chlapi sou takový, ale většina jich je takovejch, jako že se nepostaraj.

A tys čekala, že se bude schopný se postarat?

Ne, to já sem ani nečekala.

A bylo něco, co tě třeba příjemně překvapilo v tom vztahu?

No bylo určitě. Já ti to řeknu po pravdě, že to je tak, že on třeba jako ze začátku, když je ten vztah takovej čerstvej, že jo, tak to je samý pusinky, a já nevím co všechno, že jo takovýdle to vobímání a to, a já sem mu říkala: jó počkej; to sem si z něj vždycky dělala srandu, jó počkej až spolu budeme 10 let, to už si mě ani nevšimneš, znáš to, takový to. A on: to není pravda, já budu takovej vždycky. A vopravdu jo, že prostě vyloženě to vyžaduje ten kontakt, a i od dětí, i když se o ně nepostará, tak to nepřipadá v úvahu, že by je dvakrát za den nevzal na ruku a neolíbal je. Takže to mě příjemně překvapilo.

A co ty jeho, řekl ti třeba někdy, že se mu na tobě něco líbí, že jsi ho třeba něčím příjemně překvapila?

Hele, já jako bych neřekla, že bych ho něčím překvapila, on je takovej, že si byl jistej od začátku, že věděl, co si bere a takovýdle, jo. Já třeba sem taková jako, že mě chytne nerv někdy a jako křičim, a když se dostanu do nějakýho tlaku třeba, sem unavená, nebo tak, nebo hormony třeba, a nebo když mam hlad a to on ví: ty máš hlad, já se s tebou nebudu hádat, běž se najíst. Vím, že je rád, že sem hubená, protože on by nemoh tlustou, to mi říká. Tady ty ženský většinou po dětech na to přestanou dbát. Získaj tu úctu... tak tohle bych řekla, že ho to těší, a jinak by chtěl, abych teda jako ty nervy neměla, že jo, abych byla teda jako klidnější, to se asi už jako podařilo, to už je teď trošku lepší, než to bylo dřív. Oni se ty hormony trošku jako uklidněj (*smích*) stářím, ale jinak jako nevím. On v podstatě tvrdí, že on na mě čekal, že těch 5 let, co sme spolu chodili, jako než se já rozhodnu, jestli tady můžu žít nebo ne, což takhle jako bylo, že jo, jako on to věděl, on si byl jako jistej do čeho de. On je takovej sebejistej strašně, já nevím, no on je takovej strašnej klid'as, strašnej klid'as a jako jen tak ho něco nerozhodí, ale zažila sem ho asi dvakrát, nebo třikrát a to se bojím jako, to bych se už bála. Jednou to bylo teda se mnou, a jednou to bylo s někým jiným, když se jako hodně rozčílí, to už potom to tam shodil náký skleničky, a všechno rozbíjel, ale to už musí bejt. Jó, že jako tma před očima.

Vnímala jsi někdy nějaký specifický chování vůči své osobě, protože jsi cizinka?

No to už sem ti říkala s tchánem a tchýní, ale to nebylo z toho důvodu, jako vůči konkrétně mé osobě, ale to bylo, oni mě nechtěli, protože vlastně sem byla cizinka a oni se vlastně bojejí, oni mají takovou zkušenost, že ty děti, ty vnoučata, pak když se to jako rozvede, on mi to i říkal tchán: podívej se, já sem proti tobě vlastně předtím nic neměl, já sem se jenom bál, protože vlastně tady, když se dva rozvedou, tak sou třeba furt ve stejný vesnici a ty děti se vídají, že jo, ale když prostě tó, tak vemeš děti a prostě konec, a už je nikdy nikdo nevidí. A je to pravda. A pak zase na to vlastně, navazuje to, co sem ti vlastně taky už říkala, že třeba je nějaká krize manželská, tak a většinou to řešej tak, že odjedou, protože si myslej, že to je tím, že sou tady, a že jo, to máš pořád na mysli, jestli si udělala tu správnou věc a tak, jenže to tak u nás neřešíš, že jo, rozumíš?

Myslíš si, že existuje něco jako typický Řek?

Hele já nevim, z jaký strany jako typickej Řek....no určitě jó, ale teď mě nic nenapadá...jako vlastnosti, jo...?

No vlastnosti a třeba i vizáž?

No sou černovlasý, i když typickej Řek by měl bejt blondák, že jo, to bylo dřív.

Teď mluvíš o Antice.

No o Antice no...ale teďkon už sou všechno zmixovaný s turkama...hele oni mají rádi ženský, rádi se dívají, možná některý se radši jenom dívají a když jde do tuhýho, tak jdou zpátky, že jo, ale já nevim, no...oni mají rádi takový to svoje Řecko, oni sou takový strašně národnostně založený. To si vem když vyhrajou fotbal nebo něco, tak to je revoluce, vlajky a ... já nevim, jestli si tady zažila, když vyhráli to euro, to byla revoluce. Takže to, takový hrozně nacionalisti sou. Potom bych řekla, že oni mají rádi dobrý jídlo, pití, moře milujou...

Řekla bys někdy o svém muži, že něco na něm je řeckýho?

No jóó, tak ta jeho lenost trošku... no tak tahleta národnostní ta, to je hrozný úplně, to on je hrozně jako to, to on by nikdy nemoh žít v Čechách, to si myslím taky, že on má dvě lodě, a on miluje moře, a prostě to Řecko. Ale on není, já nemůžu říct, že by byl línej teďkon, ono ho to chytá, ale třeba když sme se sem stěhovali do tohodle bytu, tak sem tady měla Angličana kamaráda našeho, chlapa jo, 60ti letýho, přijel nám pomoci na 14 dní, prostě se přistěhoval, protože sem na to byla sama. A to bylo jako, on si z něj pořád dělá srandu, jo, že jeho oblíbený slovo je „tomorrow“ (zítra). A to je všech Řeků „aurio“ (zítra) to jako určitě, a nevadí: „den mpirazei“. A když sme tady stěhovali, tak že si dáme jako kafe, tak on to vypil, a že teda jako deme do práce, ale ten né (manžel) ten by seděl 2 hodiny a kecal by u toho kafe, a pak by se teprve pokračovalo. Takže to oni sou *maňána* jako jo. Oni sou takový pomalu a zejtra, to nevadí.

Zažila jsi někdy nějaký stereotypní reakce, když si řekla, že si provdaná za Řeka?

No to o tý rohožce.

A co třeba rodiče na to?

No tak... no my jako na těch horách, my jezdíme na ty hory lyžovat, to je takovej příklad jako jo (*smích*). A teď já musím oblíknout 4 lidi, já mu to taky musím připravit to oblečení, protože on mi jako řekne: kde mam ponožky? Kde mam tohle, kde mam támhleto. Takže my vycházíme a já už sem spocená, protože oblíkam 2 děti, ty musím vyloženě oblíknout, pak oblíkam ještě sebe a teď on mi třeba řekne, já nevím kde mam tohle, kde mam támhle to, takže mi vylezeme před ten hotel a já už sem úplně vyřízená, a teď tam čekaj na mě ty moji kamarádi, my poslední, a já říkam: jestli chcete jezdit na hory, tak si neberte Řeka! Oni sou takový v klidu, nespíchaj. My sme takový víc akční, a tak jako fofrujem, když je to potřeba a to jako on, proč by se honil. Tak to je moje reakce na toho Řeka, já bych ho trošku jako zrychlila, ale pak zase na druhou stranu někdy je to lepší, že on je takovej relax strašně jako. No a od rodičů jako, ti říkam, muj táta si myslí a jeho kamarádi takhle, známí a to, si říkaj, že je extrémně pracovitej Řek, že není línej a tak. A možná že někdo si třeba to myslí, tady ta paní, co mi to tenkrát řekla o tý rohožce, tak jako já nevím, proč ona mi to takhle řekla, jako na plnou hubu, jako jo.

Já myslím, že si to myslí hodně lidí...

Ale neřeknou to, ale ona tenkrát, to byla náháká klientka právě táty, já nevím jestli to byla taky právníčka, jestli to byli nějaký dobrý kamarádi, že to prostě takhle vyplázla. To mi jako zůstalo, to si pamatuju. A tak jako víš co, vono to je taky v jakym rozpoložení tě vona jako za to, že jo, ona byla snad rozvedená taky, takže já sem se smála, protože sem si říkala, no tak, jako sem si říkala, víš, že třeba ona mohla bejt rohožka víc, než třeba je kdokoliv tady jinej, že jo...

Jasně no, tak to sou předsudky...

Předsudky, no, ale určitě to tak jako je, že si to myslí hodně lidí. Já sem třeba, když A. byl třeba rok a já sem vlastně měla jenom jí, tak sem taky pracovala jedno léto teda, tři měsíce. Každý den 4 hodiny a pracovala sem, ale teď už to nejde, jako už sou dvě, a už je jen tak někdo nepohlídá, ale kdybych samozřejmě chtěla, kdybych jako si to vydupala, že chci, tak bych si pořídila ženskou, on by jí zaplatil, nebo bych jí zaplatila, a šla bych do práce, to jako není, že bych nemohla, to je tím, že já nechci. A to by u nás třeba nešlo, si myslim. To tady de a tam né.

Skoro bych řekla, že je to běžný...

Baby-sittera si dáš domu a deš, že jo, když nemáš babičky, že jo.

Zajímalo by mě, které věci s tebou manžel probírá, které pak nechává výhradně na tobě a které s tebou nekonzultuje a řeší si je sám?

Tak abychom to vzaly popořadě. Heleď, tak věci, který se mnou on chce zkonzultovat, třeba my stavíme barák. To je třeba další rozdíl, hele, barák financujeme napůl, ale ono i kdyby to financoval on, tak by to bylo úplně stejný. Já sem dostala od rodičů vlastně jakoby věno, protože oni bráchovi postavili barák, takže já sem dostala vlastně jako peníze, takže teď ho financuju já a až peníze dojdou, tak ho bude financovat on, že jo, z toho co vydělá, nebo si vememe úvěr ale to je jedno. Muj táta teď taky dostavoval ten barák, kerej dal bráchovi, on měl bejt původně jako táty a mámy. Nikdy nic s ní

nekonzultoval(!) Prostě si to udělal tak, jak chtěl on, protože já nevím, jestli si myslí, že třeba jako má špatnej vkus, nebo on je asi takovej, on si myslí, že to ví všechno nejlíp. A já si třeba myslím, že on to ví líp než já, různý věci, ale on to přijde a konzultuje to se mnou (mluví o manželovi) jestli uděláme oblouky takhle, nebo čtverhranný, a co si myslíš a já mu třeba řeknu: hele já nevím, nebo já si to nedovedu představit, nebo že to chci takhle, jó, takže stavbu baráku absolutně napůl. Sme seděli 2 roky a spolu a prostě to. Takže to je věc, kterou třeba se mnou zkonzultuje napůl. A pak třeba tam bude věc, v hotelu třeba nějaká, kterou taky, co se týče práce, buď třeba personálu, co se týče jako, třeba hlavně taky, když nabíráme nověj personál, třeba sme tam měli před dvouma rokama dvě holky český vysokoškolačky. Takže on mě zavolal, přijed' sem, podíváš se na ně, poznáš to líp. Nebo když nabírá Řekyni, Angličanku, cokoliv, co se týče personálu, tak chce abych se na něj podívala. Jako nemůžu říct, že by dělal to, co řeknu, ale.

Zajímá ho tvůj názor?

Ano. A někdy to dopadne tak, že on si to udělá jinak, protože mu do toho samozřejmě kecá ještě dalších 20 lidí, ta rodina a tak, tak on to třeba udělá podle nich. Třeba sme zařizovali, nějaký židle nový sme kupovali do baru, a já sem mu říkala, jo, kup tyhle. Ty sou pěkný, ale dej tam jinou barvu, ne ne ne já tam dam tuhle. Nechal se ovlivnit, přivezli židle a bylo to špatný, že jo. Pak věci, který nechá na mně, jsou právě věci s těma dětma, to většinou nechává na mně. Jako co se týče třeba i kam bude chodit do školky a tak prostě, co budou jíst a tak. Jo, on mi třeba řekne, hele tohle jim nedávej, ale že by se mi do toho plet, to ne. No a to co on si řeší, on sám, to sou... jako úplně sám, já nevím, tak některý věci zase v hotelu, já se nepletu do tý rodiny náč, třeba oni tam ty ségry pracujou, tak jako mu k tomu vlastně taky řeknu svůj názor, ale jako to si řeší sám.

A cítíš se někdy vyloučená z řešení některých záležitostí?

No účastnila bych se ráda tamtoho dění tam, jako že jo, že bych šla do tý práce, jako že bych tam teda opravdu jako byla. Já tam jako sem, ale jako nejsem, ale to je daný tou mateřskou.

A máš někdy pocit, že jsi vtažená do řešení záležitostí u kterých bys i čekávala, že ta tvoje participace nebude nutná?

Jo, taky se to stává, že tě to jako potěší, že se tě na to pak zeptá, no no no, to určitě jo, právě. On přijde za mnou a zeptá se mě, co si myslíš o tomhle a o tomhle a já řeknu, jo.. a ani bych nečekala, že on si to se mnou přijde zkonzultovat.

Vnímala jsi někdy ve svém okolí nějaké stereotypní představy ohledně toho, co by ženská dělat měla nebo naopak neměla?

Ano, ano, to právě proto, protože já vlastně se do toho neangažuju až tak tolik, je, protože on má ten hotel vlastně s tím strejdou. Strejdovi je 70 už, má dvě mladý dcery 14 a 18, a on je takovej, že jako ženská nemá do ničeho moc kecat, ale tak tenhle ten strejc, to je vlastně pravda, že on, jo on má tu manželku, která vlastně se mu plete absolutně do všeho, a strašně ho komanduje. On musí skákat, jak ona píská, tam to teda vůbec nefunguje ten vztah, jako vůbec jako, to já vim, to my víme jako všeobecně tam,

že ona prostě ho tlačí do něčeho, co on nechce, a on to akonec musí udělat, protože ona mu vyhrožuje, já nevím co všechno, že se s ním rozvede (*smích*) a že prostě to, takže tam je komplex potom, jo a on jelikož už je starej, tak když se začnu třeba loni zrovna, to byl takovej docela dobrej příklad. My tam máme na bazénu jako rychlý občerstvení, a já sem tam protlačila tu mojí jednu známou Angličanku, aby ona tam pracovala, a já sem to udělala z toho důvodu, né proto, že by to byla moje známá, ale protože to bude nejlepší pro ten byznys, protože ty Angličani prostě chtěj jíst od Angličanů. A teď sem teda mu řekla, ať jí dá tam a oni, prosím tě to né, a já říkam jó, to bude nejlepší. Nakonec teda sme jí tam dali, on byl taky pro. Jenže to bylo právě, my chceme pomalu vytlačit jeho, ale né z toho důvodu, že bysme ho neměli rádi, ale už je starej a už to nevypadá dobře, a už navíc on má pořád ty stejný názory, a chce to prostě inovaci a tohleto. Takže sme to loni udělali. A byl to boj. Protože nechceš mu ublížit tomu starýmu, že jo, aby on se cejtil špatně, že už ho nepotřebujem, ale on to sám říká, že už tam nechce bejt, že už tam nebude celý den poskakovat, on to jako řekne, to je takovej ten brumla, víš, že si brumlá pod vousama, ale v podstatě to miluje tam. No a tam sem musela bejt hodně opatrná. Tam sem vlastně vždycky měla nějakej nápad, to sou ty chlapi takový, jo. A ty vlastně musíš jim to vnutit, aby si ale mysleli, že oni na to přišli. No tak to byla síla.

Tys říkala, že tvůj manžel je hrozně hodnej, nedělal si z něj někdy někdo srandu, jako že se tě na všechno ptá ...

On ale není vůl, jo. Pozor. On je sice hrozně hodnej, ale on vyžaduje určitý věci, jako třeba – a to sem ti právě chtěla říct. Já třeba mám absolutní volnost, já si můžu ject kam chci, a kdy chci, ale jako za určitýma věcmama, jako jo. Třeba mojí kamarádce, jo to bylo vlastně ten rok, co sme se brali, přijel jí brácha, abych ti dala příklad jako, přijel jí brácha s kamarádem a bydleli, někde v A., takhle kousek dál a pučili si motorky z R. a potřebovali akorát, aby je někdo přivezl z toho A. do toho R.. A já samozřejmě sem říkala: jó, klidně já vás odvezu, v kolik chcete abych tam byla. A takže sem pro ně jela, abych je odvezla. A to se se mnou málem, to sme málem rušili svatbu! Jako dva mladý kluky, dáš do auta a pojedíš s nima někam, projedeš celý R. jako, jo? Strašná žárlivost, ho chytla, úplně šílená, že já prostě si dam dva mladý kluky do auta, a pojedu jako s nima, a odvezu je někam. Jako koho to zajímá, že to sou Lídy kamarádi. Tak jako to, to ti chci říct, na to je hrozně citlivej, jako na jakýkoliv – já a chlapi jiný jako jo. To je vopravdu strašně citlivej, to mu nevysvětlíš, že to je kamarád. Prostě je přesvědčenej, že kamarád taky rád a konec. Takže to já musím bejt opravdu opatrná. Musím jako, že bych třeba mu řekla, v Čechách v Praze mam kamarády, a du s nima třeba na kafe, jo, a to mu neřeknu. To je jediná věc, kterou mu neřeknu. Třeba sem se potkala s jedním kamarádem, s kerym se znam od malička jo, nebo třeba prostě ze školy sme se sešli, že jo a to, to mu jako radši neřikam.

A neobtěžuje tě to nějak?

Né! To mě neobtěžuje samozřejmě jako protože jako, to oni to tady takhle maj, prostě, že jako, co má co ženská dělat jako někde asi jako s cizim chlapem jako.

Bylo někdy tvoje chování podrobena nějaký ... teď třeba to, co jsi říkala o žárlivosti, to bylo hodně zajímavý...

Mě to ze začátku šokovalo ti musím říct, tadyto s tím autem s těma klukama, já sem byla úplně v šoku, já sem to vůbec nechápala. A pak sem se to snažila pochopit, a pak sem si řekla, že to asi nemá cenu, že to tak musím brát, jak to je. A on byl úplně „mad“ úplně šílenej. To je právě ono, on ví, že je hodnej, že je všecko a on vlastně tím, že oni mě všichni ti jeho bratrance, co tam maj ty báry v tom R. a tohleto, je pravda, že to bylo v tu dobu, kdy byly všechny otevřený, že mě viděli, že mam dva mladý kluky, oni byli ještě takový nabouchaný, pěkný, tak asi ho to. Já to asi chápu teďkon už. I když myslím, že jako chtě nechtě, že sem tady jedenáctej rok, tu řeckou mentalitu půlku mozku už mám prostě jo. Mám, protože třeba ti musím říct, sem se pohádala s tou mojí nejlepší kamarádkou, a já sem nakonec si říkala, co blbneš, vždyť ona to stejně nechápe, tak si říkam, asi tady musí už bejt něco..ona je tady 4 roky, já sem tady 11 let...Já si myslím, že to je o hodnotách, že ty děti, že ti to strašně jako změní, pak sou určitý věci, který sou tu pro tebe strašně důležitý, a to sou prostě nějaký věci, co se neměňej, a sou pro tebe důležitý, a pak sou ňáký věci, kerý mě vůbec, jo, je mi to jedno. A to je i v souislosti s tou mentalitou, že jo. Sou pro tebe, hodnoty máš jiný, jo, rozumíš, jo. Já bych ti dala příklad... já ti vlastně můžu to říct klidně, co se stalo. Mě to teda šokovalo, úplně šíleným způsobem. Ona vlastně, já sem jí říkala, nepudeme spolu na pivo? Protože oni pořádaj na ten Den žen, kterej já taky neslavim, nikdy sem ho neslavila, ale každopádně tam byla šance, že se dostanu ven, že mi manžel pohlídá takže sem říkala, hele nepudeme spolu na tu zábavu? Bylo to s večerí prostě, orchestr, nepudem? To bude prdel, tam budou všechny babky prostě z vesnice, já nevím, tak sem si říkala bude to sranda, zasmějeme se, tak třeba si i zatancujem, prostě bude to sranda. A ona úplně reagovala jinak, aniž, já bych vůbec nečekala, že takhle bude reagovat a mě to úplně šokovalo, ona mi prostě řekla, že to je pod její úroveň, že prostě: já prostě jako den žen, vůbec. A já říkam, hele ale vždyť tam budou všechny ty moje kamarádky, ty Angličanky a to, tak. A ona říkala: já si s nima nemam co říct. A já sem už začla jako věřít. To mi vadí, když někdo řekne, i když to není, jako kdybych ti řekla: pod' tam budou ještě moji jiný kamarádky, vlastně úplně z jiný strany, jo. Ona je z jiný strany a ony taky, jo oni se neznaj. Ona je viděla třikrát na ulici a řekly si ahoj, a opravdu si nemaj co říct. A já už sem jako začla, říkam, mmm, třeba mi na to řekneš svůj názor, a já říkam, no oni by tě neukously, tak se s nima zrovna budeš moct, jako nechtěla sem jí do ničeho nutit, ale trošku sem jí jako nutila, protože sem chtěla, aby tam se mnou šla, protože vim, že by měla *good time*, jo. A ona ne, já si s nima nemám co říct a pak, to už sem byla taková trošku naprdnutá, říkam, no, to je pod tvojí úroveň, veď. No a ona řekla: jo. A to už sem se naštvála a už sem to zamluvila, to bylo po telefonu, tak sem jí řekla, že někam musím jít, a hrozně mně to ublížilo. Mně ublížil ten základ toho, že vlastně já mam ňáký kamarády, já chci někam jít, a ona mě vlastně úplně takhle zneškodnila. Ona to myslela, že ten Den žen je pod její úroveň, ale to přece nebylo vůbec o tom, že ne?

Já nemůžu soudit. Ale myslím, že já můžu mluvit o svých blízkých ve špatném, ale nesnesu, aby někdo jiný soudil mé blízké, aniž by je znal.

No tos vystihla. Hmmm... ona ze mě udělala úplnýho blba. To byl muj nápad a ona mi řekne, že je blbej.

Měla jsi někdy pocit, že ti někdo, třeba rodina, třeba i jen náznakem dával najevo, že teď se nechováš správně jako ženská?

Jo určitě, určitě mi to dávali najevo. Není to moc příjemný. Dávali mi to najevo, právě třeba ze začátku ještě než sme spolu byli jako vdaný, že jako ty se do toho neplet', ty do toho nemáš co kecat, ty seš tady nová. I když já si myslím, že sem tady v tom velice opatrná, ale myslím si, že ty jeho ségry na to vyloženě čekaly, až přijde taková situace, že třeba ta jedna začla někde blbnout, teď on jí začal někde shánět, honit a já prostě sem se do toho vložila, a říkam, ne prostě kam by si jezdil, ať si de kam chce, je dospělá a ta rodina není taková, oni pořád maj takovou jako zodpovědnost za ty sestry. Ten tatínek hlavně jako ho posílal. Nebo třeba ta sestra po něm něco chtěla, a já sem se do toho vložila, a ona mi řekla, to není tvuj byznys. To je muj brácha a já se tady s nim o tom bavím, a ty mlč, což on se za mě postavil, ale spíš aby to urovnal, ale to samozřejmě ustoupilo, takovýhle věci právě s těma dětma, protože oni teď viděj, že my sme teda rodina a už by mi to nikdy neřekli... No a nebo jednou si pamatuju, já sem docela taková držka, tak jednou myslím mi někdo řek, že takhle ženská nemluví. Asi sem trošku byla ostřejší na někoho.

Jo, že si někomu vynadala...

No no no, Buď to byl jeho otec, nebo to byl ten jeho strejc, protože já si jako nenecham moc nic líbit. Mě život naučil, že prostě, že co nemáš, musíš si to vydobýt, jo, takže já sem držka. Já sem a oni to vědi, ale to není ani tak o tý ženskosti, jako spíš obecně.

Teď jsi narazila na jednu věc, ty jsi říkala, že než ses vdala, tak tě brali trošku jinak. Měla jsi někdy pocit, že role, kterou právě hraješ, je pro lidi kolem podstatnější než ty jako konkrétní osoba?

No určitě, oni mě určitě poznali, už vědi, co ode mě můžou čekat a co ne, že jo, a jakej sem člověk. Určitě jó, od celý tý jeho rodiny, co se týče, řekla bych i těch tetek v tý vesnici. Oni se ke mně vždycky chovali dobře, ale teď třeba už je to jiný, a to bych řekla, že to není tím postavením, ale tím, jakej seš člověk. Protože já třeba znám stejný holky jako sem já – Řekyně, a třeba se s nima nedaj tak jako do řeči. Já sem vždycky na ně byla hrozně přátelská, asi proto, že taky seš cizí, a teď jako nechceš, aby oni z toho měli, ale já sem taková. Ale pak zase jako na druhou stranu třeba, on mi třeba kolikrát řek, že třeba k jeho mamince, já sem třeba někdy jako zbrklá, víš, že, nebo to na mně člověk pozná, že když se mi něco nelíbí, tak mam ksicht jako, a on mi říká, kdyby si se tak někdy neksichtila, když ta moje máma něco řekne, ale ono se mi to třeba nezdá, nejde mi to pod čenich, víš, tak já se jako ušklíbnu, a je to na mně vidět, a to on říká, kdybys si byla trošku jako jiná, takže tomu sem se taky naučila, si myslím, víš, že sem taková nebyla. Já sem taková, co na srdci, to na jazyku sem bejvala dřív, a sem pořád taková, ale jako trošku se snažim to jako to.

Setkala ses tady na Korfu s nějakými předsudky vůči ženám nebo mužům? Něco jako no jó typickej chlap, no jó typická ženská?

No jistě! Ženská za volantem, to je jasný, ale to je jako hodně pravda, já v tomhle asi myslím jak chlap, ale má asi pravdu. Hele my jedeme za autem a on mi řekne: vsaď se, že tohle auto řídí ženská, a pak taky jo. Pokaždý, když on řekne, že tohle auto řídí ženská, tak to tak je. A já myslím, že já taky nejedim, ale on mi říká: na ženskou jezdíš

dobře. Takže todle, bych řekla s tím autem, jako to je tutovka, všichni, to je takový řecký pořekadlo. A co ještě, já nevím....ano! teď sem si vzpoměla, no to je úplně supř příklad. My sme bydleli tady v P., to je vesnice tady kousek dál v nájmu 5 let sme tam bydleli, porodila sem tam obě děti, a když byl Spiroskovi skoro rok, tak sme se sem nastěhovali. A ke konci, to bylo takový, že oni už nás tam jako asi nechtěli. A pod náma měli takovou jako „apothiki“ (sklad), a oni tam jako chodili každéj den, a teď tam dělali na tý zahradě, že jo a to. A já sem třeba měla ty malý děti, že jo, a oni třeba pořád tam o tý siestě v létě třeba dělali hrozněj kravál, a já sem třeba někdy vyšla ven a řekla sem: prosim Vás jako buďte ticho, nebo prostě, sem se snažila vždycky slušně, oni jako spěj, a já taky sem kojila to mimino celou noc, tak taky bych si ráda jako lehla. A oni prostě jako třeba, že jó a nebo tak. A on tam měl takhle pod náma víno, révu a já sem myla balkón, a někdy sem ho myla, že sem ho myla jako hadicí, že ta voda stejkala, on mi tam tu hadici ten majitel jako přidělal, že to jako můžu dělat. A já sem to prostě myla a on vylez ten majitel prostě ven a řek: hele řekni S., ať tady neležete vodu v poledne, když pálí to sluníčko, protože se mi spálej všechny ty, ono by mu to jako zničilo tu révu: „pes tu Stamati na mi rixete nero“ (řekni S., ať tady neležete tu vodu).

A to říkal tobě?

No, a já sem myla ten balkon. To znamená, že on se se mnou vůbec nebude bavit. Já sem třeba takhle přišla jim dát nájem, a on tam nebyl, byla tam jenom ta jeho žena, a ona řekla počkej, počkej až přijde ten, že si ani nevzala ty peníze ode mě, víš aby jí třeba neřek, že to. Tak ta rodina, byla vyloženě takhle, že jako ta ženská tam neměla vůbec žádný slovo. Jó, že on mi vlastně chtěl říct, abychom nemáčeli ten balkon, nebo něco, a vlastně řek mi, řekni to S. A nebo třeba: řekni S., jestli by se za mnou nezastavil až přijde, tak sem mu to řekla, a se ptam, co chtěl. A ono to bylo něco takovýdlehého, ale on se se mnou vlastně vůbec nebavil.

Za tu dobu, co jsi tady v Řecku, cítila ses někdy jako žena jaksi nepatřičně, že třeba nějak vybočuješ z normálu, že jsi třeba něčím výjimečná, a jak si se případně s takovou situací vyrovnávala?

No tak určitě jediné tím, že sem ta cizinka, jediné tak, že když třeba jdu na nějaký úřady třeba, a oni teď tam na mě začnou blekotat, a oni to třeba hned nepoznají, že nejsem Řekyně, třeba až když jako se rozpovídám, tak pak se zeptají, a odkad' ty seš, tak to se cejtím pak trošku jako jiná, tak jediné to.

A když se ti to stane, chtěla bys radši být ještě řekovatější a nebo jsi s tím vyrovnaná s tou svou jinakostí?

No, mně to nevadí. To já sem spíš naopak vždycky byla taková, že sem ráda spíš vybočovala jako, že sem nebyla v lajně. Víš já třeba nesnáším, když sme jeli na dovolenou, a teď ta grupa jako jo, to já dycky sem radši jako trošku, víš, jako to úplně sem nemohla, to bylo hrozný.

A co v Čechách, před odchodem do Řecka, reflektovala jsi někdy, jak si se jako ženská cítila tam a jestli se nějak tenhle tvůj vnitřní pocit, třeba nějak změnil?

Ne, já přemejšlim, jak sem se cejtěla předtím, a jak se cejtím teď. Ale já si nemyslím, že to je tím Řeckem, já si myslím, že to je tím, že si jako vyžrála, těma dětičkama, tím, že

prostě už sem našla takovej ten...von se člověk musí najít, že jo? Jako v životě podle mýho názoru se každej musí najít. Musíš vědět, co ti dělá dobře, a co ti nedělá, a když ti je 18, 19, tak to tak teprve hledáš, že jo jako. Musíš si takový to svoje, ten vnitřní klid najít, tu rovnováhu, aby si věděla, co to je.

Takže pro tebe ten přechod z Čech do toho Řecka neznamenal...

Já si myslím, že to s tím vůbec nemá co dělat. Tam jde o to individuální každý jako vyvrání, jako lidský, jako že se každej musí najít. A já jediný to co, že nejsem v Čechách je, že mi prostě chyběj Čechy, že prostě mi chybí ta Praha a moje rodina. To je všechno, jinak jako si myslím, že jako, že s tím nemá co dělat jestli seš v Čechách, nebo tady, protože já si myslím, že kdybych takovýdlehého chlapa našla prostě v Čechách, tak že by to bylo vlastně úplně to samý. To vyvrání a takový to, jestli sem to teda dobře pochopila.